XXVII. évfolyam, 42. szám. Ára: 1,80 Ft 1971. október 21.

Ludas Matyi

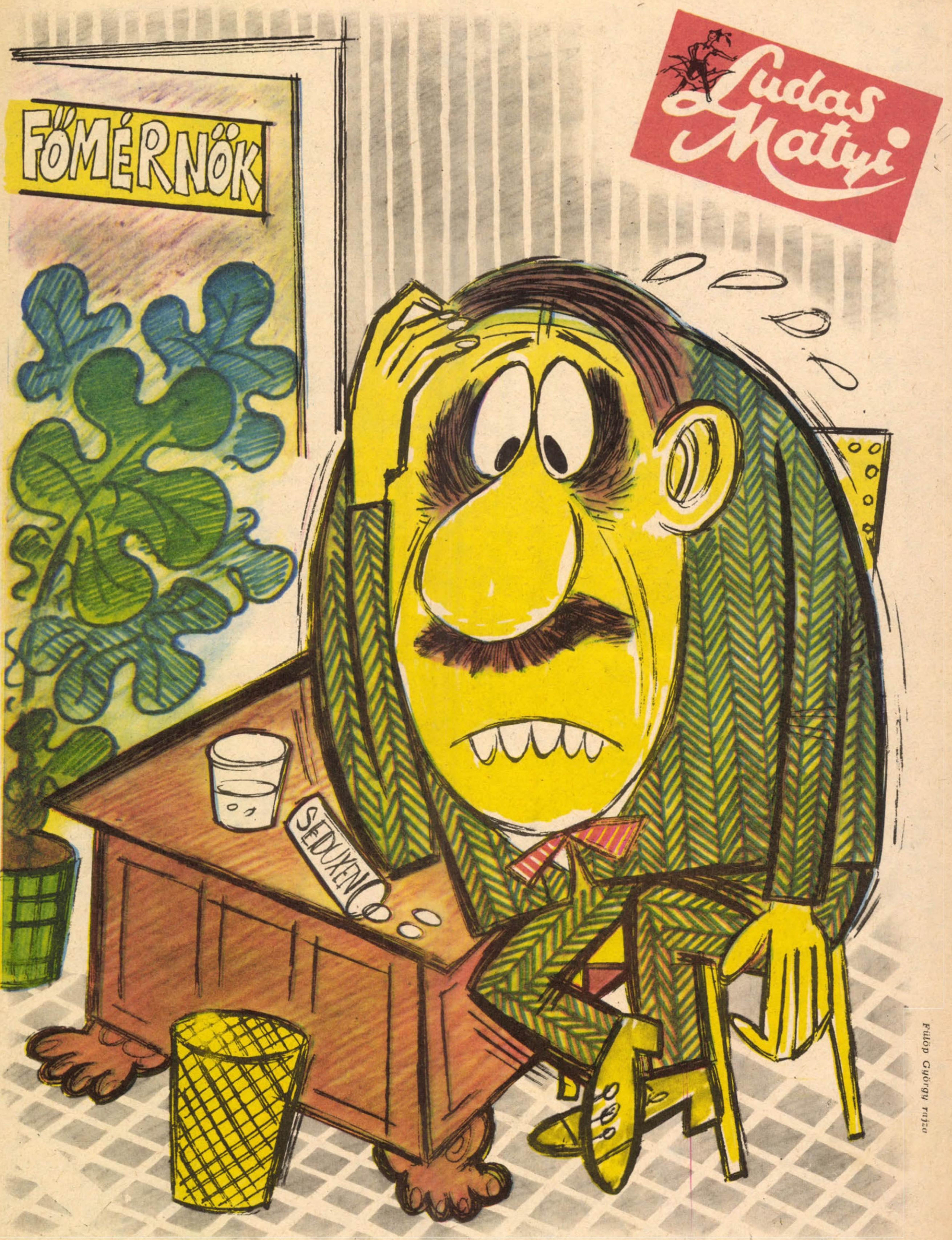
FŐMÉRNÖK
SEDUXEN

Fülöp György rajza

— *Mindennek vége! Nem csak a feleségemet csábították el, hanem a művezetőmet is...*

KEDVES LUDAS!

DUNA-KANYAR ÉS KOKTÉL

A csomagolópapírt hajdanában darabszámra adták a boltokban, hengeralakúra, takarosan összegöngyölve. Ám ezt nagyon korszerűtlen módszernek találta a kereskedelem, ezért mostanában gondosan előre csomagolják: öt ívet összehajtogatnak és egy slejfnivel átkötik. Ez két szempontból is nagyon praktikus. Egyfelől: akinek csak egy, legfeljebb két ív csomagolópapír kellene, az is kénytelen ötöt venni. Másfelől: a hajtogatás nyoma szépen, jól kivehetően meglátszik a papíron.

Kárpótlásként viszont ezt is, mint minden papíripari terméket mostanában, ellátták egy hangzatos márkanévvel: „Duna-kanyar” névre keresztelték el. Hogy miért éppen ezt a nevet kapta, nem tudhatom. Azt gondoltam, hogy a Szentendrei Papírgyár terméke, s innen a neve. Ám a slejfnin azt olvasom, hogy „kiszereli: PIV Diósgyőri Papírgyára”. Így hát nem értem, mi benne a *Duna*. Hogy mi a *kanyar* benne, azt viszont sejtem. Ugyanis: A legfinomabb fehér csomagolópapír ívenként, míg kapni lehetett, nem kóstált többe egyötvennél. Most viszont az öt ív, egy papírszalaggal átragasztva, 8 forint és 40 fillér.

A papírszalvétákat valaha egy papírcsíkkal átragasztva hozták forgalomba. Mostanában nylontasakba teszik, s ezáltal több mint egy forinttal lesz drágább. Hogy pontosan mennyivel, azt nem sikerült megállapítanom. Ugyanis a „Koktél” elnevezésű szalvétát egyik helyen 6,40-ért, a másik helyen 6,80-ért kaptam. Ezt az is lehetővé teszi, hogy a tasakon minden rajta van: a méret, a darabszám, a kódszám, az is, hogy ki gyártja és ki forgalmazza, csak éppen az árát felejtették le róla.

Vajon miért, kedves Piért?

Csak nem azért talán, mert a papírszalvéta ára gyorsabban emelkedik annál, mint amennyi idő alatt új tasakot tudnak készíttetni hozzá?!

(r. b.)

LOCSKA-POCSKA

Kérjük a t. Szerkesztőséget, hogy amennyiben nagyobb mennyiségű gázálarc áll rendelkezésére, küldjenek nekünk egy tétellel. Házunkban ugyanis már vagy két hónapja eldugult a lefolyó, s az egész udvar bűzlik a szennyvíztől. Azóta az ablakokat sem tudjuk nyitva tartani, sőt a ház huszonnyolc gyermeke is szobafogságra kényszerült. Az ügyet többször jelentettük az IKV-nak, ők azonban alighanem higgadtabb emberek, mert a fülük botját sem mozgatták. Bár az is igaz, hogy ez nem elsősorban fülügy. Hanem orrügy.

A XX., Baba utca 45. számú ház lakói

MOZI-MÓKA

Vasárnap este 7 órakor a Szikra Mozi előtt, kedvünk támadt, hogy bemenjünk az éppen megkezdődött előadásra. Egy nagyon barátságos jegyszedő fogadott minket, és szinte csalogatta az embereket, mondván: van 4 forintos jegy is. Gondoltuk, mivel dupla helyár van, hát megelégszünk az olcsóbb hellyel is, de a pénztárnál közölték, hogy csak 10 forintos jegyek vannak. Így kénytelenek voltunk megvenni a drágább jegyet, két darabot negyven forintért. Legnagyobb meglepetésünkre a nézőtér jóformán üres volt. Az első rész utáni szünetben megkérdeztük a jegyszedőnőt, hogy például a teljesen üres oldalpáholyba mennyibe kerül a jegy. Mondta, hogy 6 forint. Többen felzúdultak a hátunk mögött, mert nekik is azt mondták a pénztárban, hogy csak 10 forintos jegy van. Ők is kispénzű fiatalok voltak, mint mi, akiknek nem mindegy, hogy 16, vagy 40 forintot adnak ki egy mozira.

Prin Eva,
Bp. VIII., Kisfaludy köz 2.

MIÉRT HAJÓZTUNK?

A „Budapest” nevű SZOT-üdülőhajó szeptember 20-án reggel indult útnak, fedélzetén több mint 170 főnyi boldog beutalttal. Hat napra 910,— forintot fizettünk az első vagy 810,— forintot a másodosztályú üdülésért a SZOT számlájára, valamennyien elsősorban a Kazán-szorost és a Vaskaput akartuk látni. Belgrád megtekintése után kedden éjfél előtt egy órával indultunk a Kazán-szoros felé, de nem jutottunk messzire, mert köd ereszkedett a folyóra. Hajónk kénytelen volt lehorgonyozni és megvárni, amíg a köd felszáll. Szerdán reggel nyolc óra körül kitisztult az idő. Ekkor azonban a hajó kapitánya lakonikus rövidséggel közölte: a SZOT Főigazgatóság jelenlevő megbízottjával úgy döntöttek, hogy utunkat nem folytatjuk, visszatérünk Belgrádba, szerdán ott tartózkodunk, csütörtökön reggel tovább hajózunk Novi Sadra, ahol a program szerinti fél nap helyett egy teljes napot töltünk és pénteken reggel indulunk haza Budapestre.

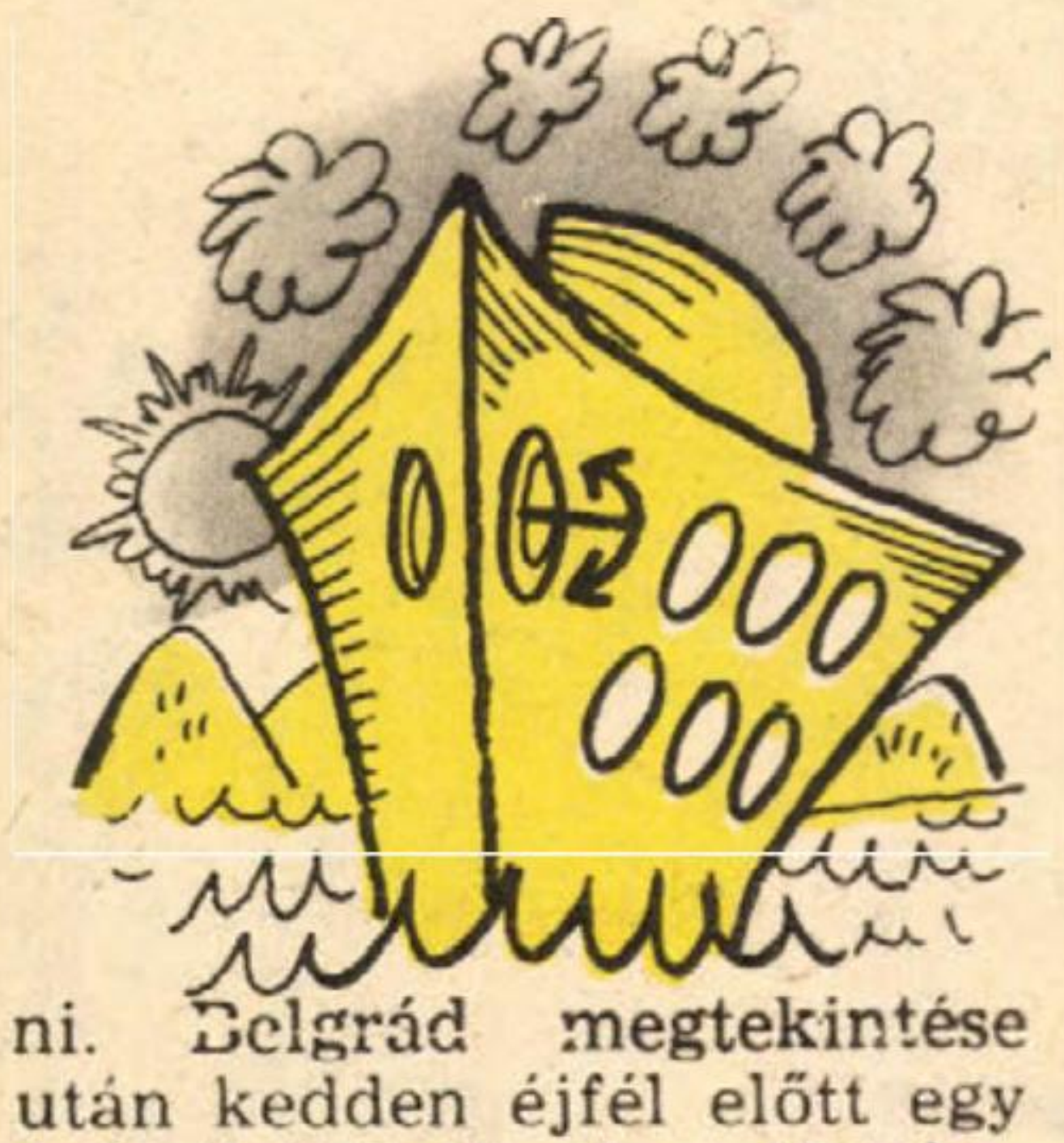

A hajó utasait hideg zuhanyként érte ez a közlés. Pontosabban: mint derült égből a villám, hiszen felhőtlen, nyáriasan meleg idő volt és ez utunkon végig kitartott. A vihar a fedélzeten tört ki. Hangos jelenetek játszódtak le az utasok és a kapitány, valamint a SZOT-megbízott között. Igyekeztünk megértetni az „ellenféllel”, hogy mi elsősorban a Kazán-szoros és a Vaskapu megtekintése miatt jelentkeztünk az utazásra, ha késés van, lemondunk a herkulesfürdői autóbuszkirándulásról, sőt, akár a Novi Sad-i tartózkodásról is. Hiába. Nekik talán fontosabb volt, hogy megtakarítottak kb. 400 km-re való üzemanyagot, s a vaskapui zsilipelés tetemes költségét. Istenem, így is lehet spórolni!

A „Budapest” üdülőhajó szombaton délután érkezett vissza támaszpontjára. Fedélzetén több mint 170 főnyi, cseppet sem boldog beutalttal.

Rajki Imre nyugdíjas,
Bp. XIII., Visegrádi u. 40.

FŰT? HŰT?

Tavaly október 11-én — tessék figyelni, több mint egy éve — egy HK—11 márkájú villanykályhát vásároltam édesanyámnak születésnapi ajándékul. A V. O. K. M. 4. sz. Elekthermax pápai gyárának terméke 850,— forintba került — pedagógusi fizetésemet figyelembe véve nem csekélység —, a prospektus azonban csábító lehetőségeket tárt elénk. „Fűt-hűt” — írta a szerkezetről és ennél többet egy kályhától senki sem várhat.

Azóta kiderült, hogy — sem-sem...

Még tavaly télen gyors egymásutánban négyszer romlott el a kályha. Nem fűtött. Majd idén, a kánikulában még egyszer. Akkor már nem is hűtött. Azóta se fűteni, se hűteni nem hajlandó. Körülbelül egy hónapja már a gyárnak is írtam egy ajánlott levelet ebben az ügyben, semmi válasz. Azóta viszont lejárt a jótállási idő, most már nincs is miért írniok. Az lesz a vége, hogy megint jó mélyen a zsebembe nyúlhatok? A hűvös idő megérkezett, s én ellenséges szemmel méregetem a még sokkal hűvösebb kályhát. Lelkesedésem végleg lehűlt, s most inkább azon tűnődöm — kinek fűthetnék be ez ügyben?

Rusznák Károlyné
Bp. XIV., Lapály u. 10.

RAJZOLJ EGY SZÁZAST!

Bevallom töredelmesen: tegnap este nyolctól éjfélig tíz- és százforintosokat rajzoltam. De továbbmegyek: a szomszédom is. Mielőtt azonban még leleplezne minket a Kék Fény, gyorsan elmondom: nem alakítottunk pénzhamisító bandát, csupán másodikos unokánk iskolai feladatát próbáltuk elvégezni. Megértem, az iskola célja, hogy a gyermek sokoldalú gyakorlatot szerezzen, de soha senki nem magyarázhatja meg nekem, miért kell egy hétéves kisfiúnak tíz- és százforintos bankjegyeket másolnia? Méghozzá tíz-tíz példányban. Méghozzá az eredetiről. Nem vitás, hogy egy hétéves gyerek képtelen megoldani ilyen feladatot. Csak látták volna, miféle szörnyűségek kerültek ki a mi ceruzánk alól is! De ez még hagyján, hanem mi történik azzal a másodikossal, akinek az anyukája hirtelenjében képtelen előhúzni egy százast mintának? Intőt kap? Rossz pontot? Ha már minderre tényleg szükség van, miért nem tudnak a másodikos füzetcsomaghoz legalább egy-egy százast és tízest is mellékelni? Így a didaktikus célnak is eleget tennénk, és a szülők is szívesebben vásárolnák.

Hajdu Miklósné
Bp. IV., Dózsa György út 66.

NEM SZÜKSÉGES, DE KÖLTSÉGES

Rendelet született a Fővárosi Tanácsnál a patkányirtásra vonatkozóan. Elrendelte a KÖJÁL, kivitelezte a Bábolnai Állami Gazdaság. Elvben ez ellen nem is tiltakozunk, bár patkányt ezen a környéken a legnagyobb erőfeszítéssel sem találunk — ugye azért a tervszerű megelőzés sohasem árt.

Ami felháborít, az a túl magas fizetési kötelezettség, amit a nyakunkba varrtak, kölcsönzési díj fejében. Jönnek a bábolnaiak, lerakják a furnérlemez dobozban elhelyezett félkilónyi mérgezett patkánycsemegét, aztán összeszedik, Volga gépkocsival valakik ellenőrzik, hogy nem maradt-e ki e földi áldásból valaki, majd küldik a számlát 620 Ft-ról. Ugyanis 40 fillérrel számolják négyzetméterét a „mentesítendő” területnek.

Véleményem szerint az elvégzett munka, 300%-os rezsivel, haszonnal, adminisztrációval, ellenőrökkel, az ellenőrök ellenőrzésével megterhelve sem lehet több, ládikánként 30 Ft-nál.

Jó üzlet ez egyeseknek, de nem nekünk, családiház-tulajdonosoknak.

M. L.-né
Budapest, III., Kinizsi u.

LÍRAI TÖRTÉNET

Egy zsenge zseni fut a szerkesztőhöz,
s szól méla gőggel: „Itt egy műremek!
A Múzsa csókja vezette a tollam,
mikor megírtam remekművemet.”

Elolvassa a szerkesztő a verset,
s szól — míg poétánk hallgat, mint a sír —:
„Kár, hogy önálló gondolatok helyett
csak rúzsfoltokat őriz a papír.”

Székely Dezső

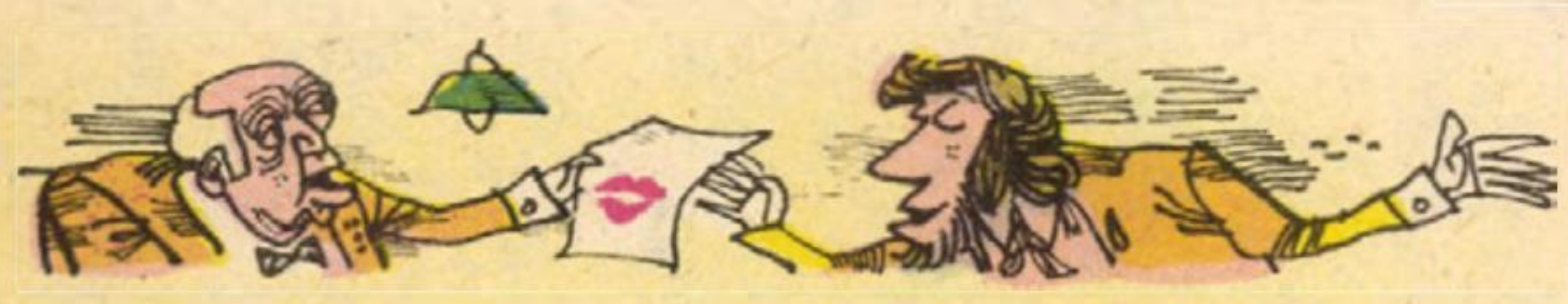

70 FORINT LESZ AZ ÚJ TELEFONKÖNYV

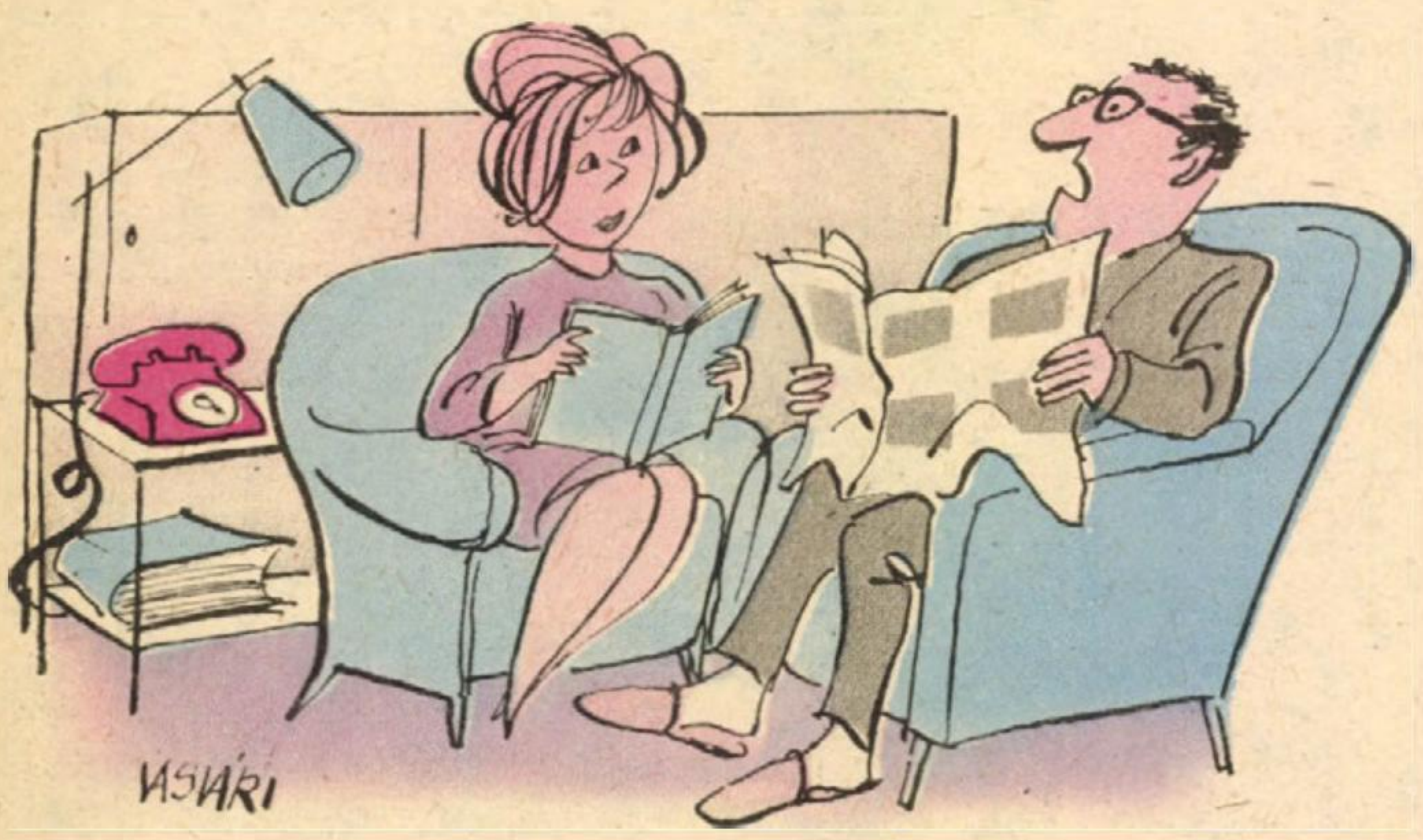

– Ha szükségünk lesz rá, kikölcsönözzük a könyvtárból.

MEGRENDÜLT BIZALOM

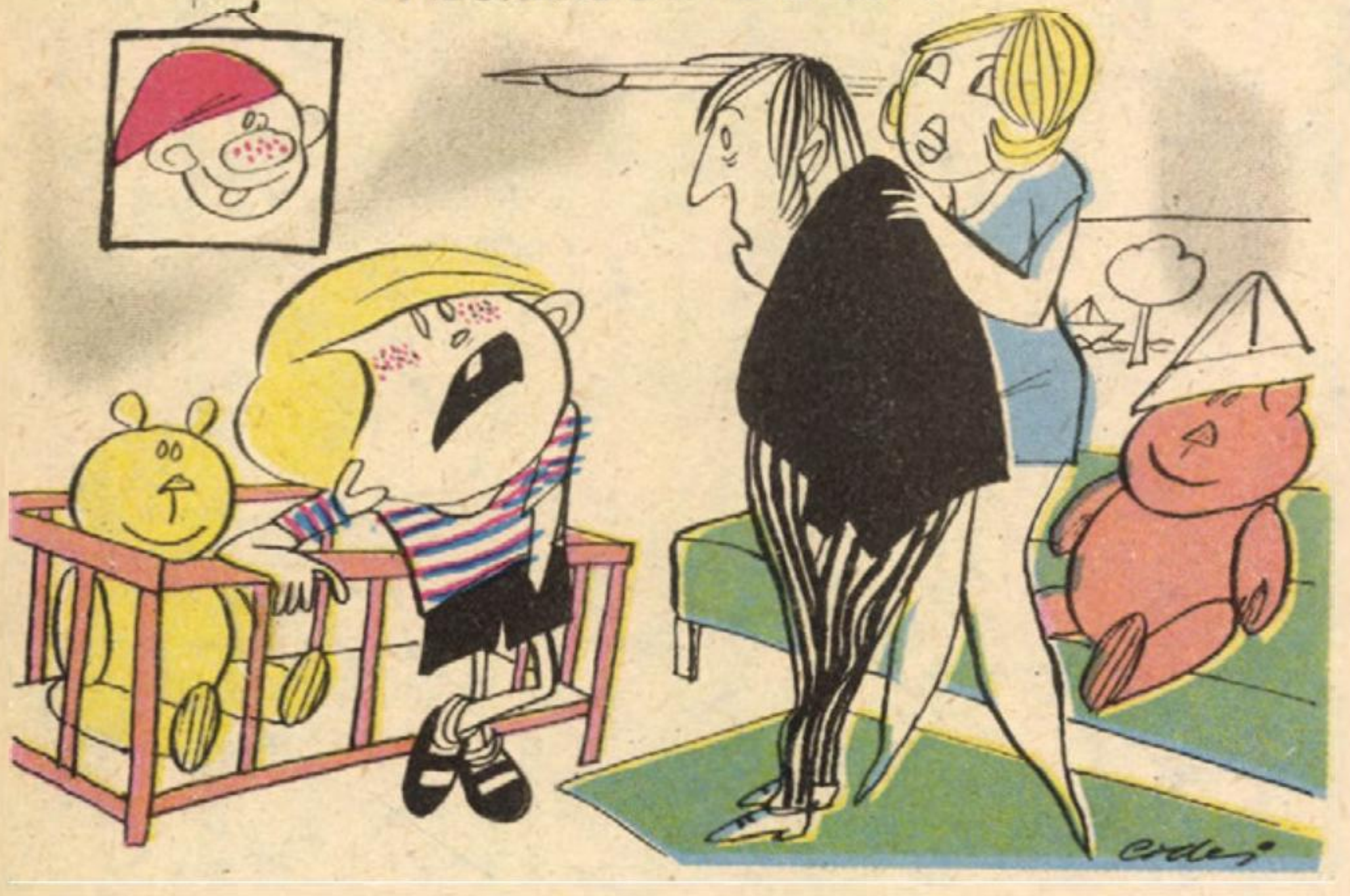

– Ha az óvodába nem tudtatok felvétetni, mi lesz majd az egyetemmel?

BÜSZKESÉG

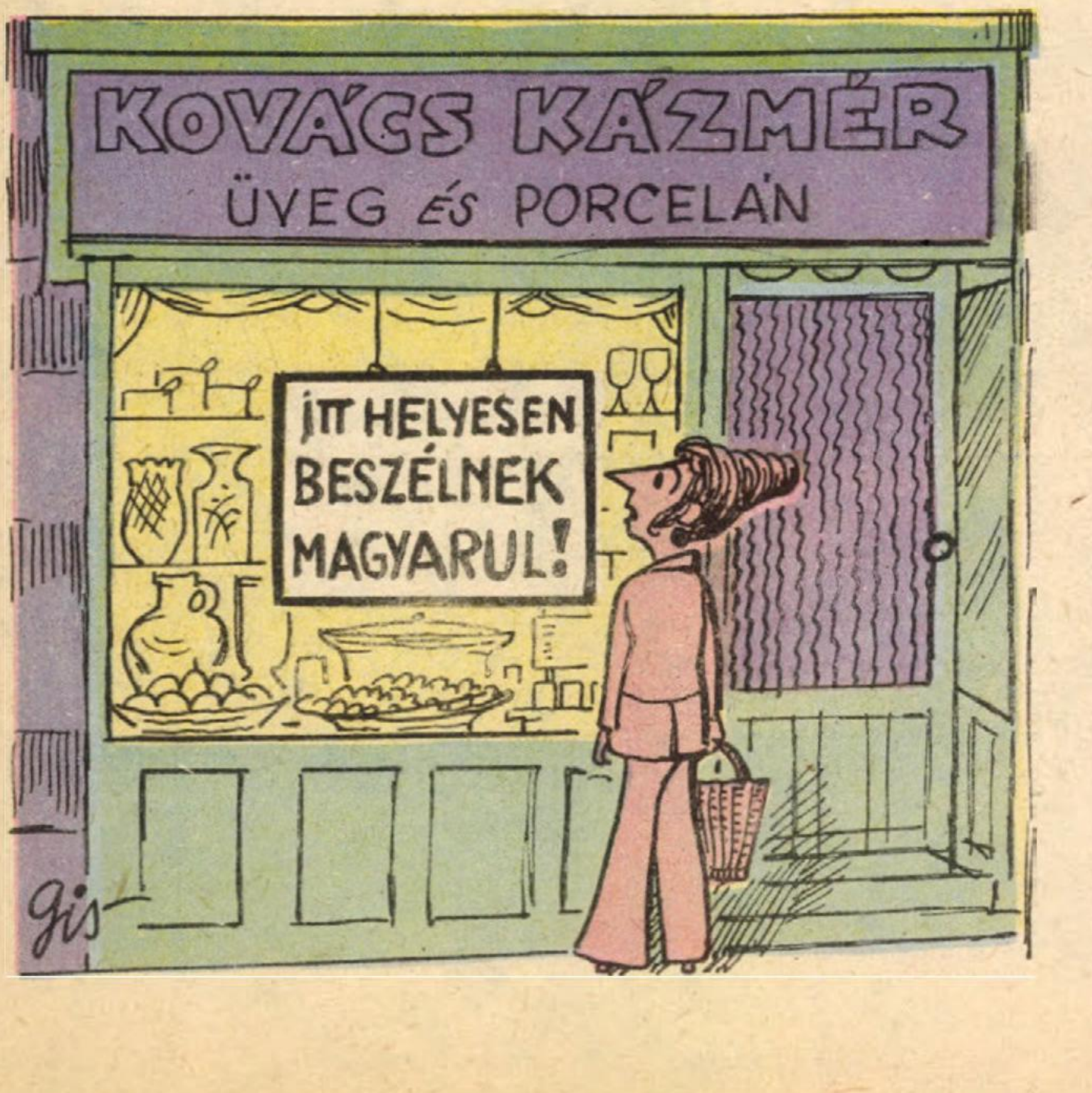

ANGOL TIKI-TAKI

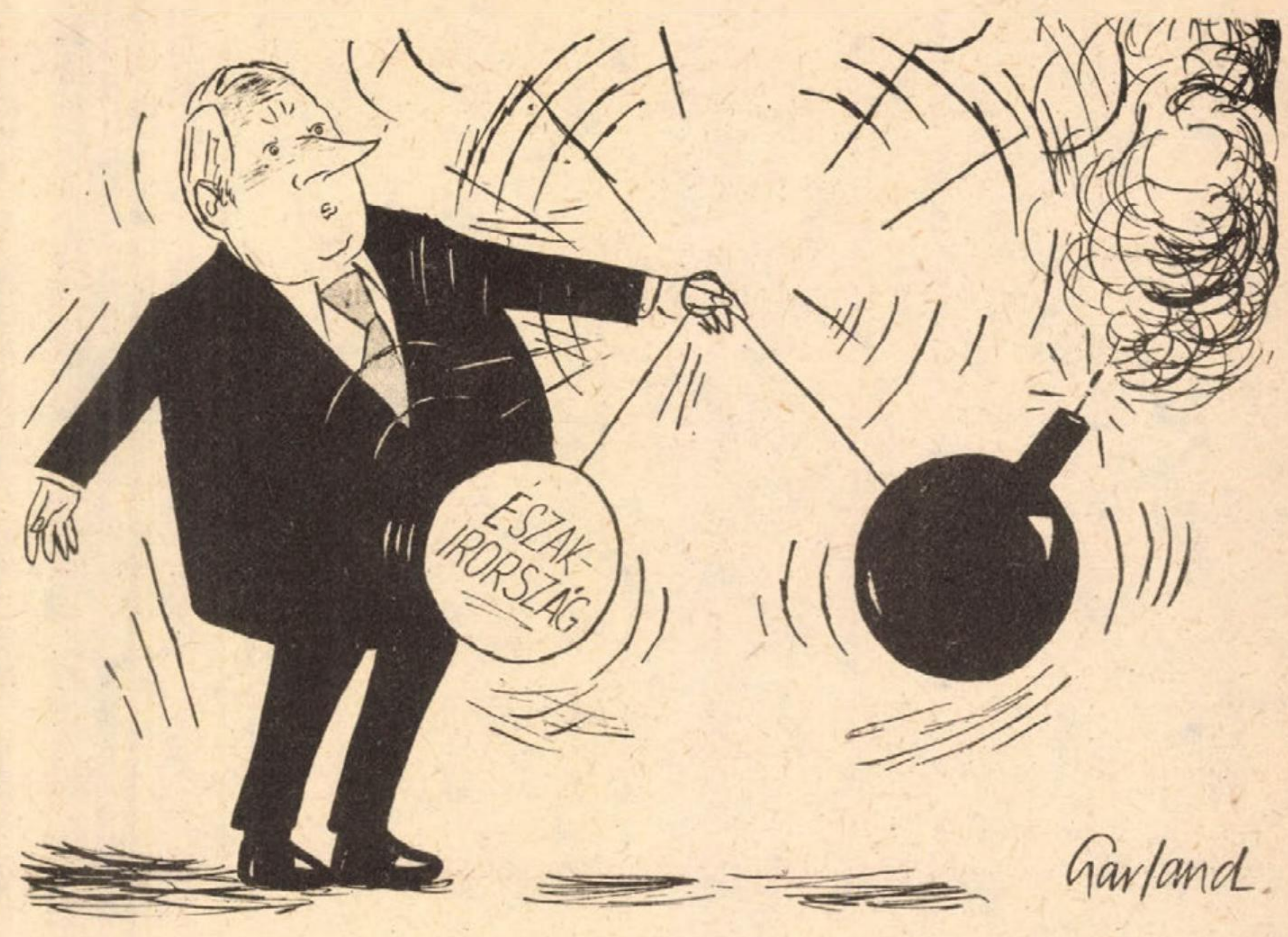

(A londoni „Daily Telegraph”-ból)

FLUKTUÁCIÓ

①

Idestova már tíz esztendeje dolgozom ebben a gyárban, éppen ezért megdöbbentem, amikor egy újságíró azt kérdezte tőlem: ha a szomszédos üzemben egy forinttal többet adnának, elmennék-e?

Határozottan azt feleltem: nem.

②

Ma hosszan elbeszélgettem az üzemi pszichológussal, aki arról faggatott: milyen a közérzetem? Hogy érzem magam a gyárban? Nem akarok-e elmenni? Azt feleltem, hogy köszönöm, jól vagyok, remekül érzem magam, és eszem ágában sincs elmenni.

Az üzemi pszichológus olyan furcsán nézett rám...

③

A rádió riportot készített a gyárról és néhányunktól megkérdezték: ha két forinttal több fizetést adnának a szomszédos üzemben, átmennénk-e?

— A pénz nem minden — mondtam a riporternek, aztán megérdeklődtem a barátaimtól, igaz-e az, hogy a szomszédos gyárban többet adnak.

Nem mintha érdekelne...

④

A pszichológus újra felhívatott magához és azt fejtegette: az üzem tulajdonképpen egy nagy család, és mint minden családban, itt is előfordulnak problémák. Ha vannak ilyen problémáim, nyugodtan mondjam el őket, talán attól megnyugszom, jobb lesz a közérzetem, és otthonosabban fogom érezni magam a gyárban.

Csak azt szeretném tudni, hogy ez mit akar tőlem?

⑤

Nem sokat dolgoztam ma: a televíziósok megszállták a gyárat és mindenkit végigkérdeztek: mi a véleményünk a fluktuációról? Aztán nekünk szögezték a kérdést: ha a szomszédos üzemben három forinttal többet fizetnének, átmennénk-e?

Háááát... Néha gondolkodóba esik az ember...

⑥

Ebbe bele kell őrülni! A pszichológus megkérdezte tőlem: milyen hatással van rám a sok megfeketedett fal, a kopár gyárudvar és az alacsony mennyezet a műhelyben?

Tényleg milyen alacsony a mennyezet a műhelyben! És az udvar valóban kopár. Más üzemekben virágot ültetnek és szemet gyönyörködtető zöld bokrokat. Na és azok a megfeketedett falak! Nagyon szomorú látvány!

Ha nem mondja, talán észre se veszem...

⑦

A szakszervezet vitadélutánt rendezett a munkaerő-vándorlásról. Az előadó felháborodottan elmondta, hogy vannak téeszek, ahol négy forinttal többet adnak, mint nálunk.

Felháborító! A téesz címét mindenesetre felírtam.

⑧

A pszichológus órák hosszat kérdezgetett, melyik szín tetszik nekem jobban: a borsózöld vagy a halványkék? Azt feleltem, hogy a hupikék, sárga pettyekkel. Felírta a noteszába és elégedetten távozott.

Ha ez így megy tovább, elmegyek innen...

⑨

A Központ tudományos felmérést végzett az üzemünkben tapasztalható fluktuációról. Hatszázhetvennyolc kérdésre kellett válaszolnunk. Nagyon sokan nem töltötték ki a kérdőívet, inkább felmondtak. Most úgy hallom: újabb tudományos felmérést készítenek elő, hogy megállapítsák: miért mondtak fel annyian és egyszerre?

⑩

Olvastam ma az újságban, hogy egy Pest környéki kisüzem öt forinttal többet fizet és így csábítja el a dolgozókat a környéken levő gyárakból.

Holnap megnézem magamnak ezt a kisüzemet.

⑪

Fél éve dolgozom az új munkahelyemen és remekül érzem magam. Igaz, hogy többet kell dolgoznom, de többet is fizetnek. Azonkívül megbecsülnek. Ma például lejött hozzám az üzemvezető és megkérdezte: milyen a közérzetem? Mondtam, hogy köszönöm szépen, remekül érzem magam. Ennek nagyon örült, aztán mélyen a szemembe nézett és feltette a kérdést: ha egy másik helyen hat forinttal többet fizetnének, elmennék-e?

Uramisten! Már itt is kezdik!

Mikes György

CSENDÉLET

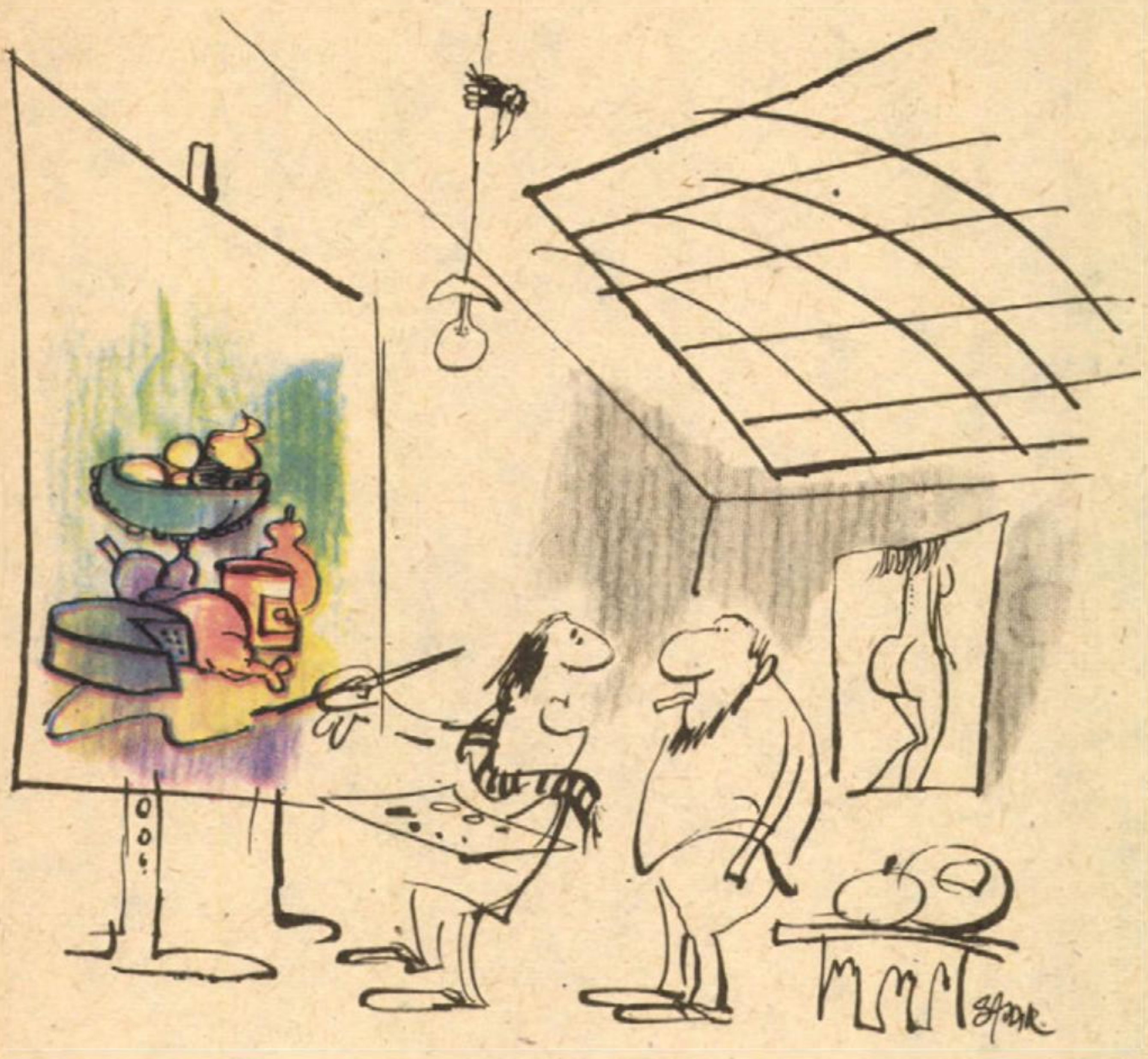

– Bezzeg, ha valami nyugati cuccot festenék rá, rögtön kezüket-lábukat törnék a képemért.

IFJÚ MOTOROS

A sportot manapság korán kell kezdeni. A mai úszócsemeték járni még nem tudnak, csak úszni. Úgy látszik, a motorozást is korán kell kezdeni, amint azt az „International Herald Tribune" egyik számában olvastuk. A Florida állambeli Rutledge egyik fő utcáján egy motoros közel 100 kilométeres sebességgel száguldott, Coy Granger helyettes seriff alig tudta utolérni. Kiderült, hogy a bűnös egy David Alan Seymour nevű 7 éves kisfiú. Eléggé nehezen derült ki, mert a gyerek nem tudta lebetűzni a nevét. De amikor a seriff elmondta a gyerek szüleinek, hogy csemetéjük majdnem százkilométeres sebességgel száguldott, a kis David felháborodva közbevágott:

– Nem igaz! Volt az száztíz is!

MINDENT AZ IFJÚSÁGÉRT!

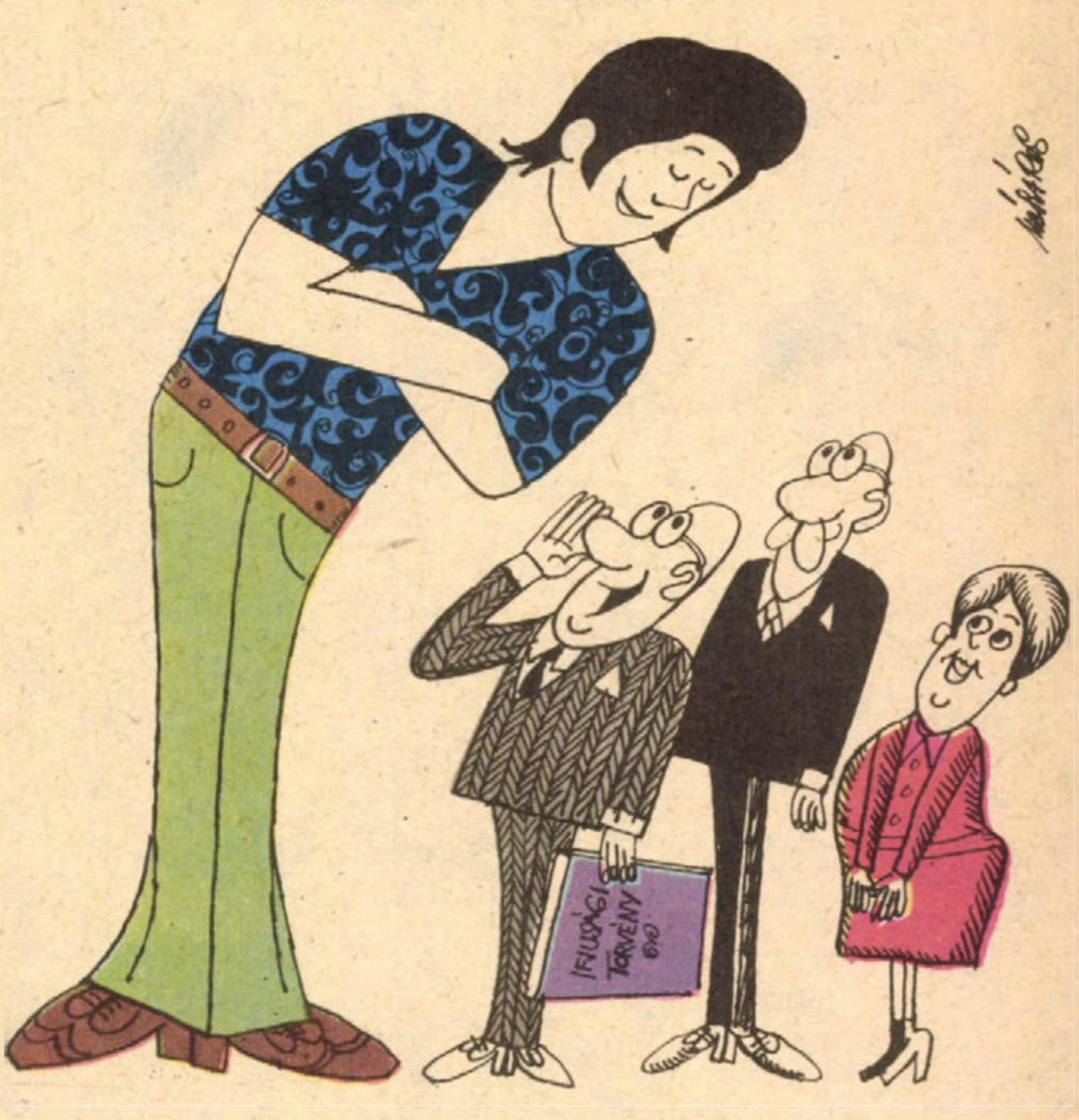

– Törvényt hoztunk az ön védelmére!

KÁDEREZÉS

Ha szabadna érdeklődnöm, milyen létszámmal dolgozik a vállalat?

— Hatszáz fő, többségükben szakmunkás.

— Az jó. Szociális intézmények?

— Elsőrendűek.

— Megenged ezzel kapcsolatban néhány konkrét kérdést?

— Természetesen.

— Bölcsőde?

— Tavaly avattuk. A legkorszerűbb. Helyhiány nincs. Még más vállalatok dolgozói is igénybe vehetik.

— Óvoda?

— Kivételes helyzetben vagyunk: ha a gyerek a bölcsődénkben eléri a hároméves kort, automatikusan helyet kap vállalatunk óvodájában.

— Hogyan oldják meg a dolgozók üdülését?

— Szép, modern üdülőnk van a Balatonon, a szakszervezettől is kapunk beutalót. Dolgozóink üdülési igényeit gond nélkül ki tudjuk elégíteni.

— Üzemi konyha?

— Mondhatnám tökéletes. Négy forint az ebéd, háromféle menüből lehet választani. Ezekből az egyik diétás.

— Milyen a vállalat gazdasági helyzete?

— Jó és egyenletesen felfelé ívelő. Tessék megnézni az eredménykimutatást.

— Már tanulmányoztam, valóban megnyugtató. De szeretném, ha tájékoztatna a nyereségrészesedésről. Az nagyon fontos.

— De még mennyire! Előzetes számítások szerint az idén három hetet fizetünk, de lehet, hogy valamivel többet.

— Mindenkinek?

— Átlagosan, de a törzsgárdatagok, a jobban dolgozók lényegesen többet kapnak, a hanyag munkát végzők jóval kevesebbet az átlagnál. A lógósok semmit, azoknak egykettőre kitesszük a szűrét. Folyamatosan...

— Akkor elég gyakori lehet az elégedetlenség a vállalatnál.

— Szó sincs róla. A dolgozók tudják, hogy az elosztás igazságos, nálunk nincs részrehajlás.

— Milyen ember az igazgatójuk?

— Kiváló szakember és megfontolt vezető.

— Azt szokták mondani, hogy fejétől bűzlik a hal...

— A hal nálunk a fejétől jóízű. A mi igazgatónk nem ismeri a bratyizást. Nálunk nincs klikkszellem.

— A dolgozók tehát kivétel nélkül szeretik az igazgatójukat?

— Azt nem mondhatnám. Akik megsértik a munkafegyelmet és büntetést kapnak, azok nem szeretik. A mi igazgatónk nemcsak igazságos, de szigorú is.

— És a helyettese?

— Az is olyan. Nálunk a vezetésben egyetlen gyenge pont sincs.

— A főkönyvelőjük?

— Korrekt, rendes ember. Naprakészen dolgozik. Ha nem ért egyet az igazgatónkkal, nyíltan megmondja a véleményét, vitázik. A világos döntések híve ő is.

— Az önök vállalatánál tehát elégedettek a dolgozók?

— Erre csak határozott igennel felelhetek. Ez meg is látszik a vállalatunk eredményein. Tíz év óta vezetem a munkaügyi osztályt, de nyugodt lelkiismerettel mondhatom, nálunk egyetlen dolgozót sem ért méltánytalanság. Remélem, meg van elégedve?

— Tökéletesen. De szeretném még megtekinteni a vállalat bankszámláját.

— Mondja, maga ilyen alaposan lekáderezi a leendő munkaadóját? Nem gondolja, hogy nekünk kellene lekádereznünk magát mint munkavállalót?

— Hol él uraságod? Azok az idők már régen elmúltak.

Földes György

IGÉNYES ZENEBARÁT

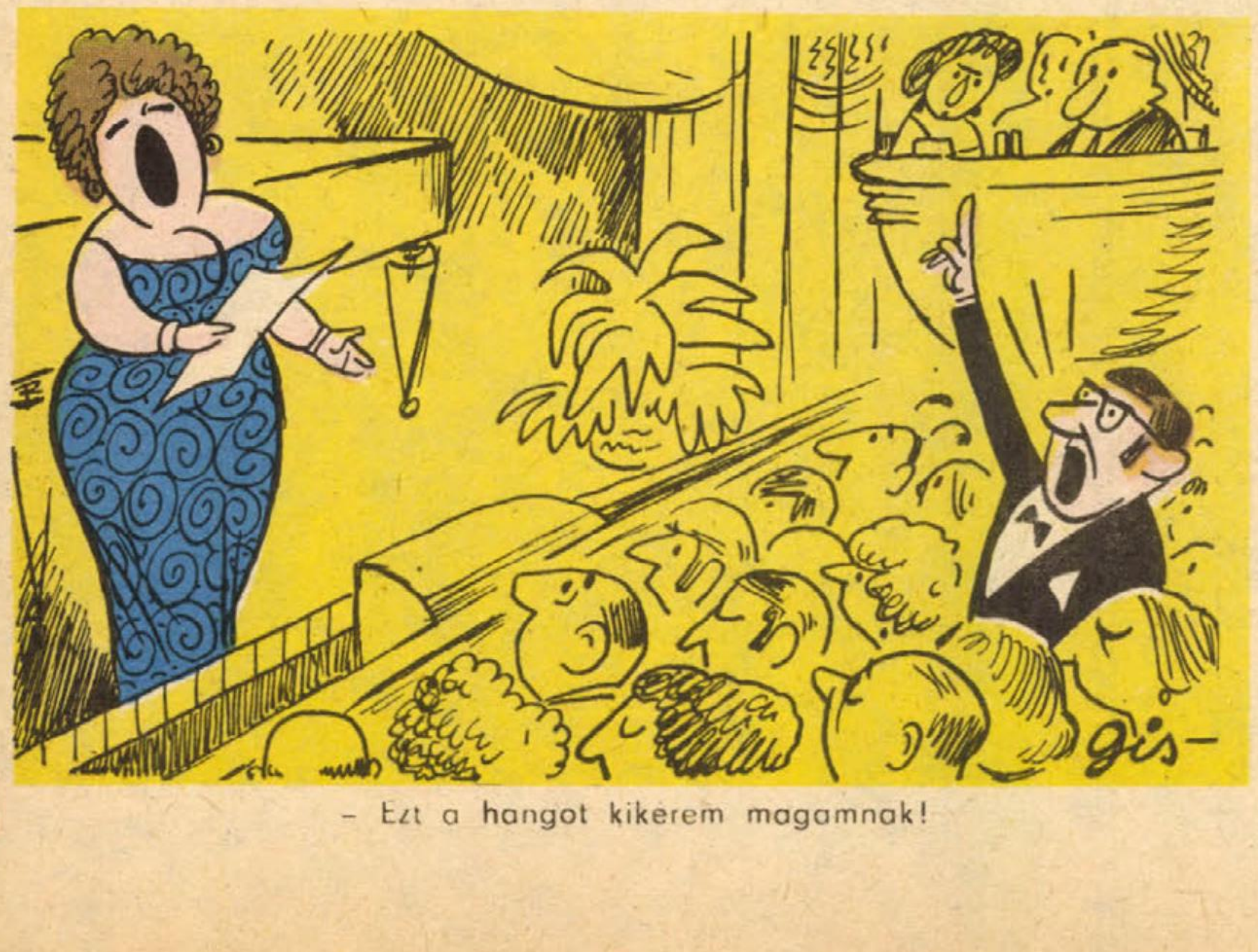

– Ezt a hangot kikérem magamnak!

EGY KÖNYVKIADÓBAN

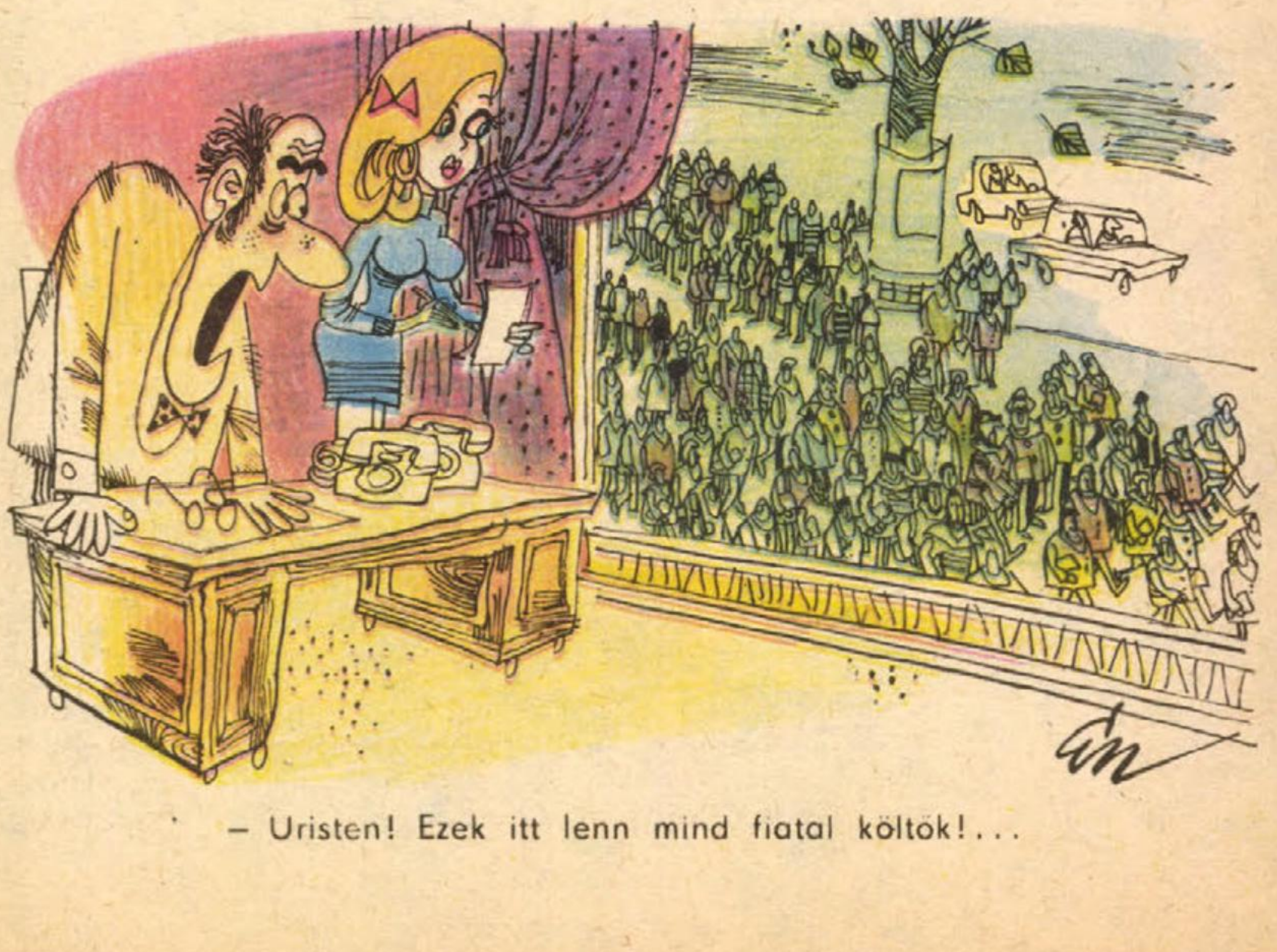

– Uristen! Ezek itt lenn mind fiatal költők!...

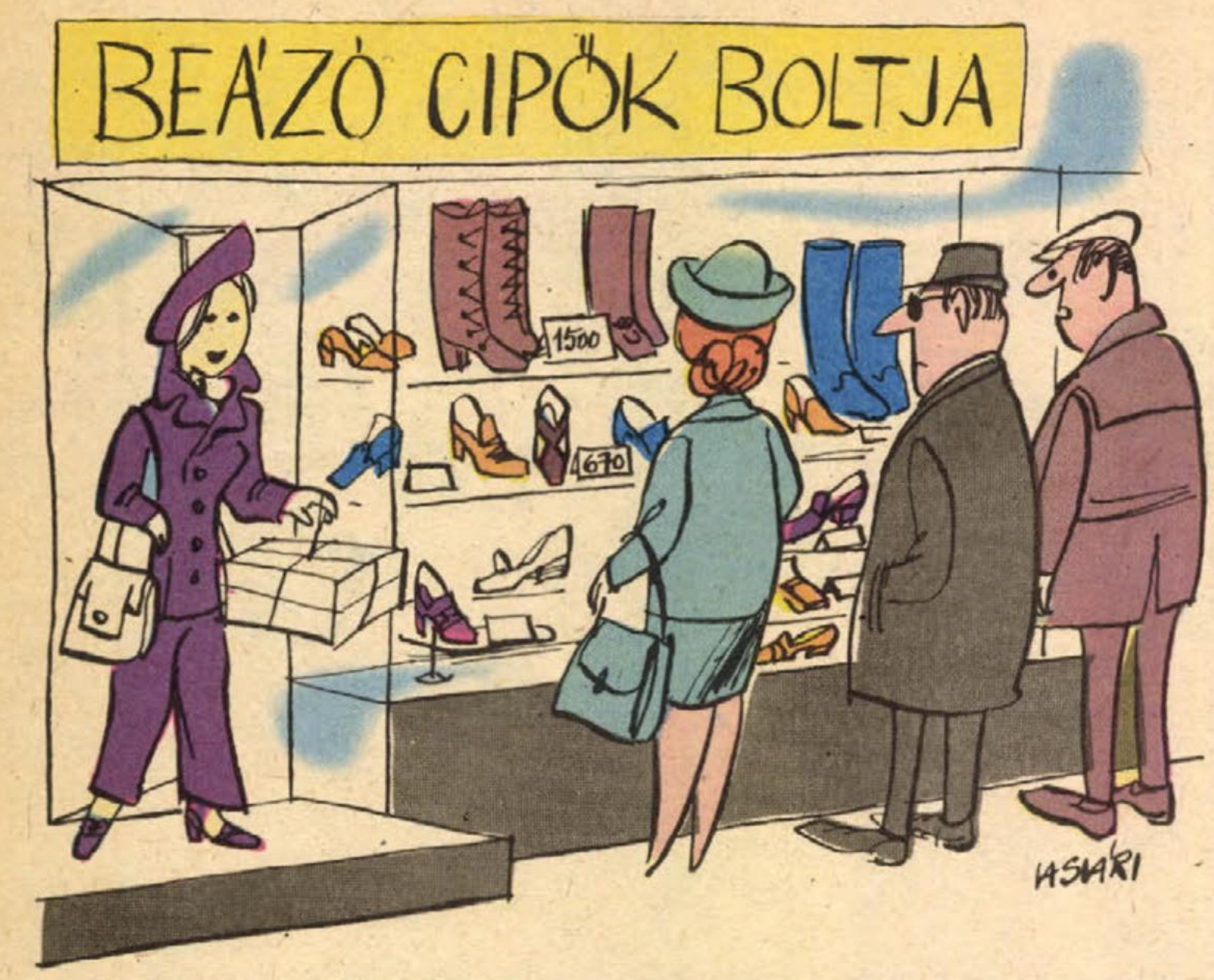

PROFILI-
ROZÁS

TALÁLKOZÁS

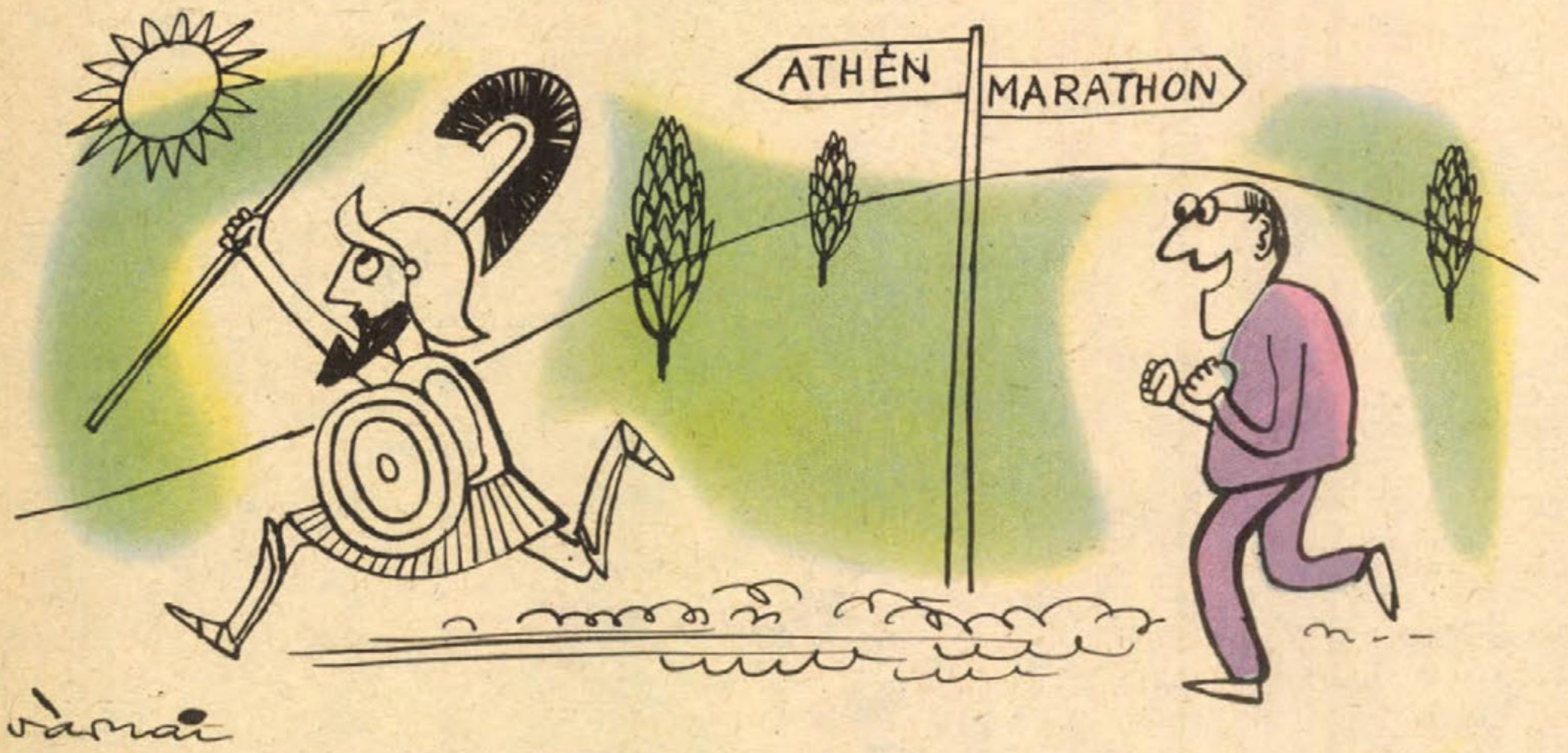

– Jó napot, kolléga úr! Kocogunk ... kocogunk ...?

A SZABADSÁG-SZOBOR

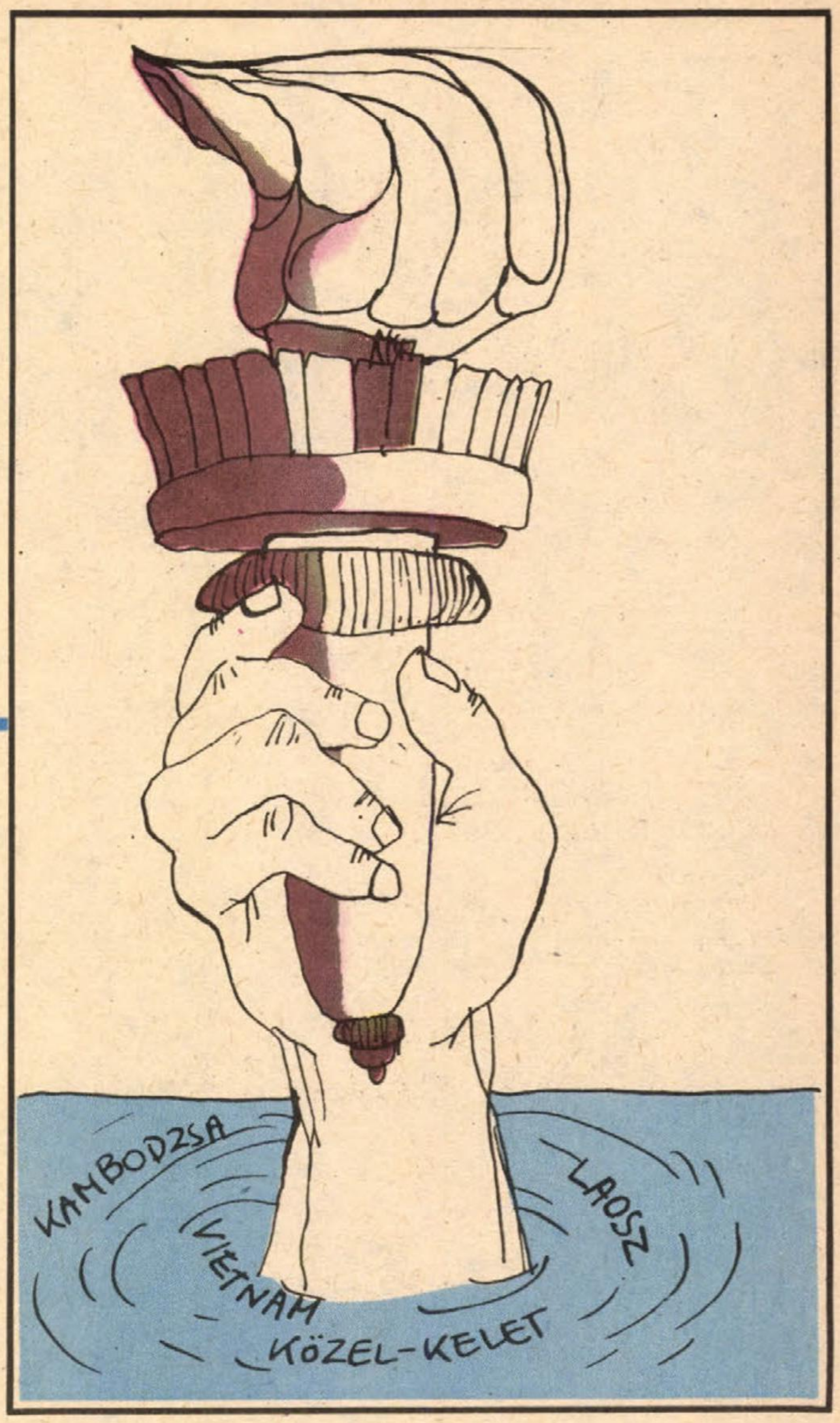

SZÉP GYEREK

Állok az utcasarkon. Egyszerre mellettem terem egy asszonyka, akivel egy házban lakunk és köszönni szoktunk egymásnak.

— De jó, hogy látom! Megkérném egy szívességre. Itt van a kislányom, nekem be kell mennem egy hivatalba, nem vigyázna rá öt percig? — kérdezi és máris a kezembe nyom egy csomagot, mely visít és rúgkapál, ebből tudom, hogy a szóban forgó kislányt tartalmazza.

Mire kimondanám, hogy készséggel vállalom a feladatot, az asszony már sehol sincsen. Ránézek a gyerekre egyszer, aztán még ötször, és nem akarok hinni a szememnek. Tudom, hogy minden kisgyerek szép, még az is szép, aki csúnyácska egy kicsit, de ez a poronty az egyetlen kivétel, akire a legnagyobb elnézéssel sem lehet rámondani, hogy szép lenne. Ez csúnya. Vörös és gülü szemei vannak, az orra mintha el lenne kenve, pattanásos arcán ... Nem folytatom ... Lehet, hogy a jövő egy szellemóriását tartom a kezemben, de arra most fogadni merek, hogy szépségkirálynő nem lesz a füredi Anna-bálon.

Persze azért szeretetre méltó lenne a csöppség, ha nem ordítana úgy, mint egy sakál! De ordít. Az emberek persze néznek, és látom az arcukon, hogy elítélnek: micsoda apák vannak, akik így hagyják üvölteni azt a szegény gyereket.

Aztán feltűnik a sarkon Júlia, a hivatalunk hírszolgálati főnöke, ez a két lábon mozgó távirati iroda.

— Jé! ... Nem is mondta, hogy magának ... De hiszen nőtlen ... Nicsak ... Persze van ilyen ... Nem kell szégyelleni ...

— Tudja, az a helyzet ... — kezdeném, de nem jutok szóhoz.

— Tudom, hát — kacsint az egyik szemével, a másikkal pedig a srácra sandít: — Szép gyerek ... Helyes ... Tiszta apukája, le sem tagadhatná ... Hát gratulálok! — mondja és elviharzik.

Kiabálok utána, de nem tudom lefékezni, rohan, hogy valaki meg ne előzze a hírszolgálatban.

— Jaj, de aranyos! — lelkendezik mellettem egy asszony, aki a menyasszonyom kolléganője. — Nincs is gyönyörűbb, mint egy ilyen szép kisgyerek ... Utyuli, butyuli, apucikának gyönyörű kisfia ...

— Kislány — mondom és folytatnám, de reménytelen.

— Mindegy! Ez egy kisangyal ... Az orra tisztára a magáé — mondja és rohan, valószínűleg, hogy ne késse le a menyasszonyomat.

A srác közben rendületlenül üvölt, már kisebb csoportosulás áll körülöttem és röpködnek a tanácsok. Van, aki cumit javasol, többen azt ajánlják, hogy tegyem tisztába és mindnyájan megegyeznek abban, hogy egy ilyen szívtelen fráter nem érdemel meg egy ilyen gyönyörű gyereket. Közben egy másik kolléga közeledik. Rámered a gyerekre, látom, elvörösödik, aztán — nyilatkozat helyett — futásnak ered és elmenekül.

— Hogy egy ilyen csúnya embernek, ilyen szép gyereke legyen — áll mellettem egy másik ismerős.

— De hiszen nem is hasonlít — mondom.

— Kiköpött maga! Nézze meg ezeket a szemeket — mutat a gyerek kissé kancsal, meghatározatlan színű szemeire ... — És ez a száj ... Pontosan ilyen a magáé is, ha csücsörít!

— De én nem szoktam csücsöríteni, különben is a gyerek nem az enyém ...

— Ezt majd próbálja bebizonyítani a bíróságon — mondja dühösen, és szeméből a megvetés árad. — Ezt tudják! Elcsábítani egy leányt, aztán a következmények elől elmenekülni. Még szerencse, hogy a természet ilyen bölcs és a gyerekre is átviszi az apai jegyeket ...

Kétségbeesve várom az anyát, de nem jön. Közben nézem a gyereket. Mindenki azt mondja, hogy hasonlít rám ... Érdekes ... Az orra valóban hasonlít egy kicsit ... Furcsa, de ahogy most azt a szép szemét nézem, melyben felcsillan az értelem, valóban mintha a saját csodálatos szemeimbe tekintenék ... És milyen furcsa ... Az egész arc berendezése hasonlít az enyémre ... Nicsak, milyen helyeske ... Az a kis turcsi orr ... Egyem is meg, milyen aranyosan csücsörít azzal a pici piros szájával ... Kicsit kihúzom magam, már büszkélkedni kezdek, amikor megjön a mama ...

— Jaj, de ügyetlenül tartja ... Nem baj, azért köszönöm, remélem, nem okoztam kellemetlenséget ...

— Semmi, semmi ... Nagyon örültem. Egy ilyen szép kis gyerekkel könnyen telik az idő — felelem és kicsit elszorul a szívem, amikor elveszik tőlem ... hogy is hívják ...

— Mi a neve? — kérdezem, de már nem kapok választ ...

Ősz Ferenc

PIKNIK

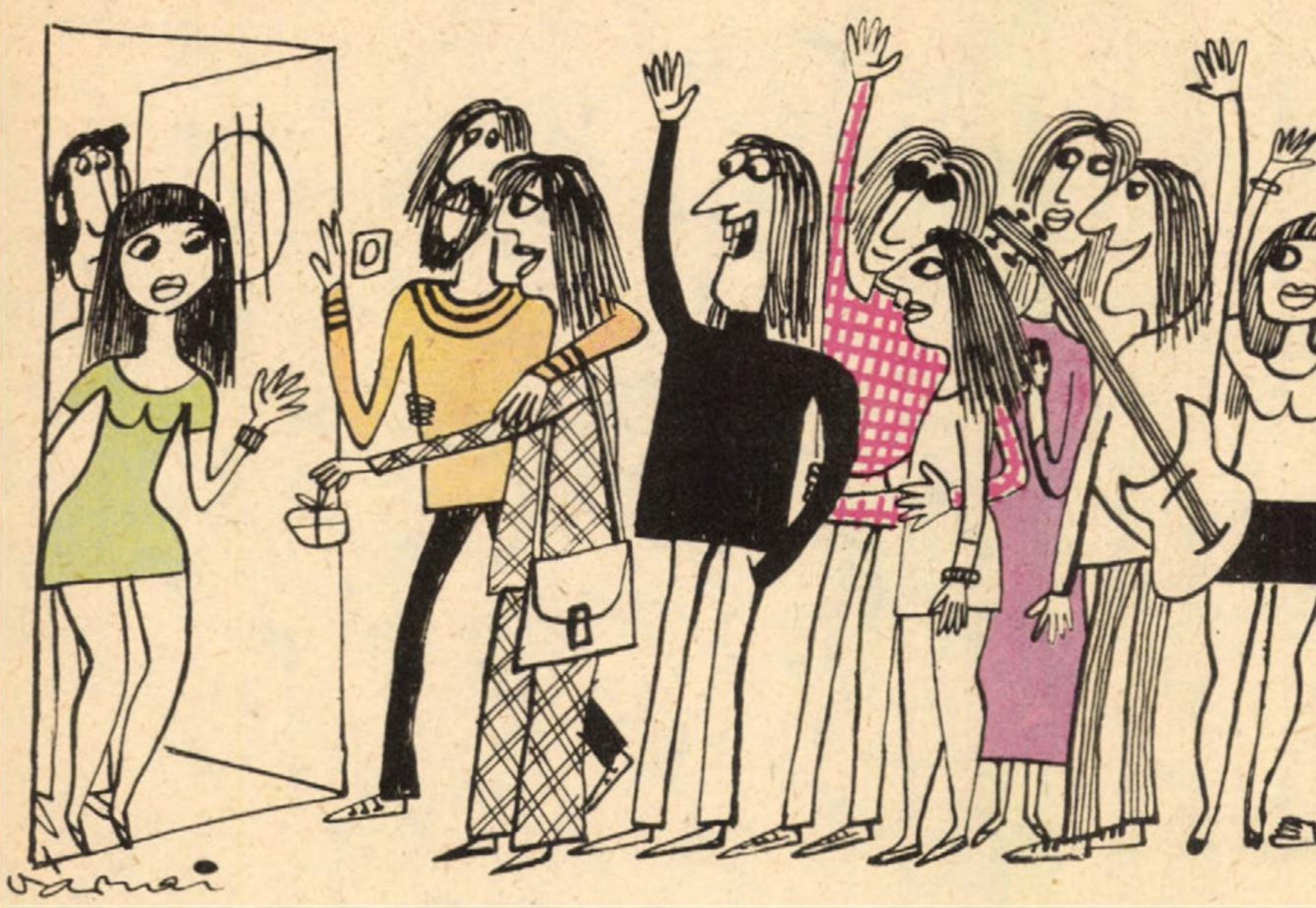

BANKÜGYLET

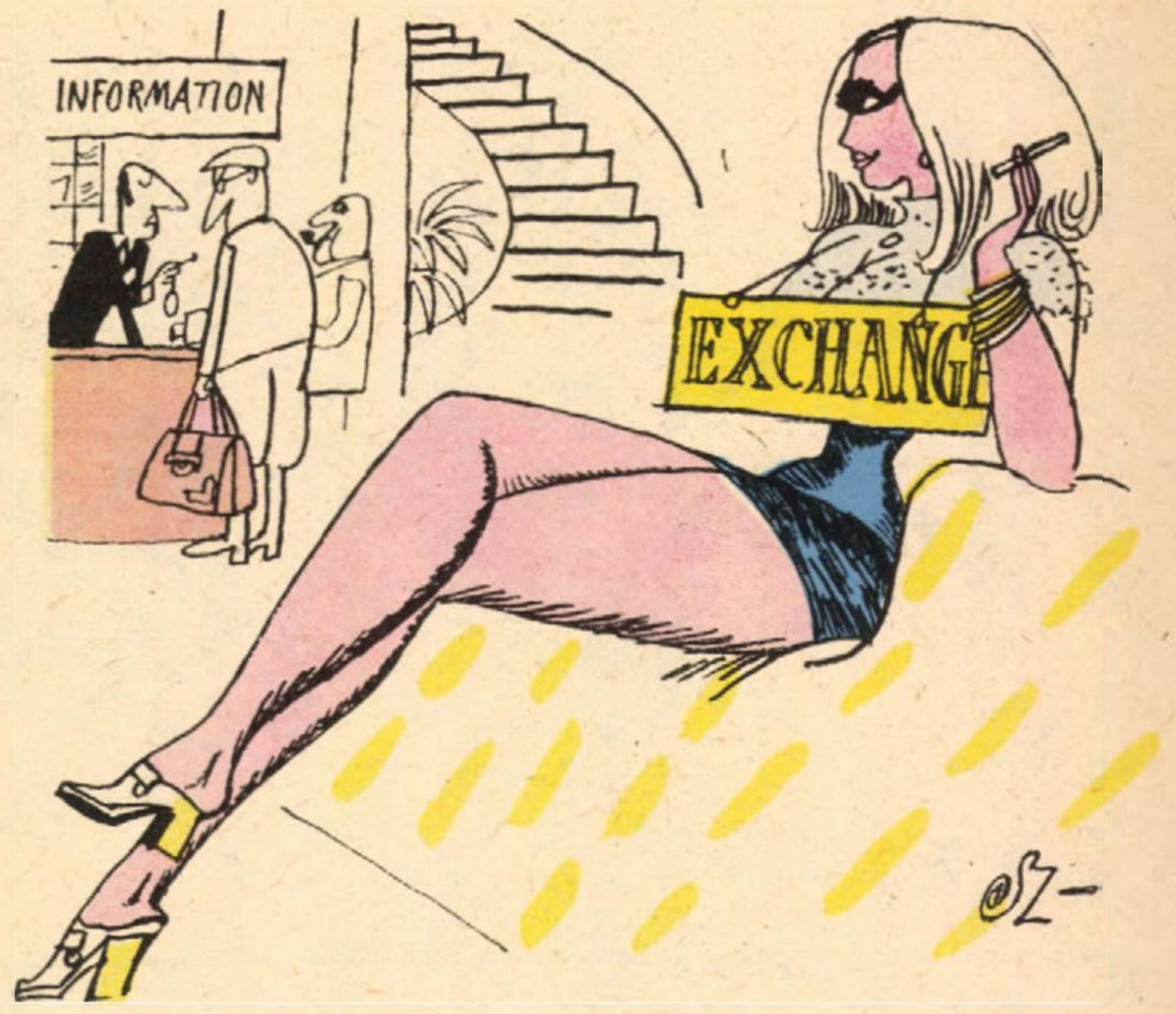

IGAZGATÓI BÁNAT

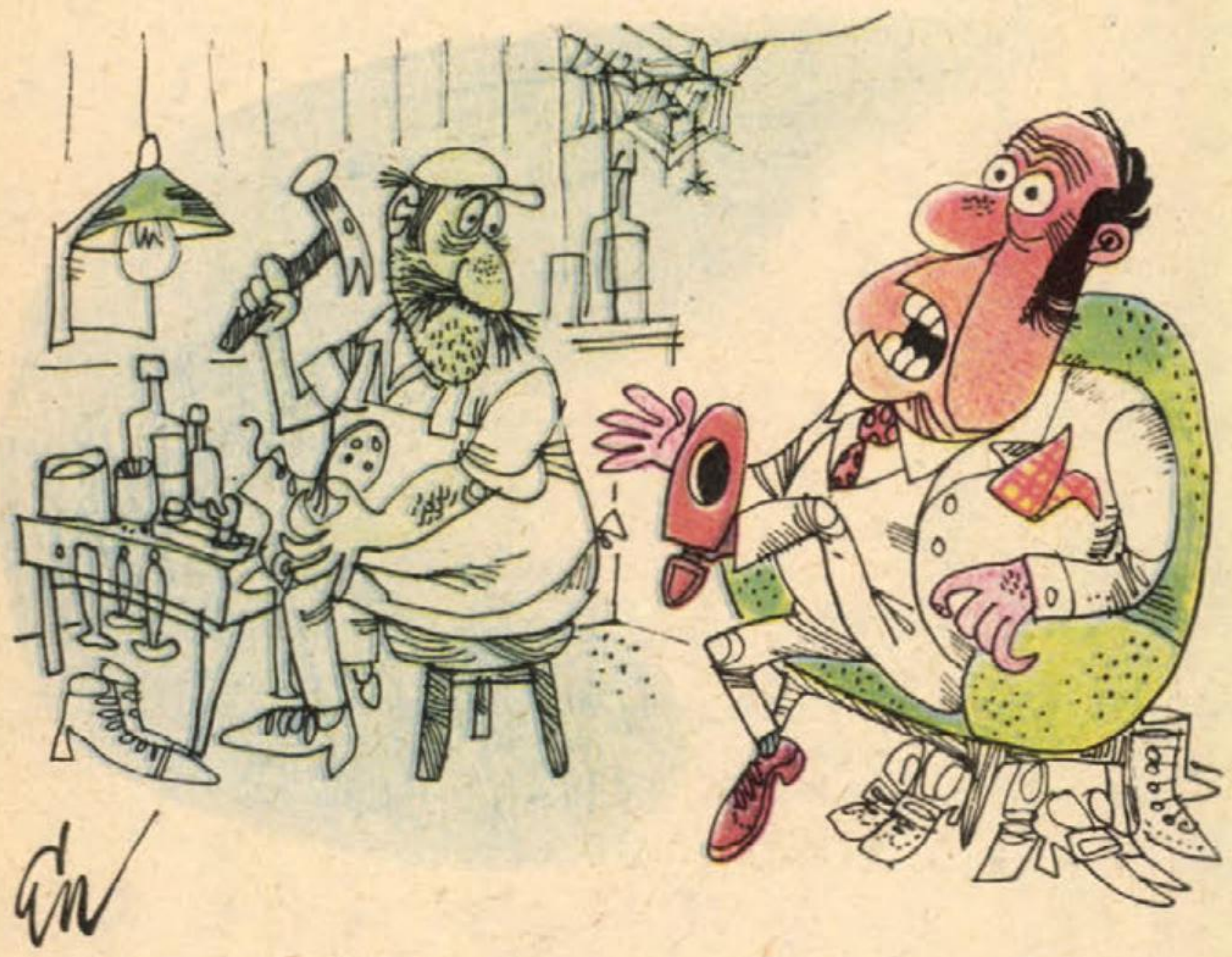

– Szörnyű, a vadonatúj cipőmnek máris lyukasra nyalták a talpát!...

SPORTEMBER

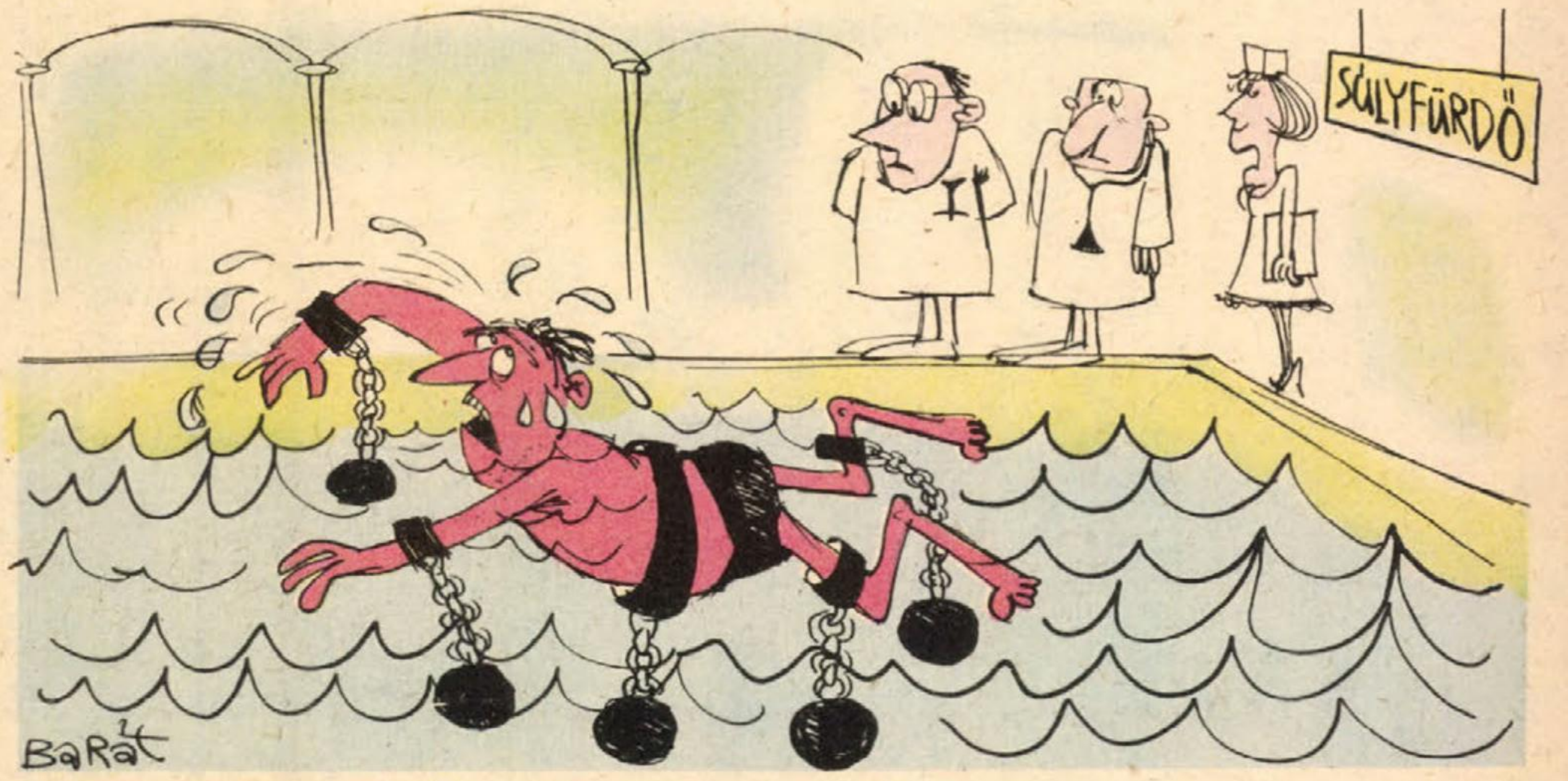

– Uraim, méri valaki a részidőket?...

Humorügyben BARCZA GEDEONNAL

Ülök szemben a nemzetközi nagymesterrel. Szerencsémre nem sakkozni jöttünk össze hanem „humorpartira”, és ráadásul gáláns partnerem jegyzetfüzetem fehér lapjára mutatva így szól: „Öné a világos, tessék nyitni!”

— Véleményem szerint „rokon szakma” a mienk. A humorista, de a hétköznapi viccelő is, sakkozik. Kiszámítja, milyen lépéseket kell tennie, hogy a végén csattanjon a poén, vagyis *megmattolja* az „ellenfelét”, az olvasót, a hallgatót.

— Hadd elemezzem ezt a megnyitást! A humorista nem sakkozik, legfeljebb sakkszisztémával dolgozik. A sakkozásnak ugyanis lényeges feltétele a partner, aki nem mindig azt húzza, amit az ember elvárna tőle.

Valóban, a humoristának nem „partnere” van, hanem partnerei — ezer és ezer.

— Vagyis szimultánt játszik és... és mondjuk, ha tízezer olvasó közül ezret nem sikerül „megmattolnia”, még mindig kilencven százalékos teljesítményt nyújtott. Nem rossz!

— A humorista humanista, nem kívánja, hogy „partnerei” egytől egyig halálra röhögjék magukat.

— Látja, ez az óriási különbség köztünk. A mi magatartásunk a sakktábla mellett kimondottan antihumánus. Miért? Hadd idézzem magyarázatképp néhai dr. Balogh Jánost, debreceni fogorvosomat. Egy alkalommal, amikor az agyaramat fúrta, nagyon jajgattam, de ez őt csöppet sem zavarta. Utólag is csak ennyit mondott: „Jegyezd meg, Gida, hogy az a fogorvos és az a sakkozó, aki sajnálja a páciensét, sose jut be a mennyek országába!”

— Önnel még soha nem fordult elő, hogy kímélte az ellenfelét?

— Legfeljebb „humorügyben”. Történt például egyszer — a negyvenes évek elején —, hogy barátommal és földimmel, Juhász Gézával, Miskolcon sétáltunk. Valami írói konferencia volt, így nem véletlen, hogy az egyik kávéház ablakában fölfedeztük Nagy Lajost, aki természetesen sakkozott. Elhatároztuk, hogy megtréfáljuk őt. Bementünk hát, és leültem kibicelni. Olykor-olykor beleszóltam a partiba. A provokáció sikerült. Nagy Lajos nemsokára felém fordult: „Fiatalember, könnyű így kívülről! Jöjjön játszani, majd meglátjuk, milyen nagy legény!” Elfogadtam a kihívást, és nagyon kíméletesen játszva, csak a partik végén mattoltam meg. „Milyen szerencséje van, milyen átkozott szerencséje!” — mondogatta szegény Nagy Lajos. Juhász Géza pedig ártatlanul megjegyezte: „Én javasolnám, hogy őt küldjük ki a sakkolimpiára a pacák Barcza helyett.” — „Ha ilyen szerencsével játszana ott is, biztos, hogy meg is nyerné” — szúrt felém, magát vigasztalva Nagy Lajos.

— Mulatságos az ön számára egy dilettánssal játszani?

— Nem. Lehetőleg kitérek előlük, mert sokkal jobban tisztelem azokat, akik sakkozással szórakoznak, semhogy megbántsam az önérzetüket. Az igazság kedvéért azonban megjegyzem, hogy a műkedvelők között vannak fokozatok. Van, aki spontán egészen jól játszik, és van, aki... No de inkább elmondom lépésről lépésre. 1959-ben Zürichben, a nagymester versenyen, legyőztem a jugoszláv Gligoricsot. A parti után többek között gratulált nekem egy középkorú hölgy. Elmondta, hogy végigizgulta a küzdelmünket, és különösen az tetszett neki, amikor a huszárral kiütöttem Gligorics gyalogját. Megköszöntem elismerő szavait, és a szokásos udvariassággal megkérdeztem, mióta sakkozik. „Én nem sakkozom” — válaszolta. „Jó, jó, nem versenyszerűen, de...” — „Sehogy, még a lépéseket sem ismerem” — mondta a világ legtermészetesebb hangján. „Akkor miért tetszett ez a gyalogütés?” — csodálkoztam. „Az az elegáns mozdulata, ahogy három ujjal tartva a lovát, kiütötte a gyalogot, és ugyanazzal a mozdulattal levette...” — felelte őszinte elragadtatással.

— Így sakkoznak ők!

— Ne tessék általánosítani!

— Bocsánat, most jut eszembe, hogy éppen az ön lánya is kiváló versenyző.

— Egyéb elfoglaltsága miatt már abbahagyta. Pedig igen jól játszott.

— Azért a családi sakkparti alkalmával biztos adott neki némi fórt.

— Olykor. Egyszer például megkérdezte: „Apa, mit kapok karácsonyra?” — „Kapsz egy huszárelőnyt” — válaszoltam.

— Köszönöm a partit.

Sólyom László

MÚZEUMBAN

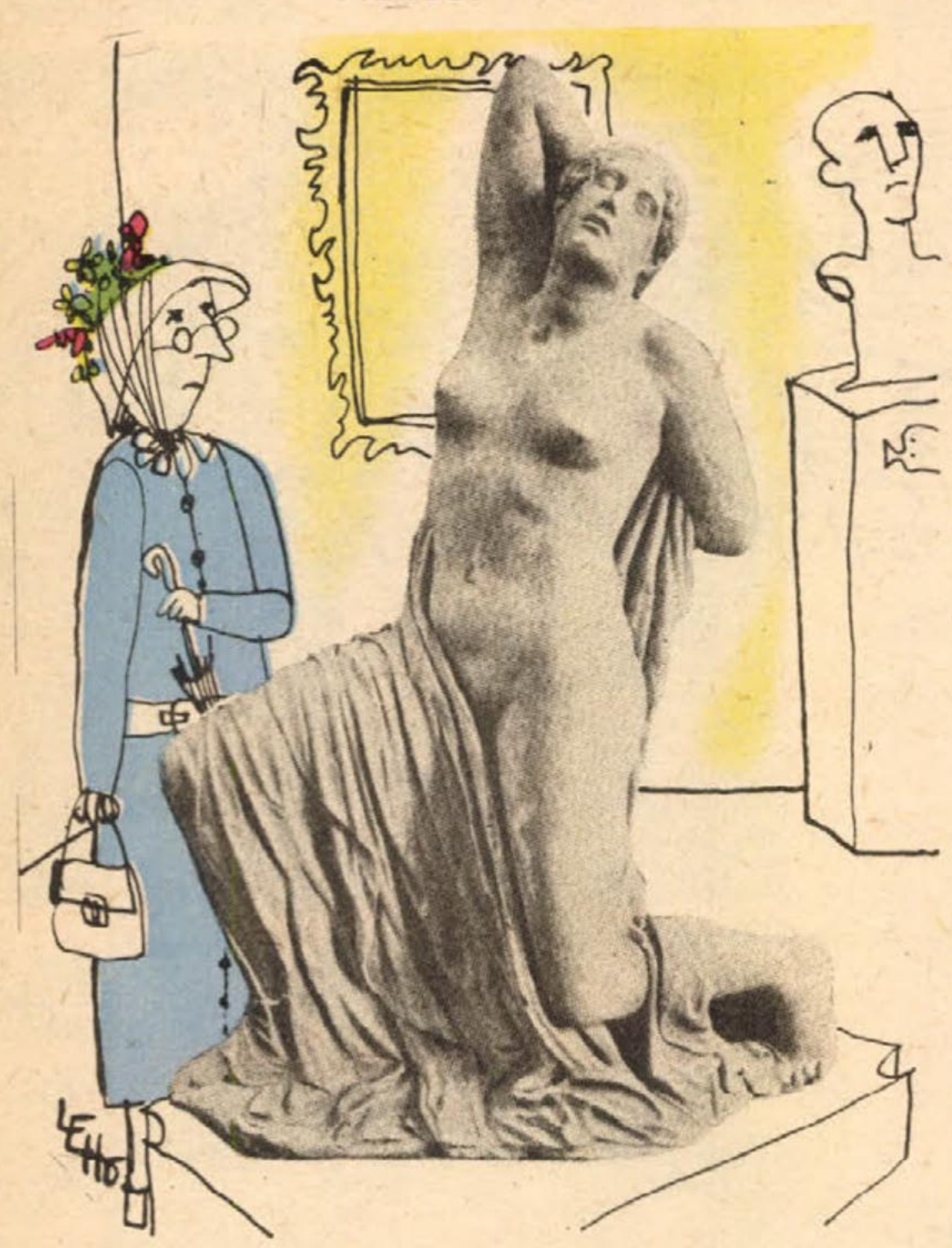

— Na, ennek is szép kis szülei lehettek!...

CSODAGYÓGYSZER

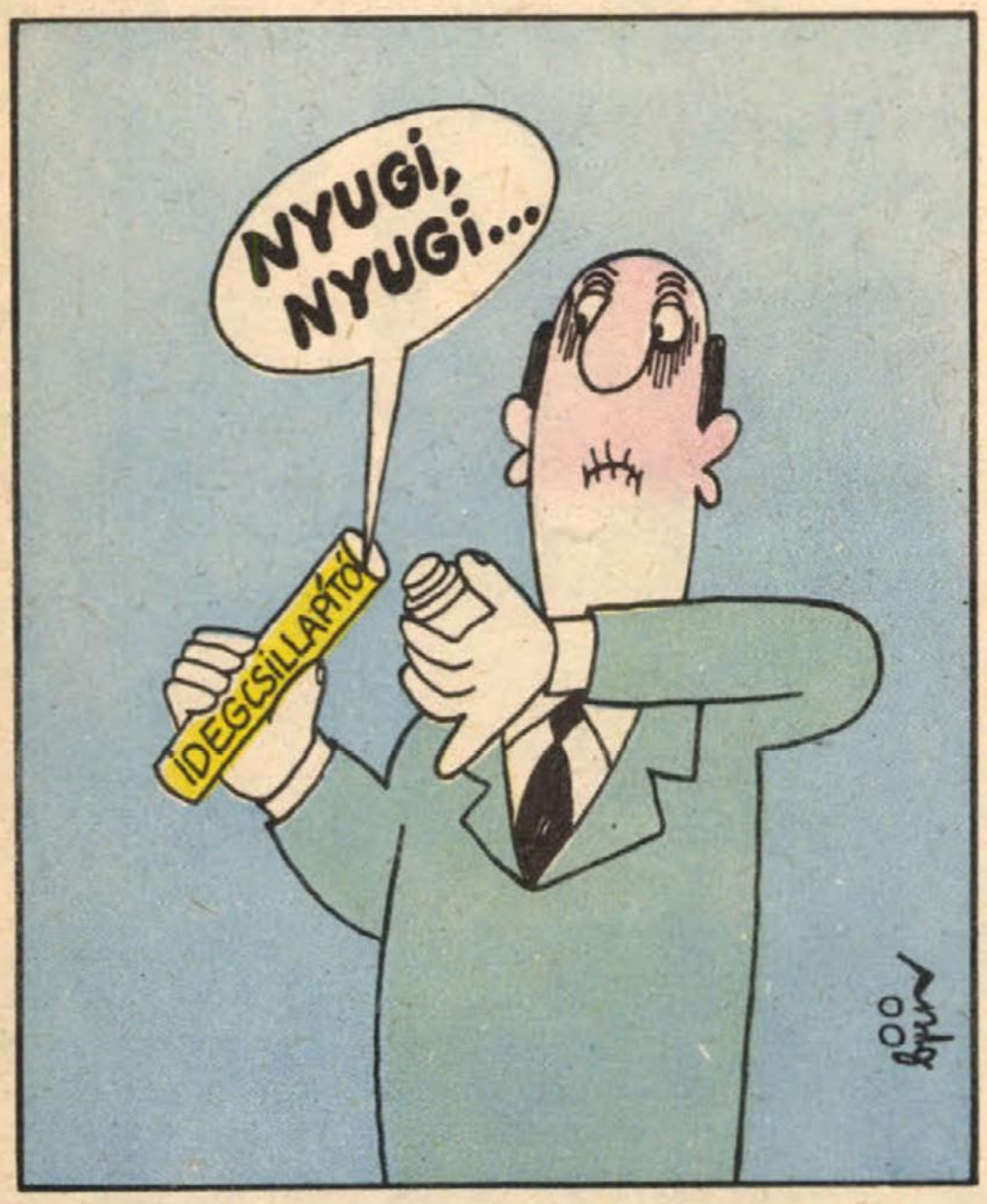

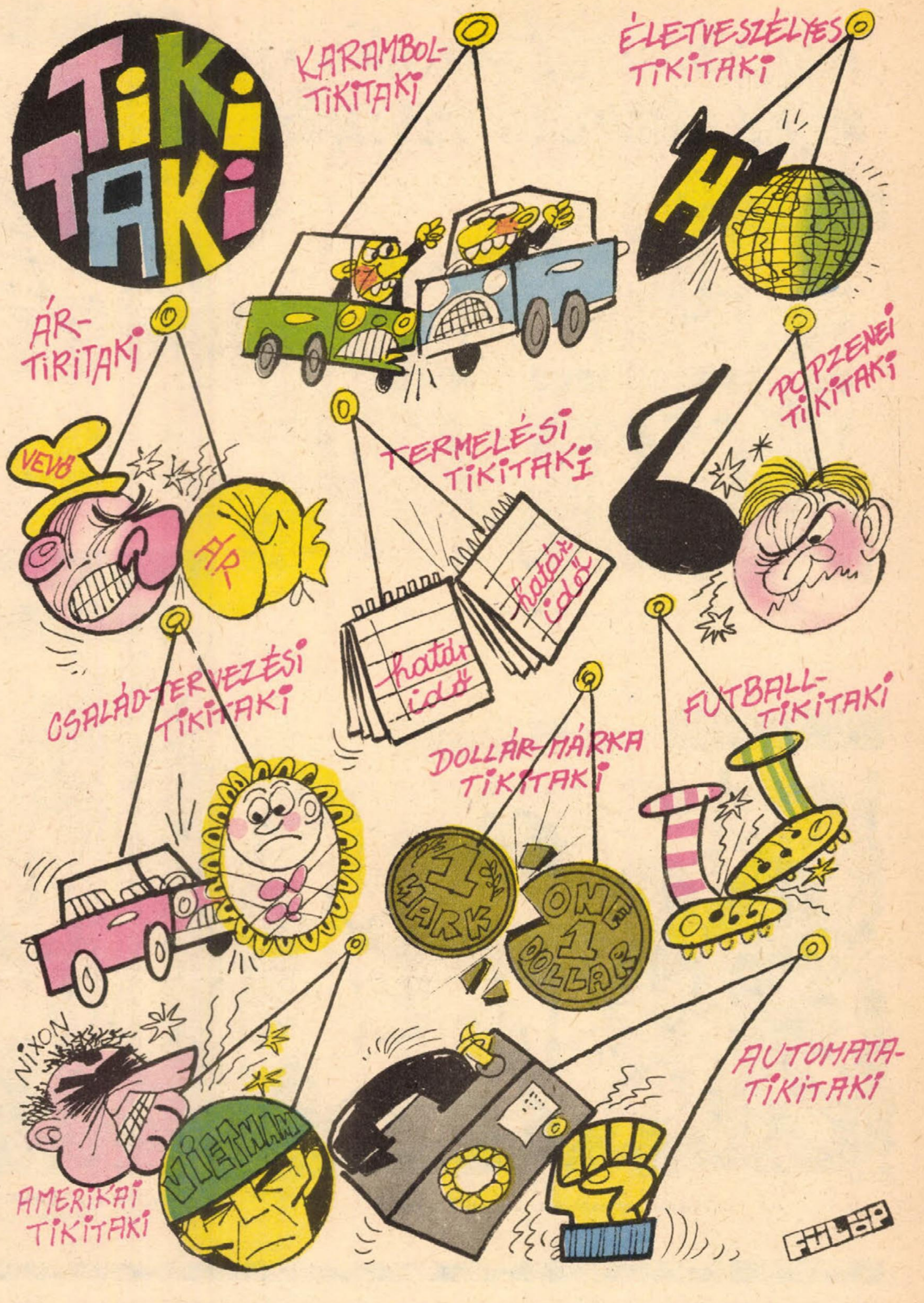

POFONBLOKK

Érdekes jelenség ütötte fel nálunk a fejét: verekszik az ország. „Felpofozta a nagyáruház ezeraprócikk-osztályát az ámokfutó háziasszony". „Beleharapott az egész peron vastaghúsába a rabiátus ellenőr". Ilyesmiket lehet olvasni, s csak azt csodálom, hogy a lapok dühödten támadják az ügyet, rosszallóan sápítoznak: az ököljog mocsarába, az önbíráskodás dágványába süllyed az ország. Nem értem ezt a magatartást. Inkább üdvözölni kellene, hogy először támad nálunk tömeges igény a rendszeres és üdítő testmozgásra. És vajon nem örvendetes-e az a tény, hogy legendás és ősi harci erényeink még mindig nem hunytanak ki, sőt új lángra lobbannak az üszök alól?

Legfeljebb bizonyos korlátok közé kellene szorítani a pofonok parttalan áradását. Nem, kérem, nincs ennek a pezsdítő mozgalomnak egyetlen olyan hibája sem, amelyet néhány jól átgondolt szabállyal el ne lehetne hárítani.

Üdvös lenne például, ha bevezetnénk a pofonblokk rendszerét. Az igénylők — szerény kezelési költség lefizetése mellett — minden hó elsején a tanács e célra kijelölt szervétől vehetnék át a pofonblokkot, amelynek ellenében a hó végéig meghatározott számú és minőségű pofont válthatnának az állami vállalatok, boltok, intézmények megfelelő — tehát velük azonos súlycsoportban és edzettségi fokon levő — alkalmazottaival. Természetesen hoci-nesze alapon.

Az el nem fogyasztott szelvényeket a hó végén visszavinnék a tanácshoz, amely lepofozná rajtuk a különbséget.

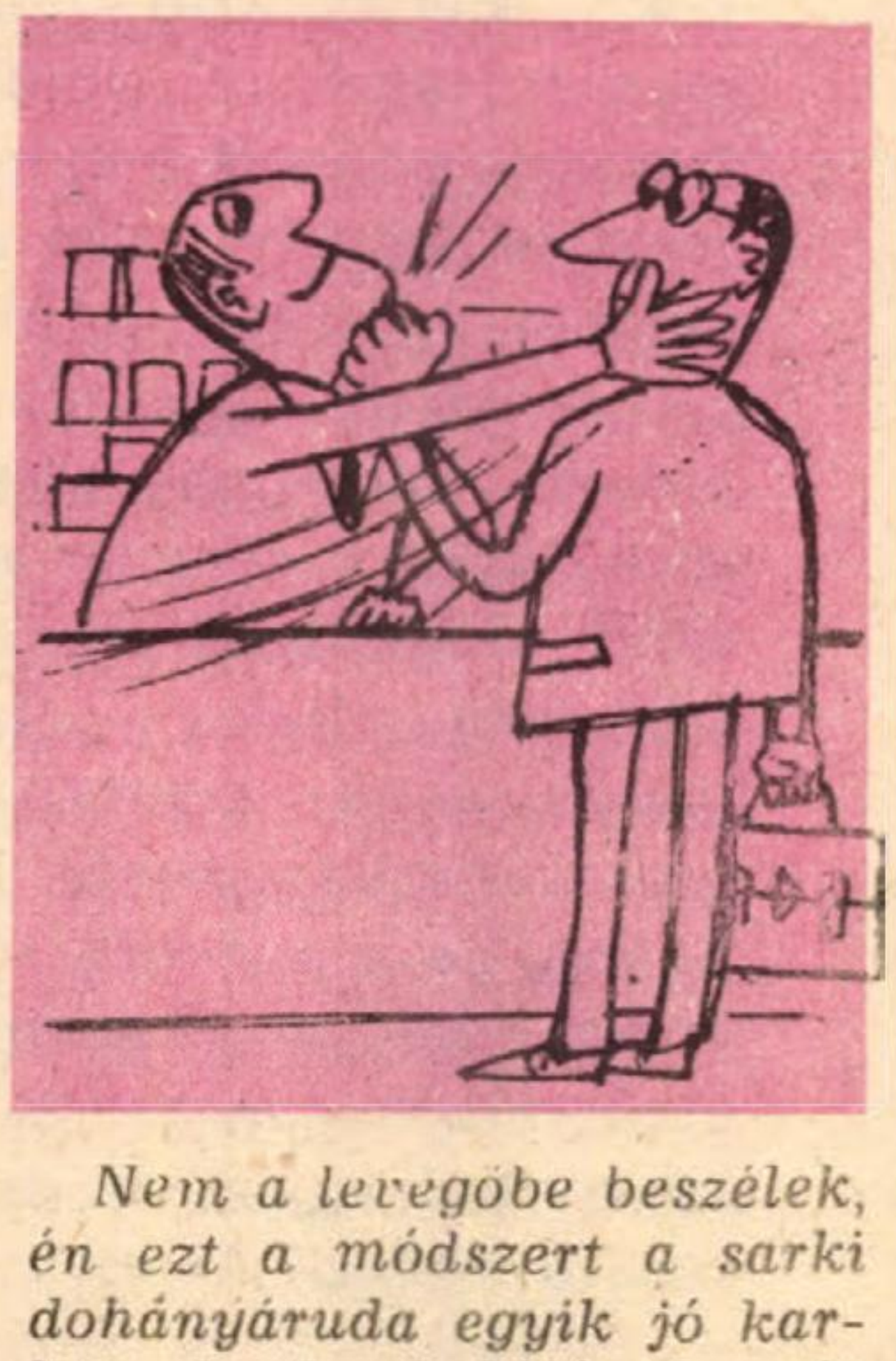

Nem a levegőbe beszélek, én ezt a módszert a sarki dohányáruda egyik jó karban levő eladójával már ki is próbáltam.

— Jó napot kívánok — mondtam néhány tapogatózó horgot döfve az ellenfél lengőbordáira.

— Van szerencsém — hajolt meg az eladó és kulturált módon gégén ragadott. — Mivel szolgálhatok?

— Kérek egy csomag egri Kossuthot — mondtam, miközben külső lábéllel a térdhajlását céloztam.

Diszkrét csomót kötött a fülemre, mire nyitott tenyérrel tolni kezdtem mély intelligenciát sugárzó arcát.

— Sajnálattal közlöm — mondta —, hogy pillanatnyilag csak lágymányosi Kossuthtal szolgálhatok. Méltóztassék talán pénteken benézni a kedves vevő.

— Benézek, ha lesz még mivel — mondtam könnyedén, mert közben hüvelykujjával a szememet igyekezett visszanyomni az üregébe. Tréfás megjegyzésem udvarias mosolyra késztette, derűsen vitt be egy kristálytiszta lengőt a járomcsontomra. Mélyről indított balcsapottal viszonoztam készségét.

— Tudja, mit — mondtam, amikor ismét talpra segítettem. — Adjon egy pakli Fecskét.

Ballal dugóhúzóvá csavarta az orrom, jobbal kiszolgált, csomagolt és visszaadott.

— Alázatos tiszteletem — hajolt meg néhány megnyerő búcsúvázát vágva a fejemhez. — Legyen máskor is szerencsém.

Később, a tapasztalatok feldolgozására meg kell rendezni a fraszügyi biennálét. A vitaindító expozét neves szakember tartja majd. Közben barackot nyom a hallgatóság fejére, mire mindegyiküktől kap egy kecsketúrót.

Peterdi Pál

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: MI AZ ABSZOLÚT TÉVEDÉS?

Dallos Jenő:

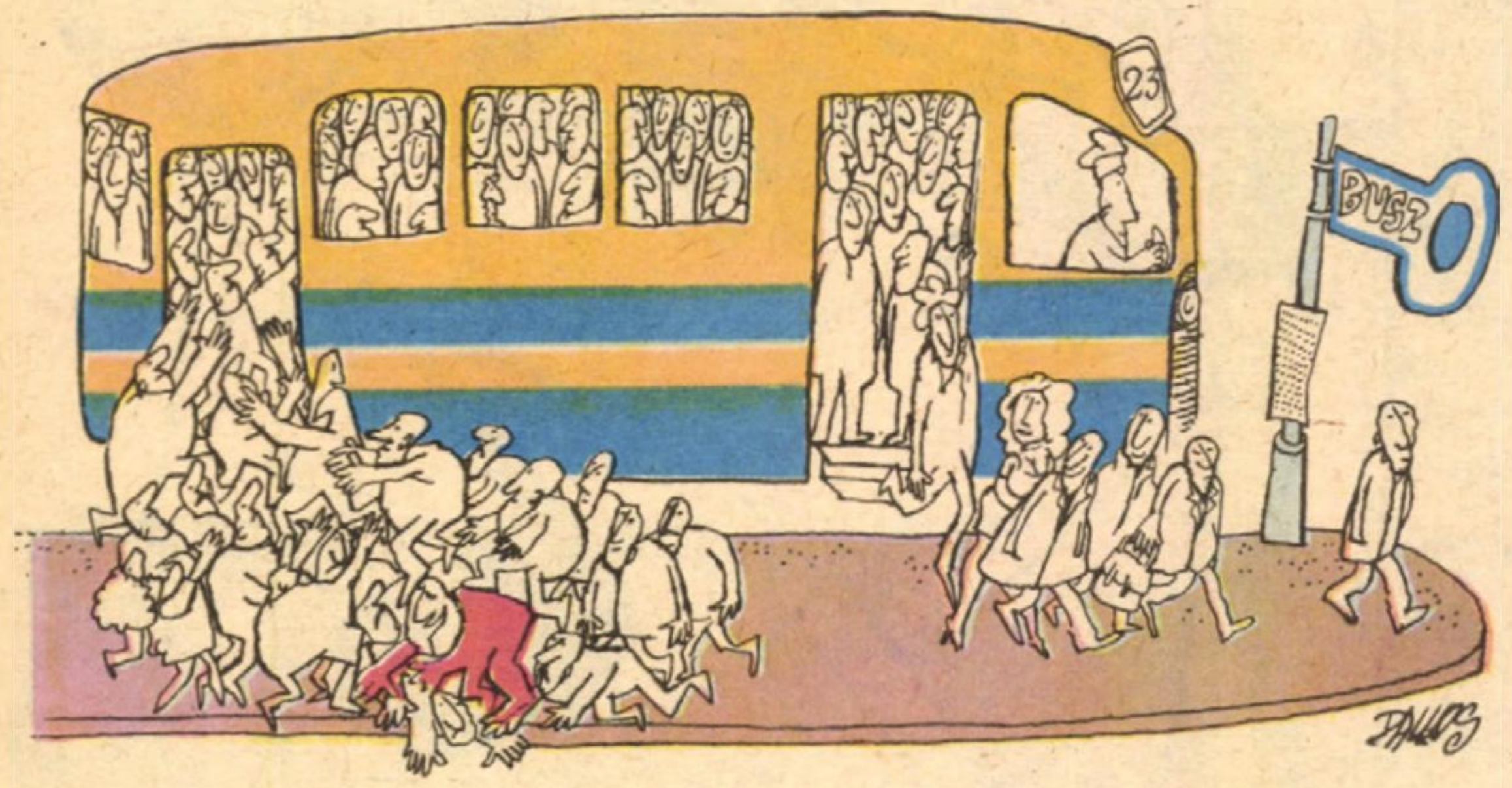

– Na, végre, a buszon vagyok, már taposnak!...

Várnai György:

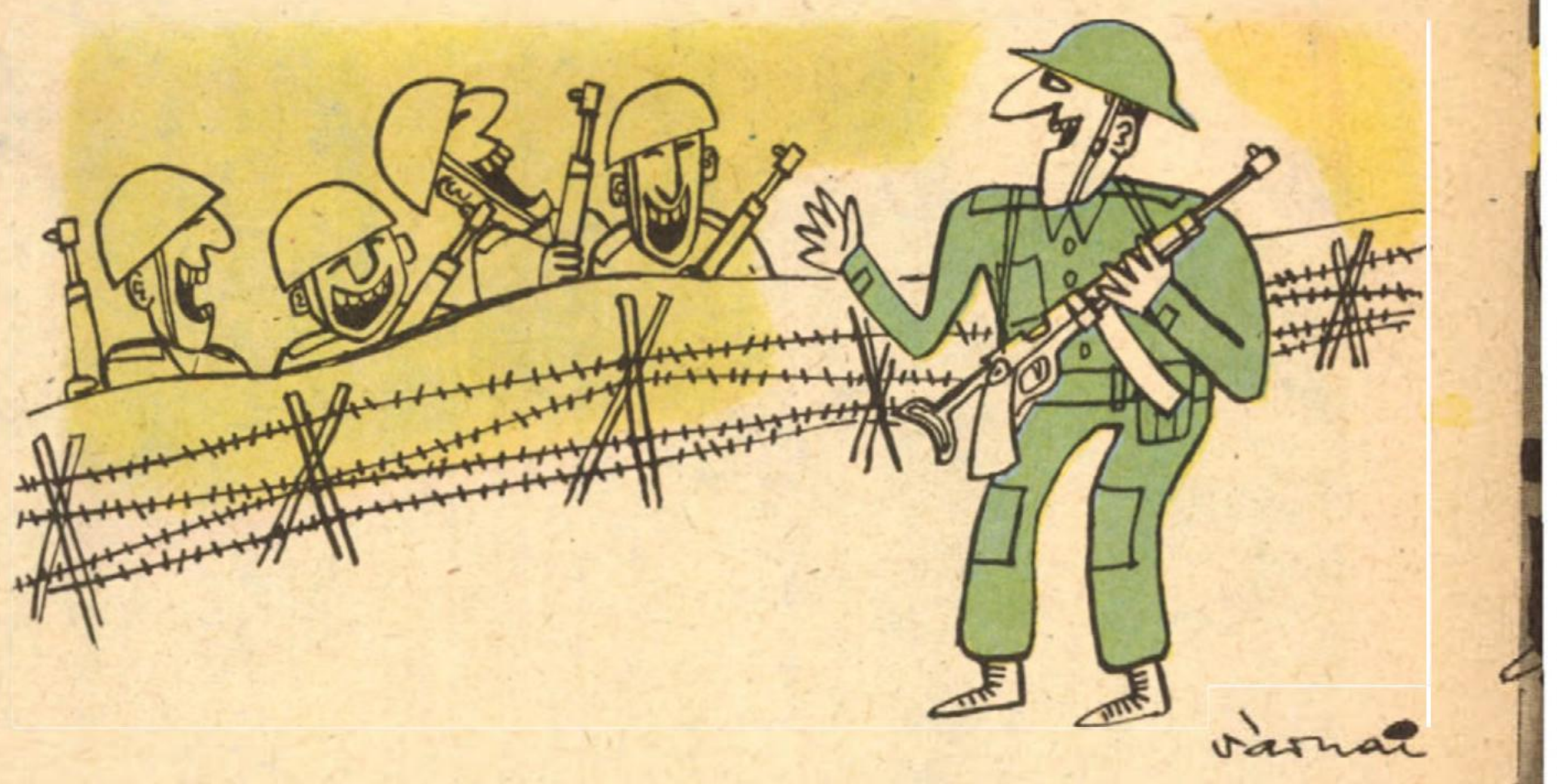

– Ha valaki azt hiszi, hogy a katonai felderítés feladata: vicceket mesélni az ellenségnek, hogy felderüljenek...

Tót Gyula:

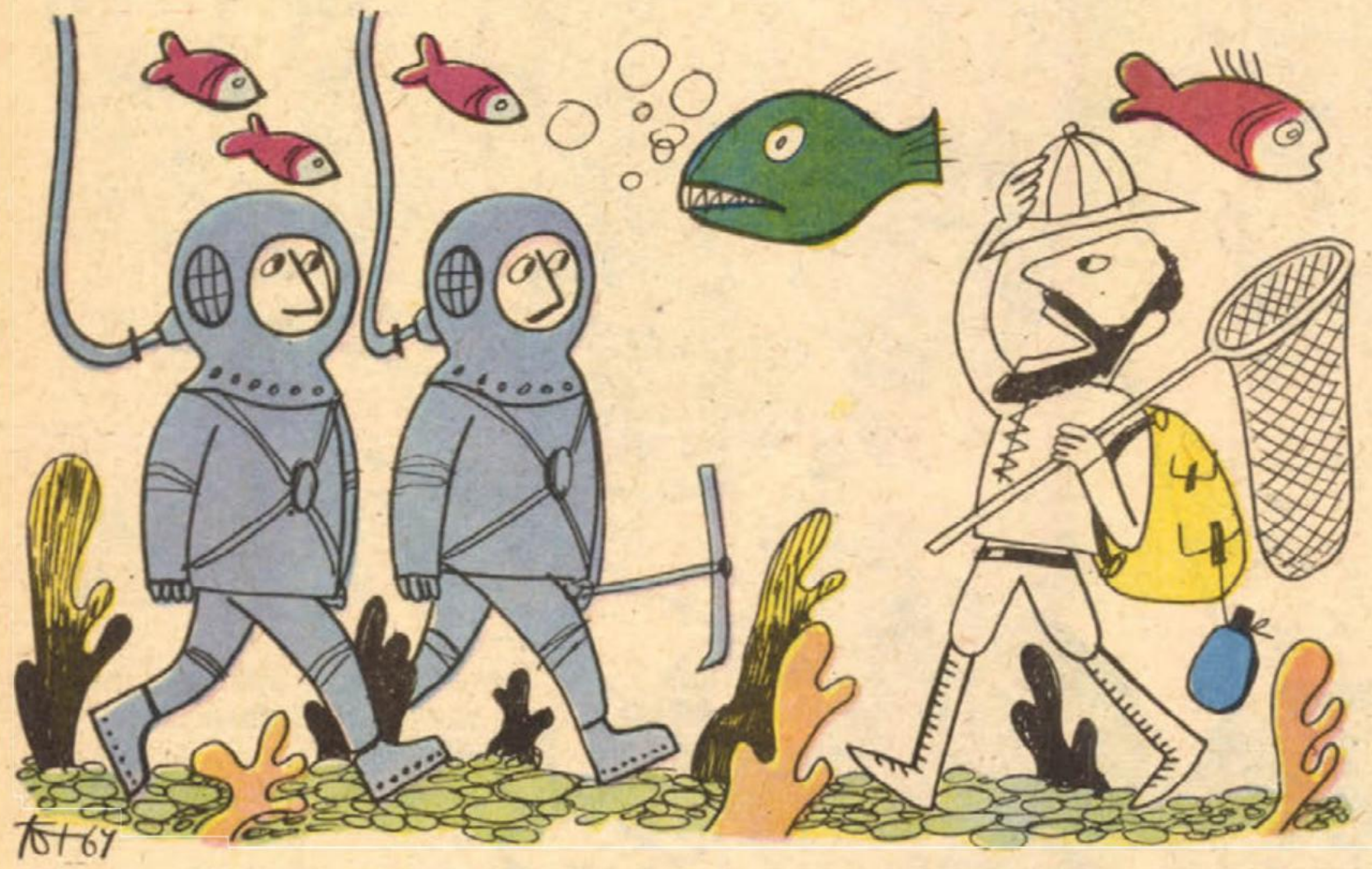

– Elnézést, messze van még a Szahara?

Hegedűs István:

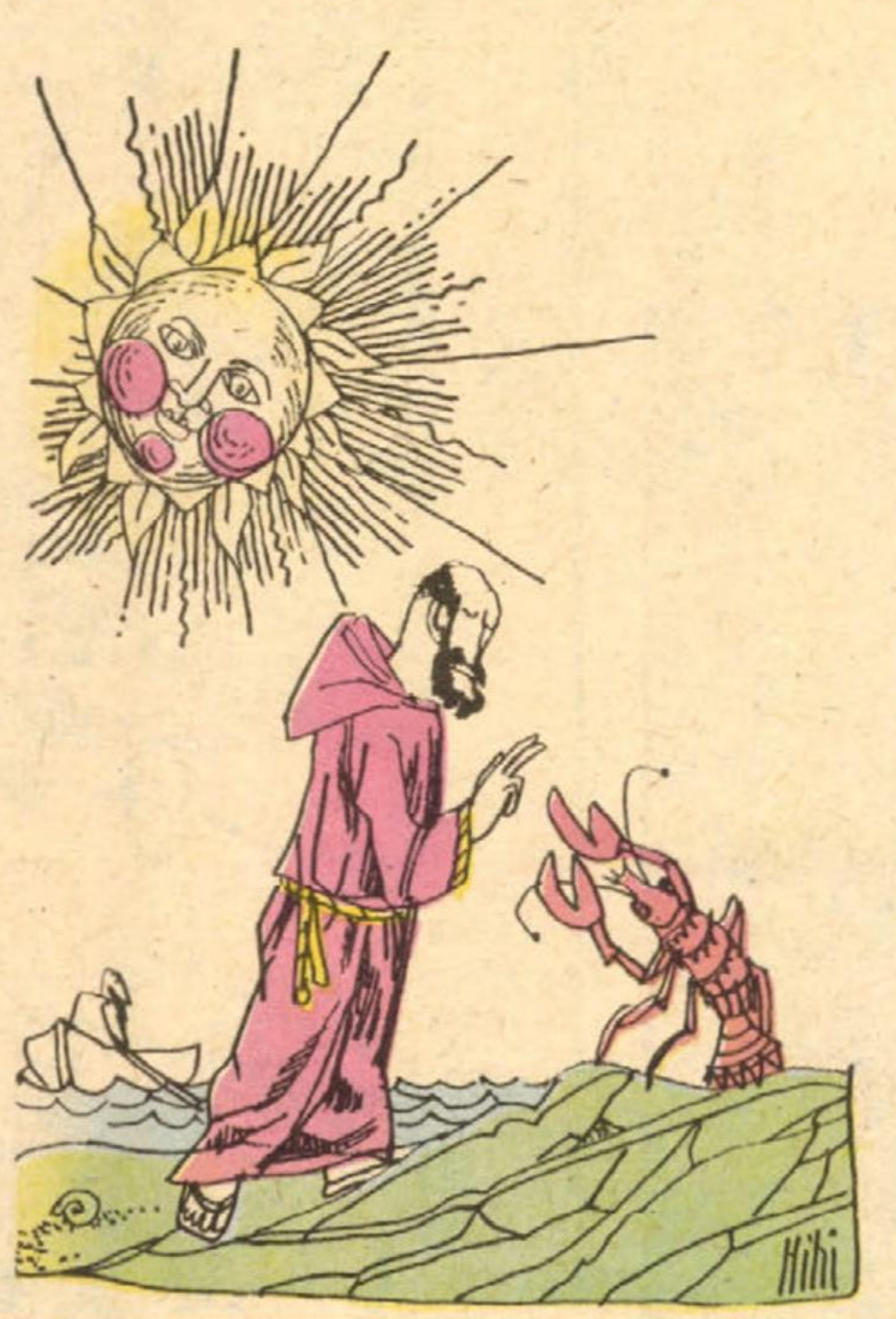

– Ha valaki így képzeli el a Ráktérítőt...

Takács Imre:

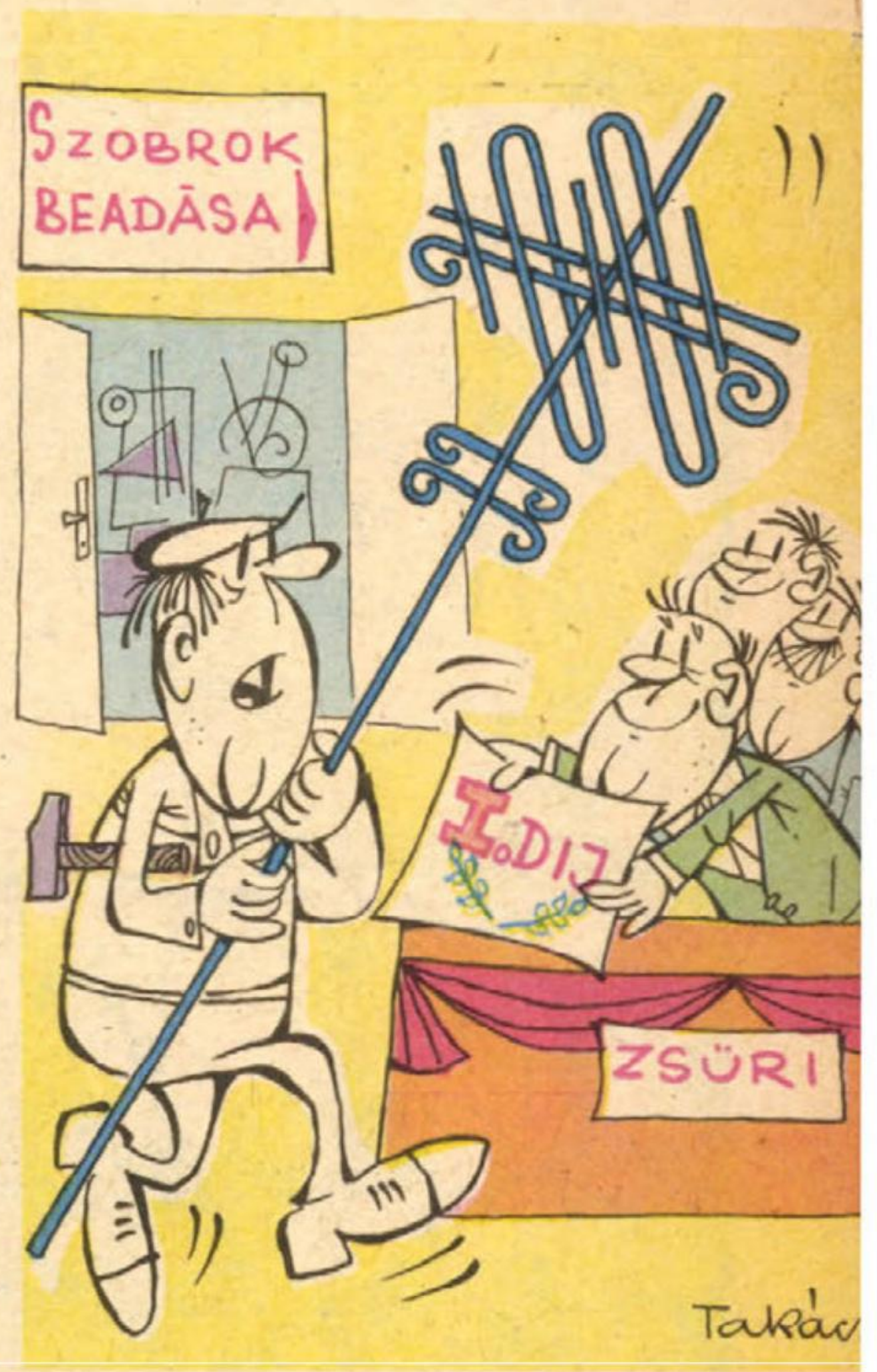

– De zsürielnök úr, csak a tetőantennát jöttem felszerelni!!

Mészaros András:

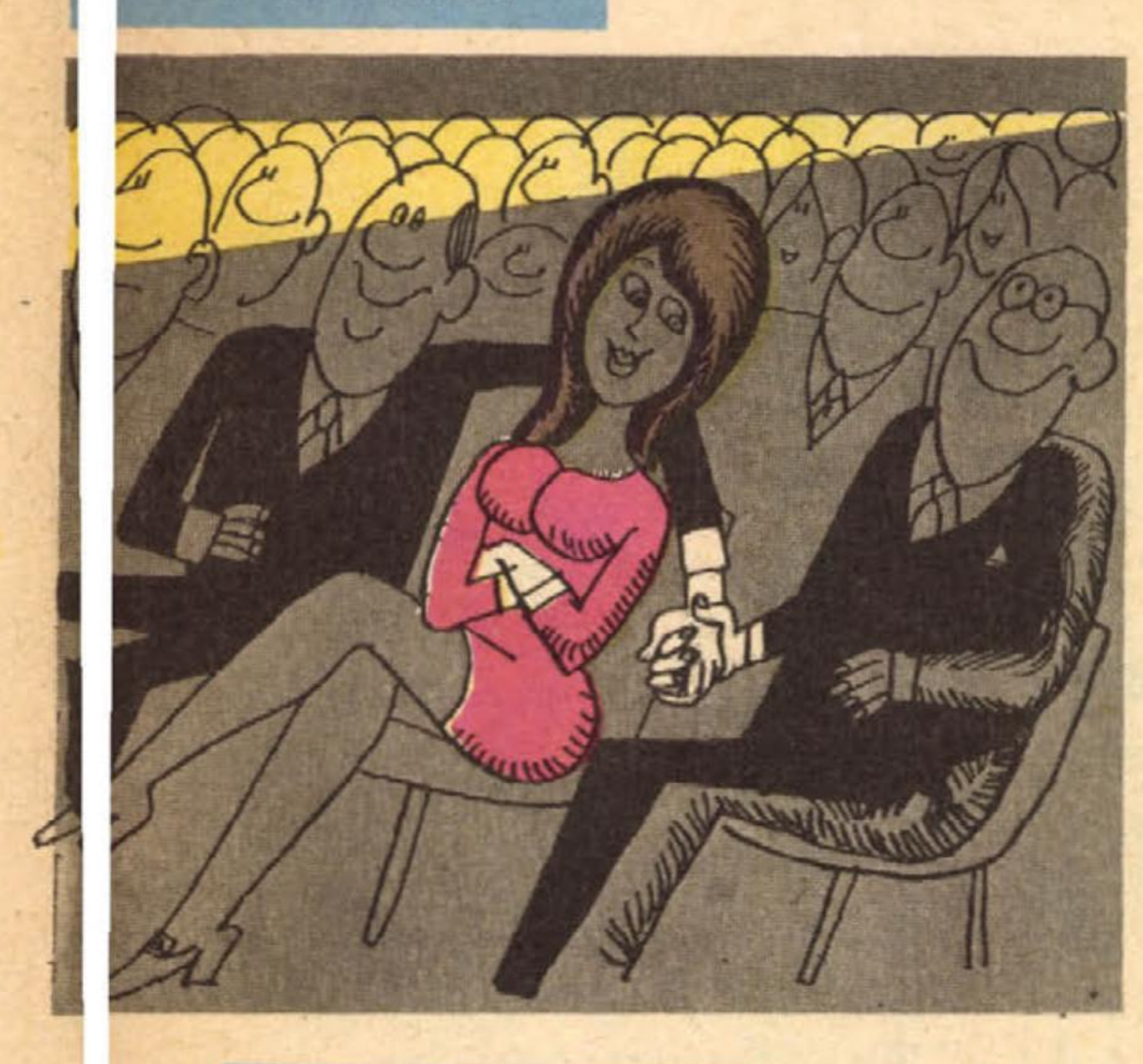

Vasvári Anna:

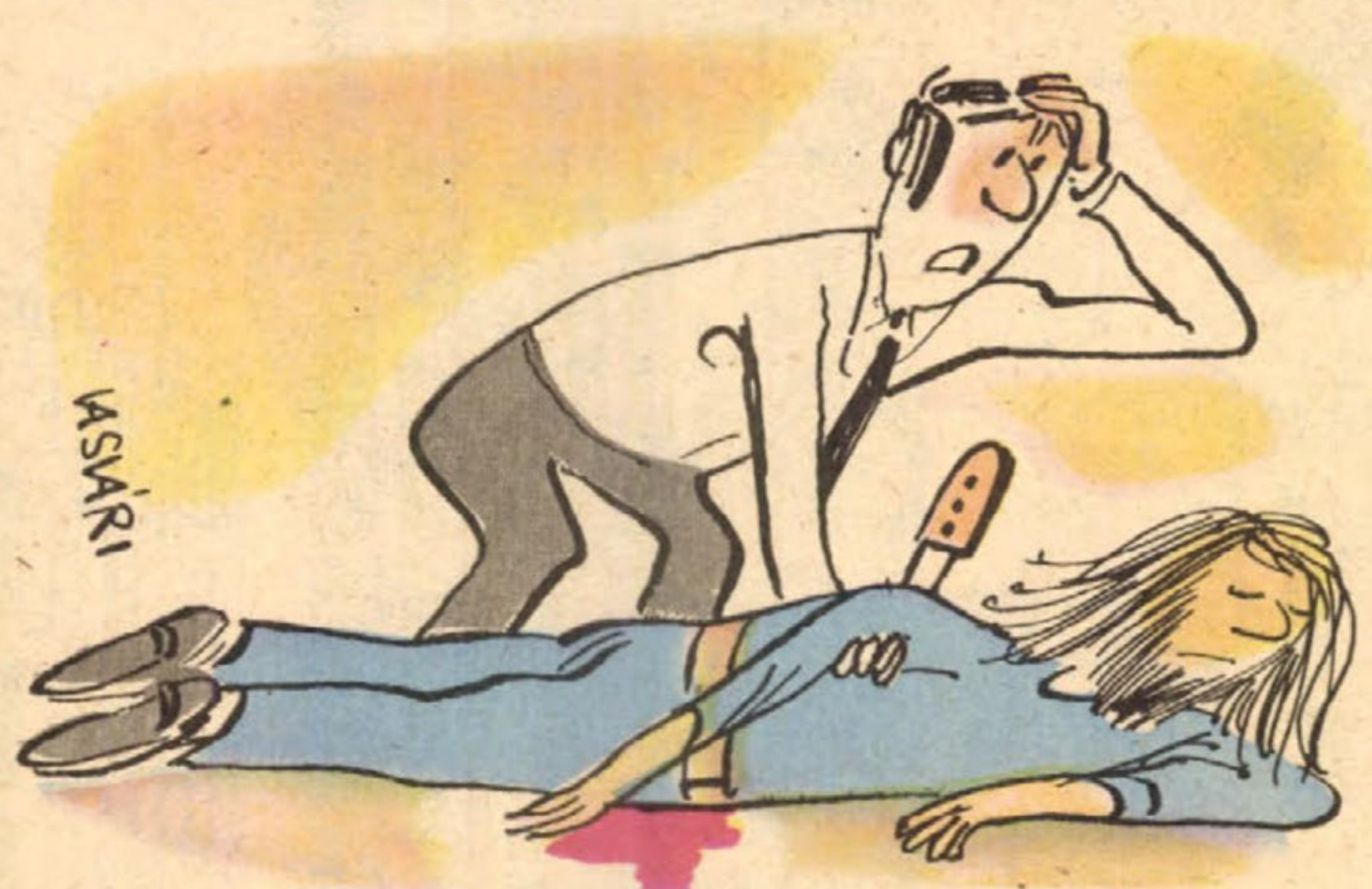

– Jóságos ég, ez nem a Manci!...

Erdei Sándor:

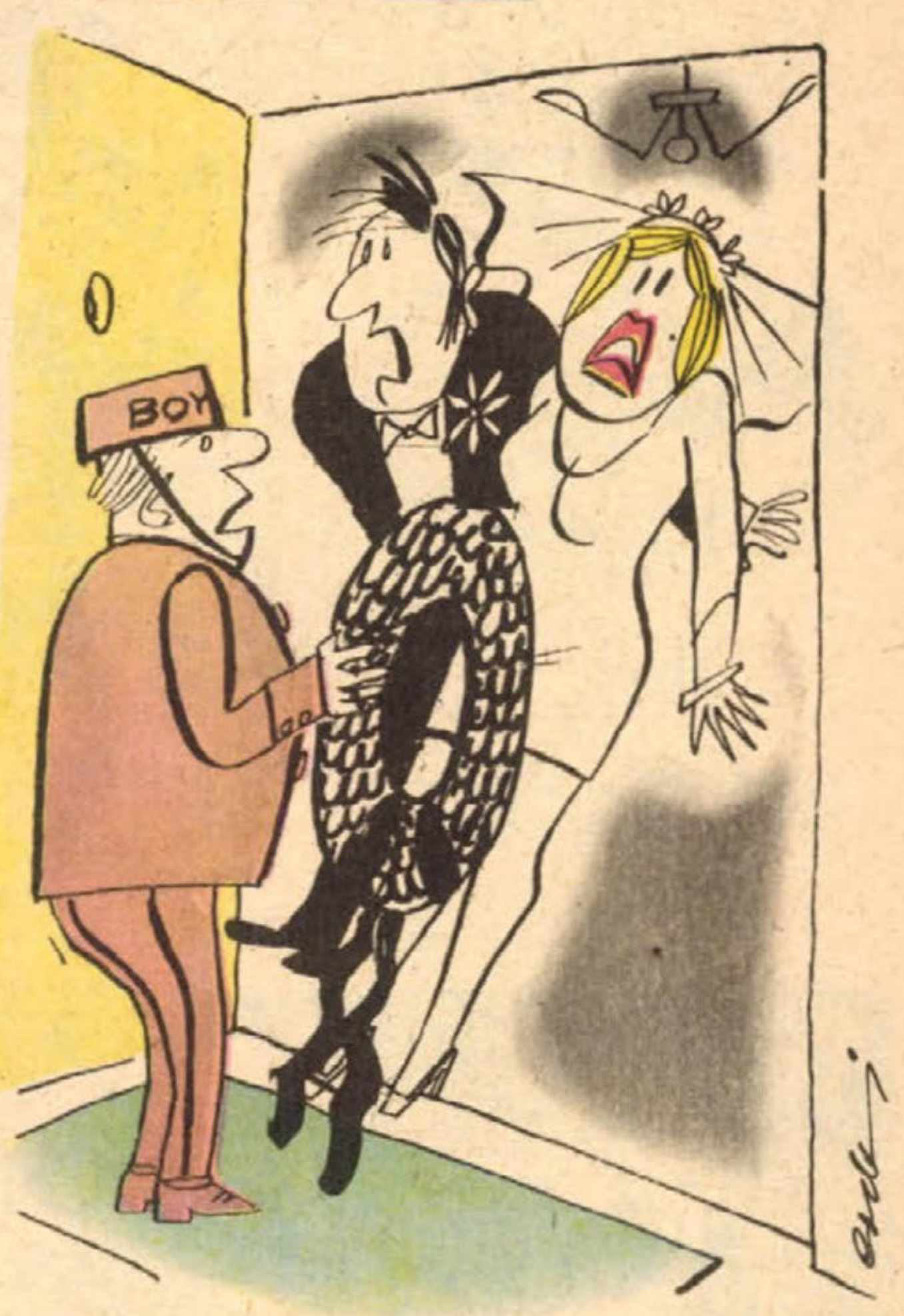

Szür-Szabó József:

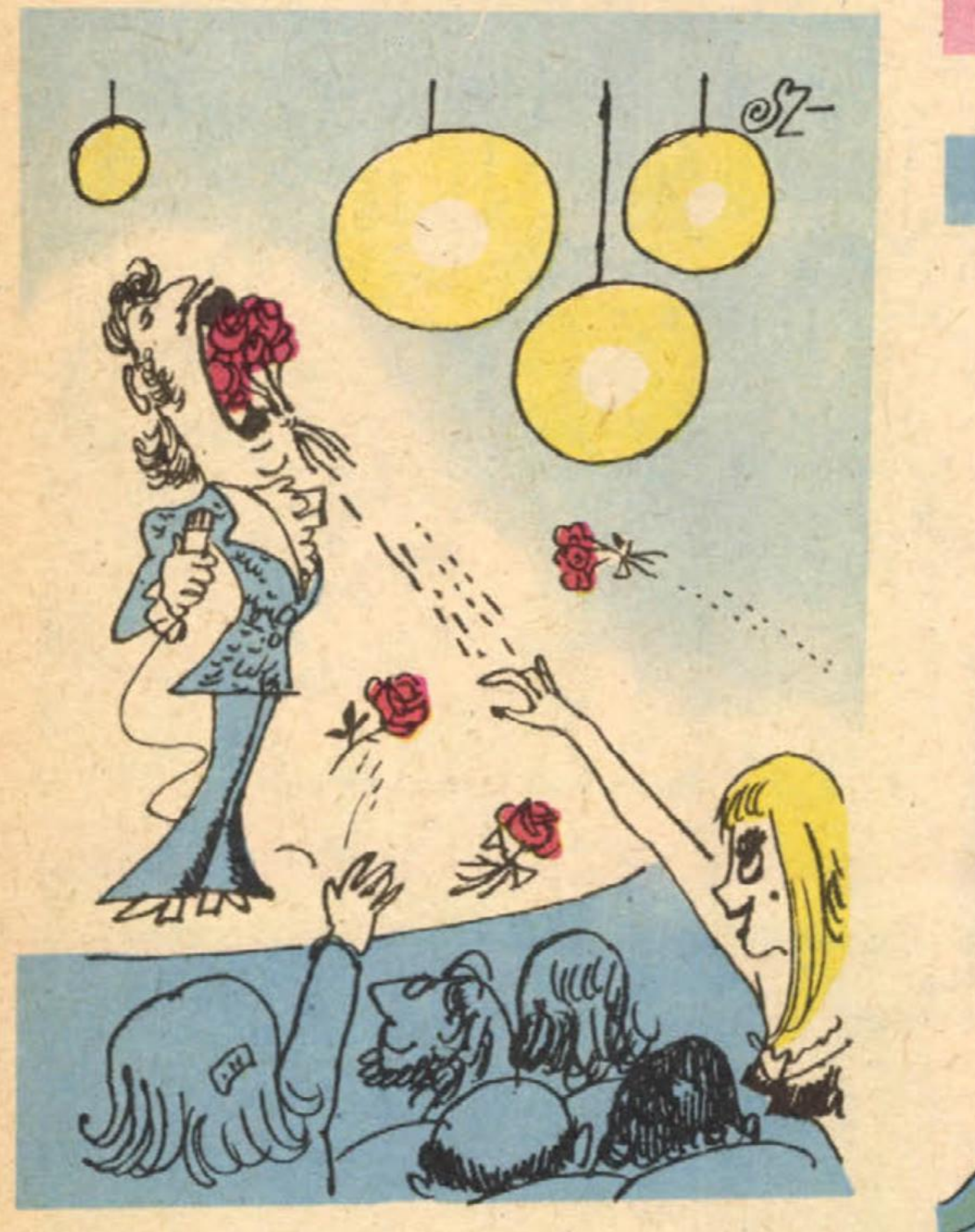

Sajdik Ferenc:

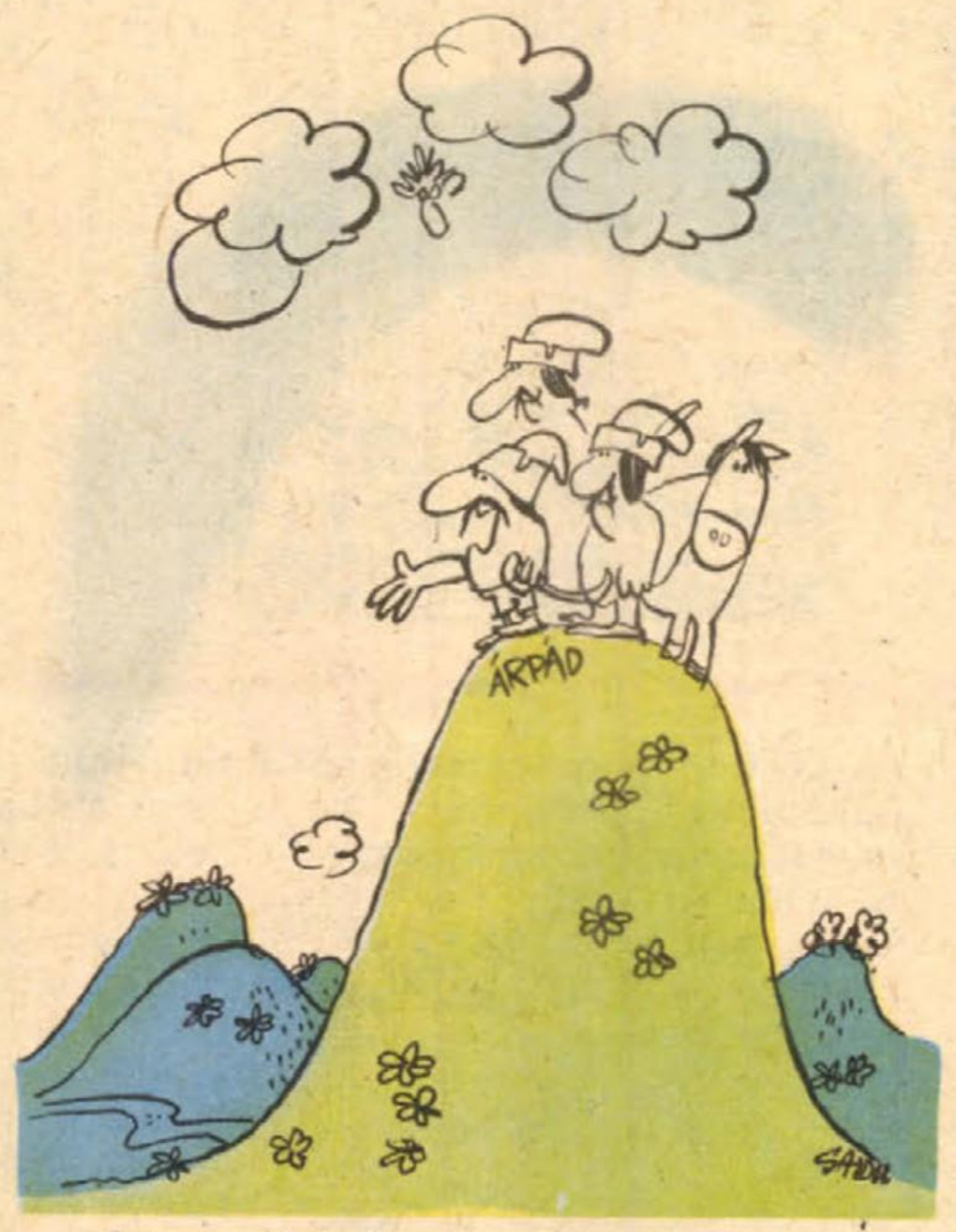

– Telepedjünk le itt, emberek, ez olyan csendes, nyugodt táj...

Fülöp György:

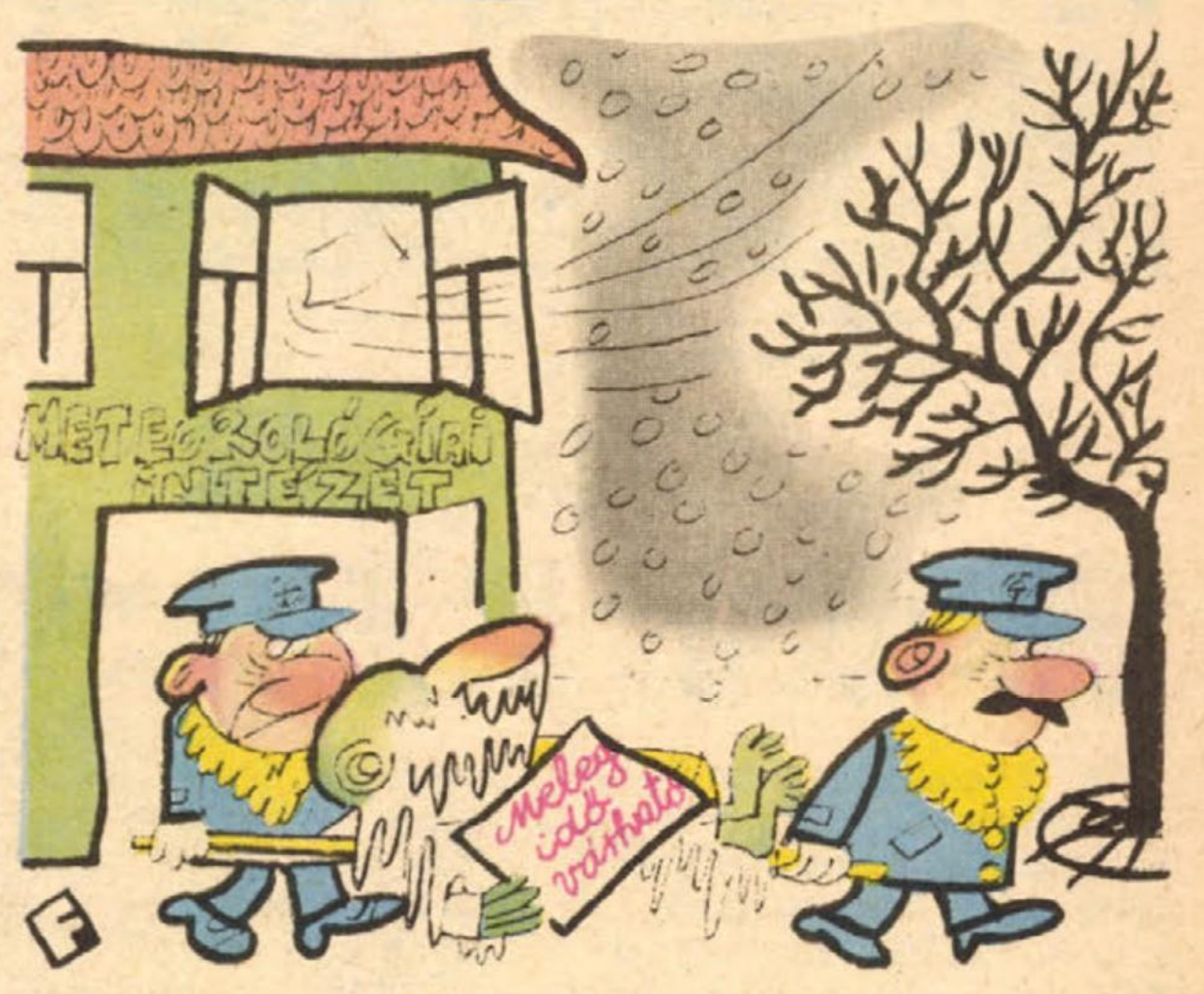

MÜNCHENI RENDŐRVICC

Az állatkert igazgatója:
– Elszökött egy elefántunk...
Az őrszobán az ügyeletes írni kezd. S aztán felnéz:
– Különös ismertetőjele?

MEGNYERTÜK AZ ADRIA KUPÁT

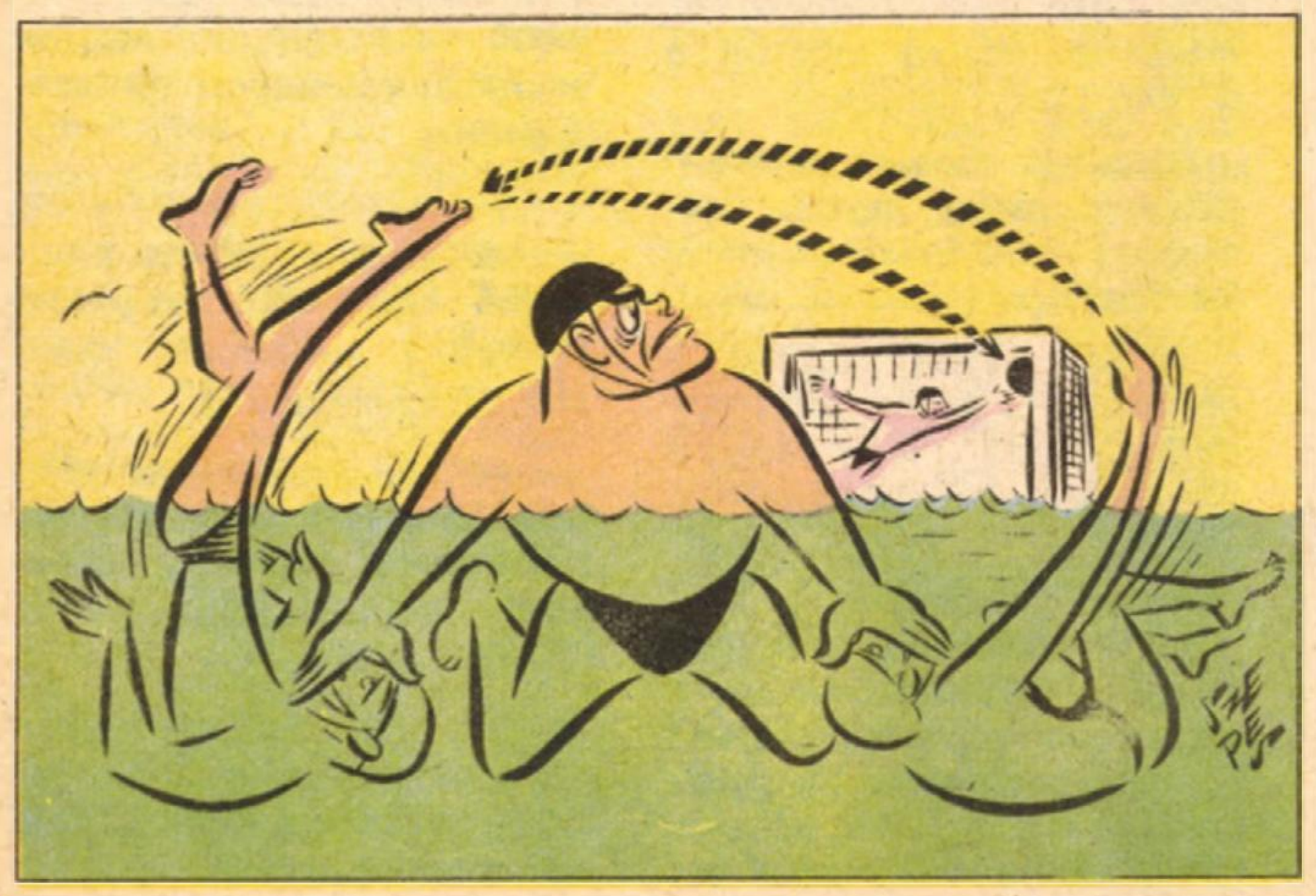

Az ellenfél: Ha én nem teremtek lehetőséget a számukra, sosem lesz ilyen csillogó a technikájuk.

RENDHAGYÓ VENDÉG

Nem győzöm nézni a televízió híradójában, nem győzöm hallgatni a rádióban és olvasni a lapokban, mennyire meg van velünk elégedve mindenki. A televízió, a rádió meg a lapok munkatársai sorra megkérdeznek minden hozzánk érkezett vendéget, jeles és kevésbe jeles embereket egyaránt — akikről az interjúkban mindig kiderül, mily nagyhírűek, csak éppen esetleg az egyszerű néző-olvasó nem hallott még róluk —, hogy miként érzik magukat nálunk, tetszik-e nekik Budapest, és a Balaton, vagy éppen az az országrész, ahol találkoztak velük, ízlik-e a magyar halászlé, meg a szegedi paprika, mi a véleményük a magyar technikáról, művészetről, a csinos lányokról, vendéglátásunkról, éghajlatunkról, népművészeti tömegcikkeinkről.

Sztereotip kérdések, sztereotip válaszok. A kedves vendégnek — aki természetesen nagyhírű, világhírű, elsőrendű, szakember, a nem is tudom, milyen szakmában, és kiváló művelője ennek vagy annak a művészetnek, nagyon tetszik Budapest, amely a Duna két partján terül el, úgymint a jobb és a bal parton, nagyon kellemesen érzi magát nálunk, a Balatontól el van ragadtatva, igaz, hogy csak a luxushelyeket ismeri, de azokat aztán igen, tetszik neki Lillafüred, szép a Palota a tó felett, ízlik a magyar halászlé meg a szegedi paprika, otthon mindig ilyet fog enni, a magyar lányokról nem is beszélve.

Elragadtatással és megelégedéssel nyilatkozik a magyar technikáról, művészetről, a vendéglátás színvonaláról, világszínvonalat elérő árairól, és a magyar népművészeti tömegcikkek iránti rajongását bizonyítandó, egy tucat lenge gatyát rendel matyó hímzéssel. Végül belemosolyog a lencsébe, és ad egy reklám golyóstollat a riporternek. Kész, jöhet a következő híradó a következő vendéggel.

A minap érdekes vendéget bírt nyilatkozatra a Tv-híradó riportere. A vendég nem volt híres ember. Nemcsak nálunk nem ismerték, de sehol a világban. Legfeljebb talán a szomszédok. Mikor a riporter megkérdezte tőle, hogyan érzi magát nálunk, azt felelte: szoszo... elfogadható, voltam már jobb helyen is. Budapest nem tetszett neki, azt mondta, neki nem zsánere az olyan város, ahol középen folyik a folyó, mert járt Miskolcon is, és látta a Szinvát. A Balatonról nem tud nyilatkozni, mert ott még sosem járt, és odahaza sem milliomos, inkább a mályi tó szabad strandjára vált bérletet. A halászlevet nem szereti, részben, mert csípős, részben, mert olyan apró, szálkás darabokat is beleraknak a halászcsárdákban, hogy nem győzi köpködni, a szegedi paprika helyett a jó húsos zöldpaprikát enné. A magyar technikáról nincs véleménye, mert nem ért hozzá, a művészeti életből meg csak a táncdalfesztivált ismeri. A vendéglátással kevés a dolga, töpörtyűt reggelizik stanicliból, a népművészeti tömegcikkeket meg nem szereti.

A riporter meghökkenve hallgatta a válaszokat. Többször is közbe akart szólni, hogy a nyilatkozatot jobb irányba terelje, de eredménytelenül. Végül is odaadta a vendégnek valódi magyar gyártmányú golyóstollát, mire az dühösen eltávozott.

Aztán felriadtam szundikálásomból. Ugyanis hétfő este volt, csak megszokottságból ültem a képernyő elé, és szundikáltam el, mint máskor, amikor a rendes vendég rendes nyilatkozatai szoktak peregni.

Benedek Miklós

HALLOTTUNK EGY AMERIKAI VICCET

Két nő találkozik a Broadway-n.
– Szervusz, édesem, mi újság nálatok?
– Semmi különös, sikerült milliomost csinálnom a férjemből.
– A házasságotok előtt nem volt milliomos?
– Akkor még multimilliomos volt.

DIPLOMÁCIAI LEVÉLVÁLTÁS

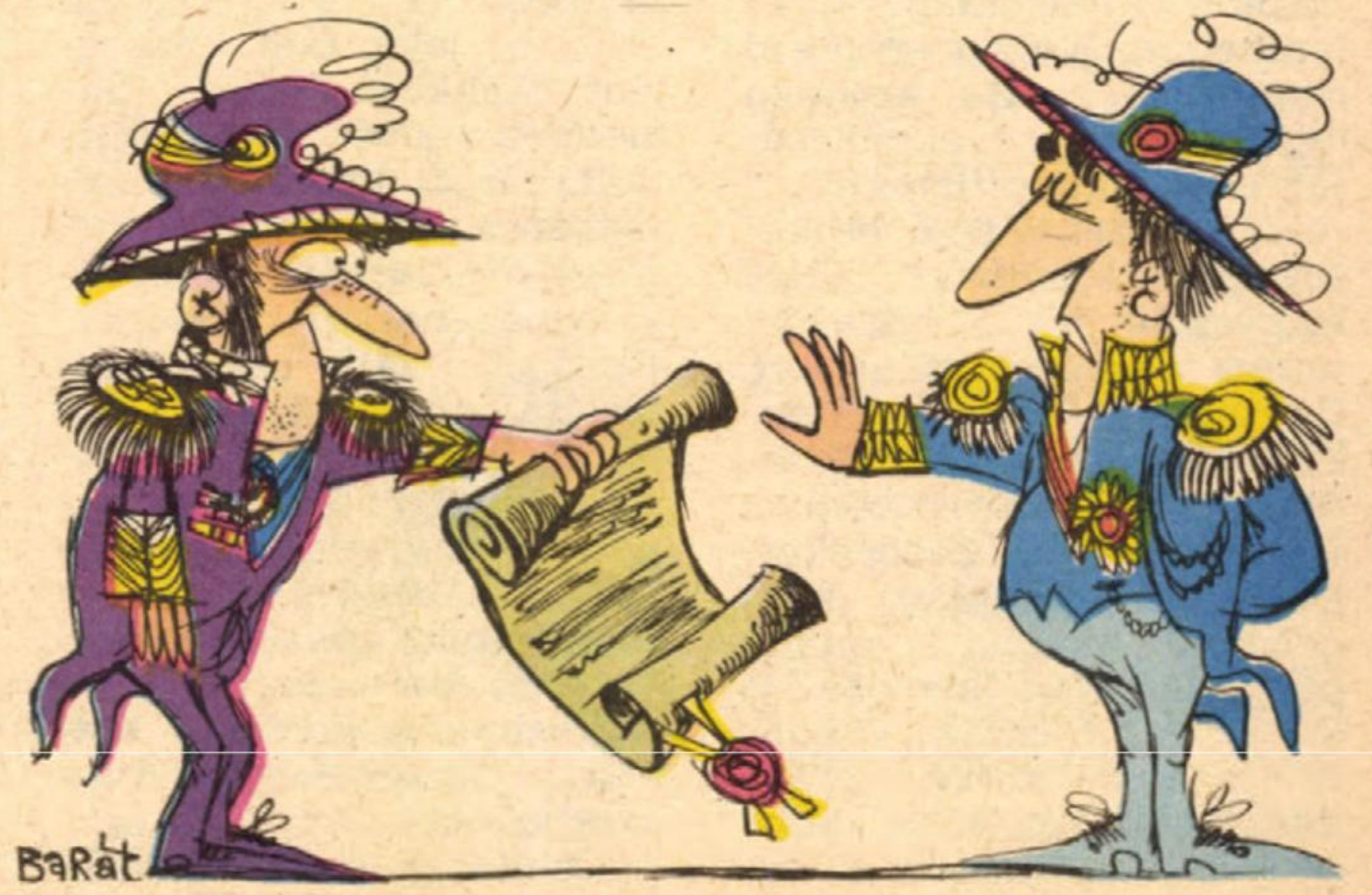

— Sajnos nem vehetem át. Nagyobb a megadott szabványnál!

ÉBER ASSZONYKA

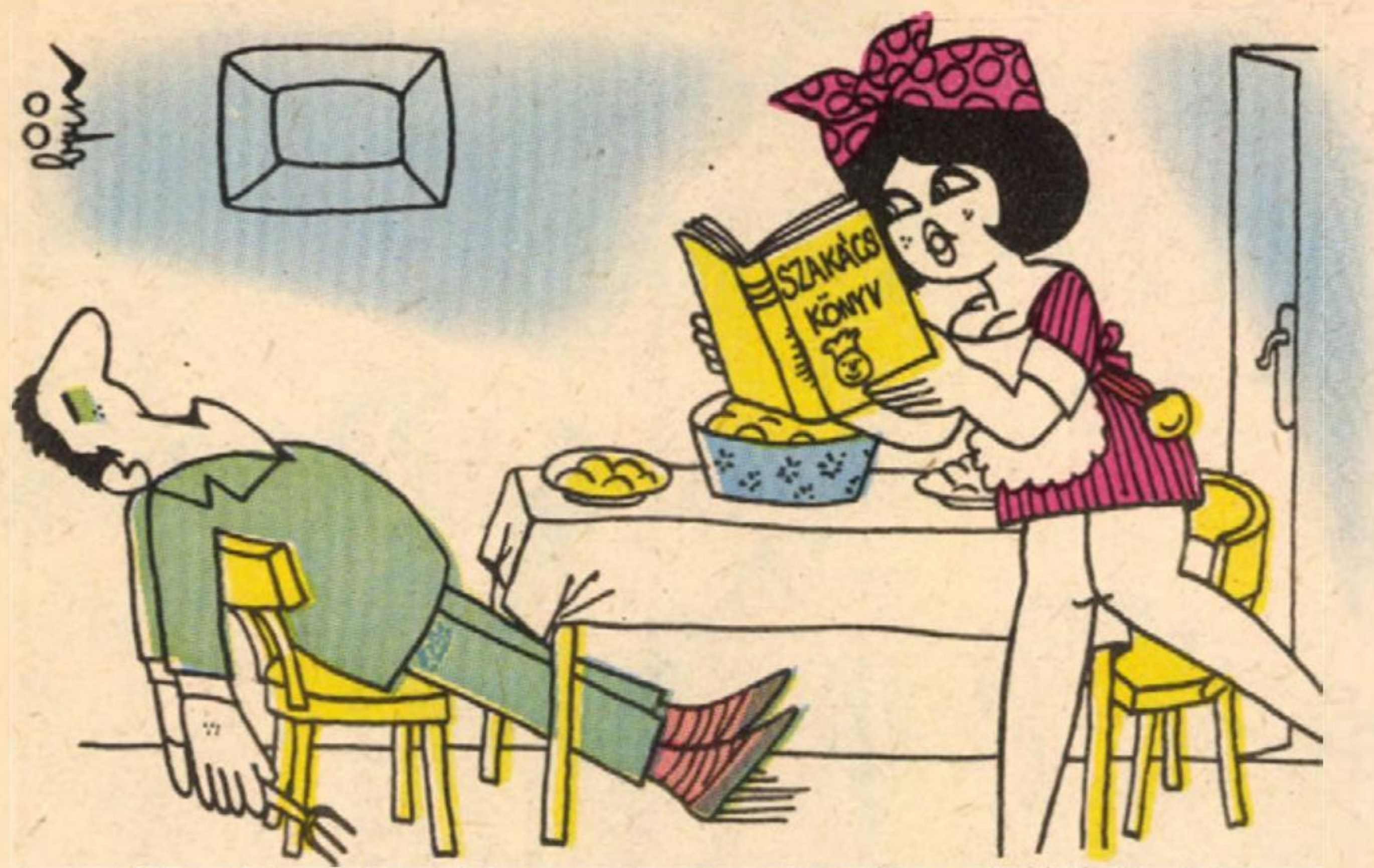

– Képzeld, szívecském, már a második sajtóhibát találom a szakácskönyvben!

ÚTI BESZÁMOLÓ

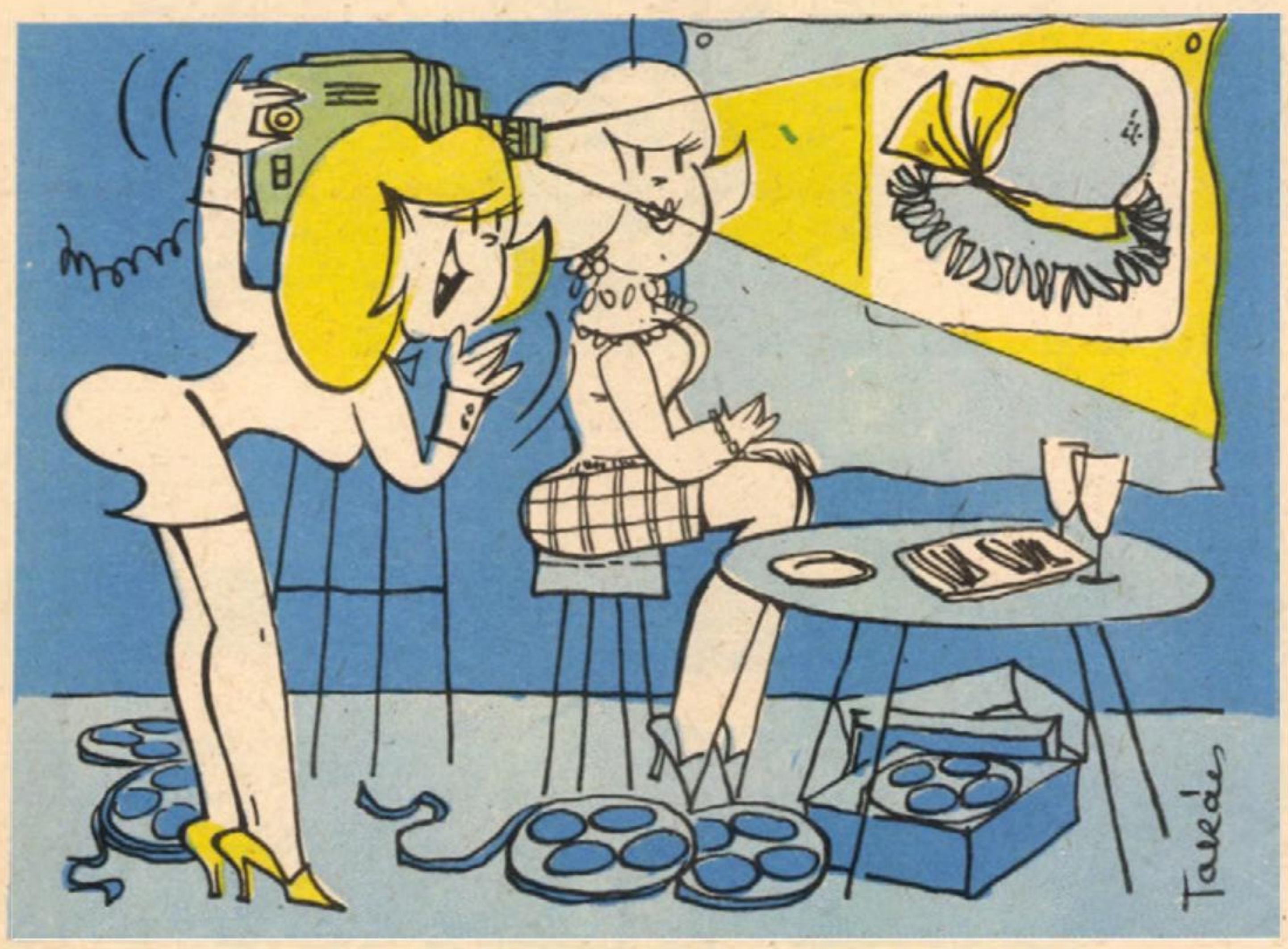

– Ezt a cuki kis kalapot a kölni dóm mellett láttam, egy kis divatáruüzletben!

KÖVÉR FEGYENC

A kövér embernek általában nem öröm az élete. Kigúnyolják, „pufi"-nak, „dagi"-nak stb. nevezik, nehéz ruházkodnia, nem is beszélve a táplálkozásról. De különösen hátrányos a kövér fegyenc helyzete, ha szökni akar.

Az UPI-hírügynökség jelentése szerint a mexikói Tula városi börtönéből 64 fegyenc szeretett volna megszökni. Titokban rést vágtak a börtönudvar falán, majd a megbeszélt időben sorra átbújtak a lyukon. Hat fegyenc könnyedén át is bújt, s ekkor következett a túl súlyos elítélt, akinek nevét biztonsági okokból nem hozták nyilvánosságra. Az illető beszorult a nyilásba – se ki, se be! Kellemetlen helyzetéből a fegyőrök szabadították ki – befelé.

Tanulság: egy bizonyos súlyhatáron felül nem tanácsos áthágni a törvényt. De ha már megtörtént, akkor szökés előtt vagy fogyasszunk, vagy különleges méretű nyílást vágjunk a börtönfalon.

ÚJ IRODAHÁZ

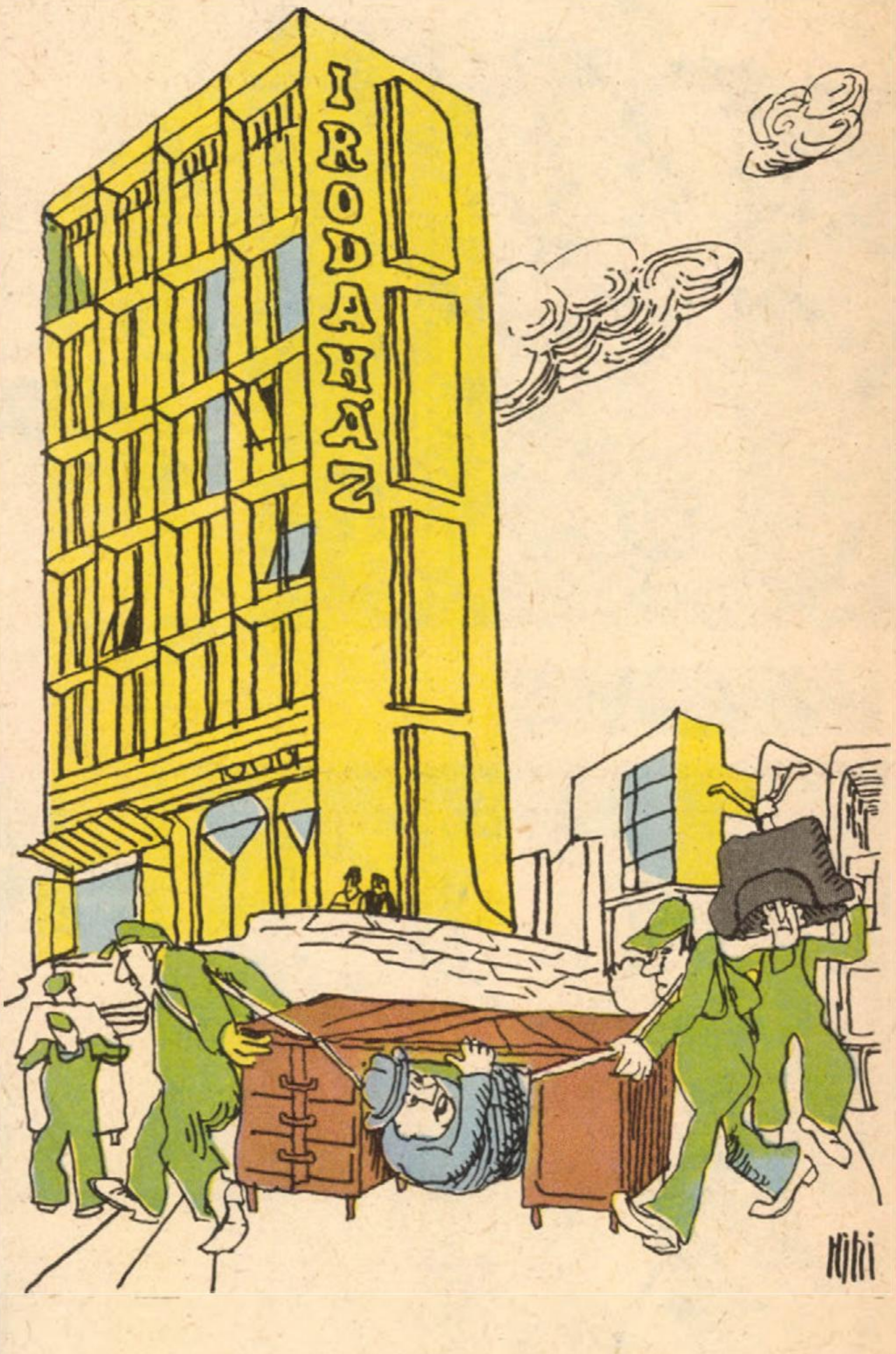

– Mit bámul? Soron kívül akarok bejutni . . .

MORBUS POLITICUS

Dr. Theofil Umbulda egy dél-toleranciai körorvos egyetlen gyermekeként látta meg a napvilágot, s ennek később nagy hasznát vette. Nem az egykeségnek persze, de az apja foglalkozásának. Alig kezdett járni és beszélni, máris a papa rendelőjében settenkedett, kihallgatta a betegek szívbe markoló panaszait meg a körorvos monoton diagnózisait: „Kutya baja sincs magának! Nem akar dolgozni!"

Azt is megfigyelte a gyermek, hogy a papa nem mindenkivel szemben ilyen elutasító: „Nagyságos uram — a szimptómák nem egyértelműek. Ezek alapján nyugodtan kijelenthetem, hogy nagyságod egészséges . . . Ha azonban úgy kívánja, az ellenkezőjét is megállapíthatom . . ."

Az orvosi rendelő brokát függönye mögött fülelő kisgyermekből évtizedek múlva neves politikus lett. Ügyvédként kezdte, ellenzéki képviselőként folytatta, végül egészen a miniszterségig vitte. Zsengekori élményeinek akkor látta először hasznát, midőn pártjának több képviselője átállt az ellenzék oldalára, s a kormány bukása küszöbön állt. A kormány meg is bukott, de nem bukott meg doktor Umbulda. Néhány nappal a sorsdöntő szavazás előtt betegségére hivatkozva, felmentését kérte a miniszterelnöktől, baját orvosi jelentésekkel is igazolta.

Miután az ellenzék fölénybe került a parlamentben és kikényszerítette a koalíciós kormány létrejöttét, olyan államférfira volt szükség, aki nem kompromittálta magát teljesen az előző kormányban. Valóságos szenzációt keltett, amikor doktor Umbulda közölte a sajtó képviselőivel: lemondásának igazi oka az volt, hogy korábbi minisztertársaival nem értett egyet, de ezt államérdekből nem tárhatta a nyilvánosság elé, kénytelen volt betegséget színlelni. Bemutatta az újságíróknak orvosai jelentését, miszerint makkegészséges. Emberünk ismét posszibilis volt, tárcát kapott a kabinetben.

Az új kormány sem bizonyult hosszú életűnek. Bukását a sajtó előre megjósolta, nem másból, mint abból, hogy doktor Umbulda minisztert egy szép napon heveny epebántalmakkal a sebészeti klinikára szállították, emiatt kénytelen volt lemondani. Röviddel azután a kormány botrányos körülmények között megbukott.

Umbulda azonban olyan bámulatosan rövid idő alatt talpra állt, hogy az epekórtani orvostársaság önkritikát gyakorolt és sarlatánság címen kimondta a megszűnését.

Mielőtt az államfő feloszlatta volna a parlamentet, Umbuldát kétoldali sípcsonttöréssel kórházba szállították, de sípcsontjai huszonnégy óra alatt összeforrtak, s a következő napon már mint sportminiszter ő végezte el a kezdőrúgást az új stadion avatásán.

Ezután még volt külügyminiszter (tébécé), legfelsőbb bíró (infarktus), a nemzetgyűlés elnöke (gyomorfekély), pénzügyminiszter (aranyér) és közmunkaügyi államtitkár (asztma). Mindannyiszor felmentve, érdemei elismerése mellett.

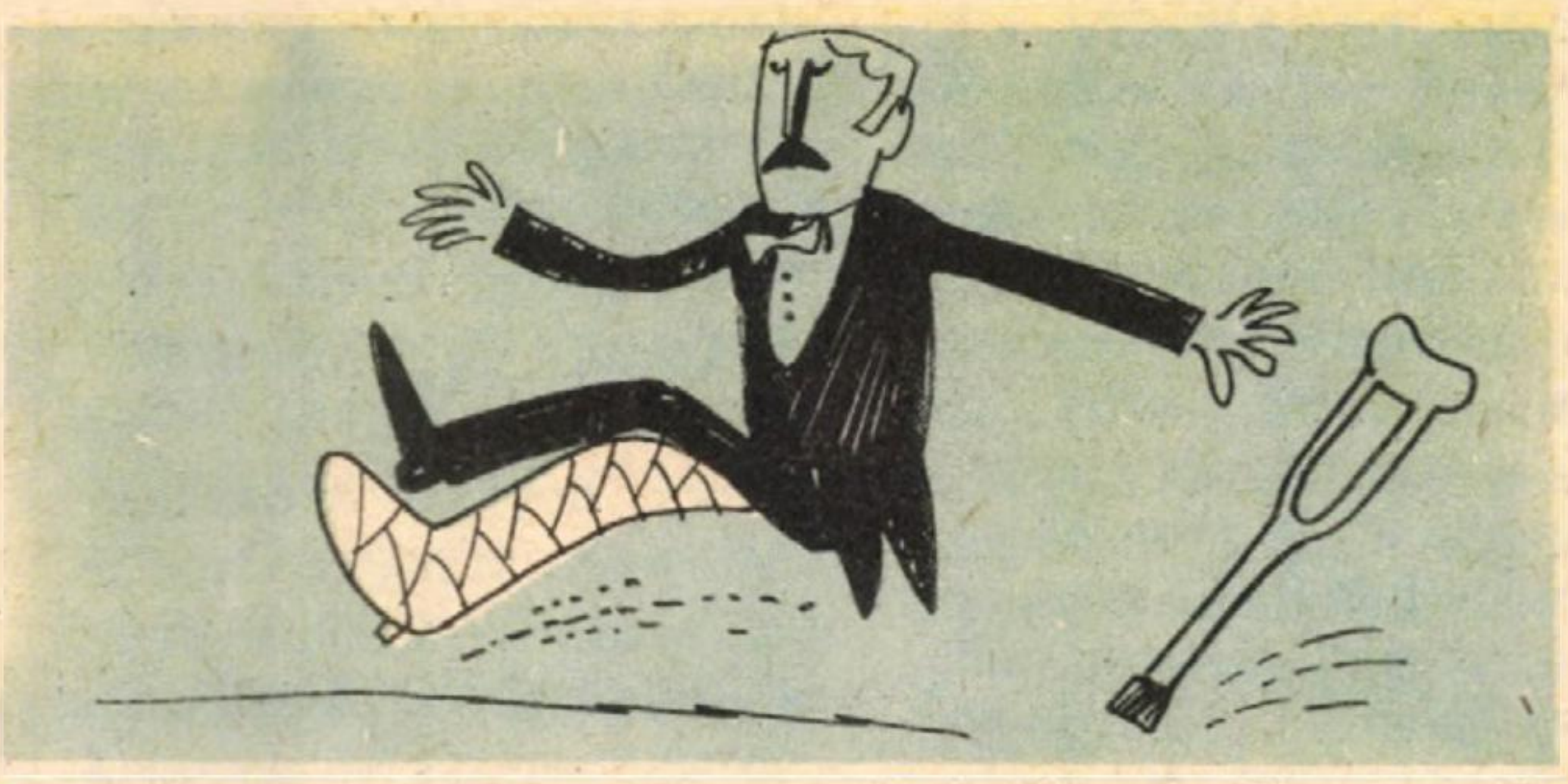

Az utca mulatott Umbulda ravasz, időzített nyavalyáin, de senki nem nevette ki érte, mi több: őt tekintették az „igazi" politikusnak, aki minden helyzetből talpra ugrik, mint a macska. A patikusok erősítő szereiket Umbulda cseppek. Umbulda tabletták néven hozták forgalomba. Még az előkelő szőrmecég is így hirdetett:

„Cégünktől egy új bunda (akár doktor Umbulda) elnyűhetetlen . . ."

Egy szép napon, illetve éjjelen a miniszter háziorvosánál csengett a telefon:

— Itt Umbulda beszél . . . Doktorom, jöjjön gyorsan, szörnyű rosszul érzem magam . . .

A doktor megértően mosolygott a bajsza alatt:

— Államcsíny? Panama? Kormányválság?

Umbulda csak annyit mondott:

— Jöjjön, ne kérdezzen semmit!

— Exellenciás uram aludjék nyugodtan, holnapra meglesz a lelet . . . — kuncogott az orvos.

Ezután a klinikára telefonált Umbulda. Az igazgató befogta a kagyló végét, odaszólt a titkárnőjének:

— Hívja fel a tőzsdés sógoromat, adja el az államkötvényeket! Azt hiszem, bukik a kormány: Umbulda rosszul érzi magát . . .

A kagylóba meg csak annyit mondott:

— Természetesen, értettem! — és legyintett.

Úgy látszik azonban, a miniszternek sürgős volt a dolog. A mentőket hívta. Az ügyeletes vigyázzba vágta magát.

— Igenis, exellenciás uram rosszul érzi magát. Természetesen tudomásul vettük.

Mikor pedig letette a telefont, odaszólt társainak: — Remek fickó ez az Umbulda, még bennünket is riasztott, hogy alibije legyen. Kíváncsi vagyok, milyen tárcát kap az új kormányban.

A mentősofőr megkérdezte: — Indulunk?

— Csak nem fogjuk lebuktatni! — nevetett az orvos . . . — és kiosztotta a lapokat a következő partihoz.

Doktor Umbulda megpróbálta még egyszer felhívni a háziorvosát, de már nem volt hozzá ereje. Keze lehanyatlott.

Mikor másnap jelentették az agg uralkodónak, hogy minisztere meghalt, az öreg hitetlen képet vágott:

— A gazfickó, nyilván a trónomra pályázik . . .

Novobáczky Sándor

CIRÁDA

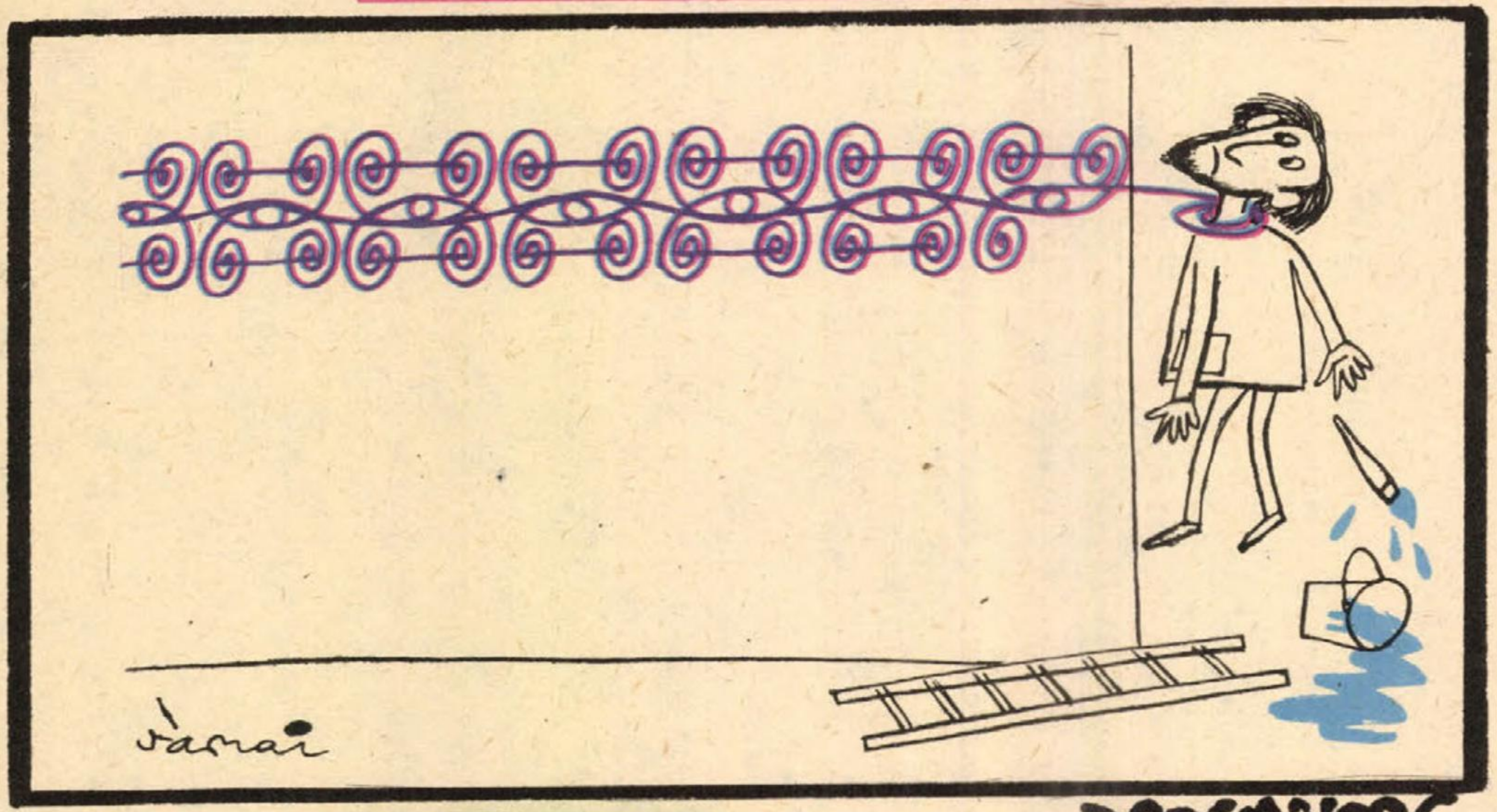

VARNAI,
BRENNER,
SZŰR-SZABÓ,
DALLOS,
HEGEDŰS,
SAJDIK,
FÜLÖP

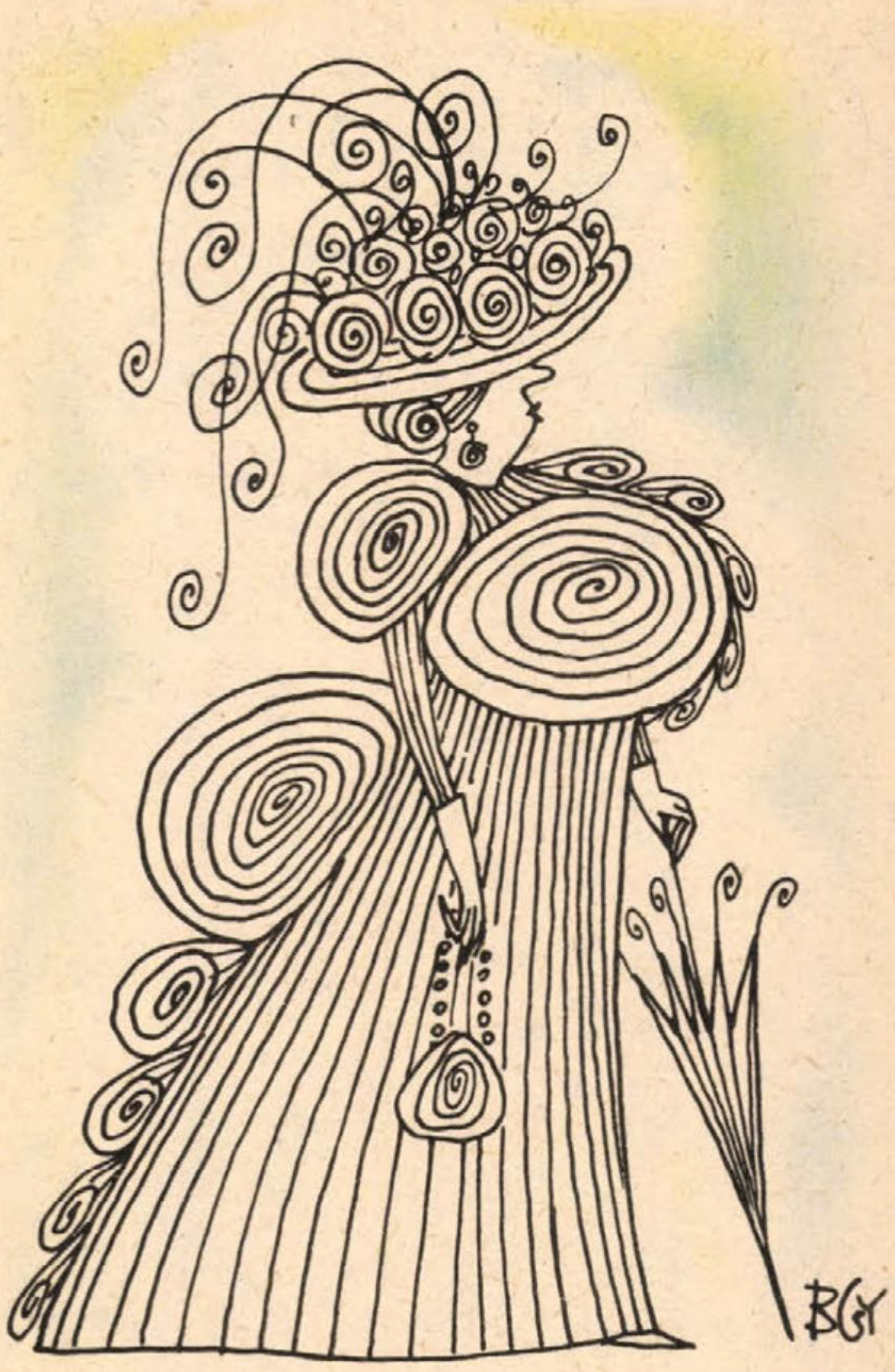

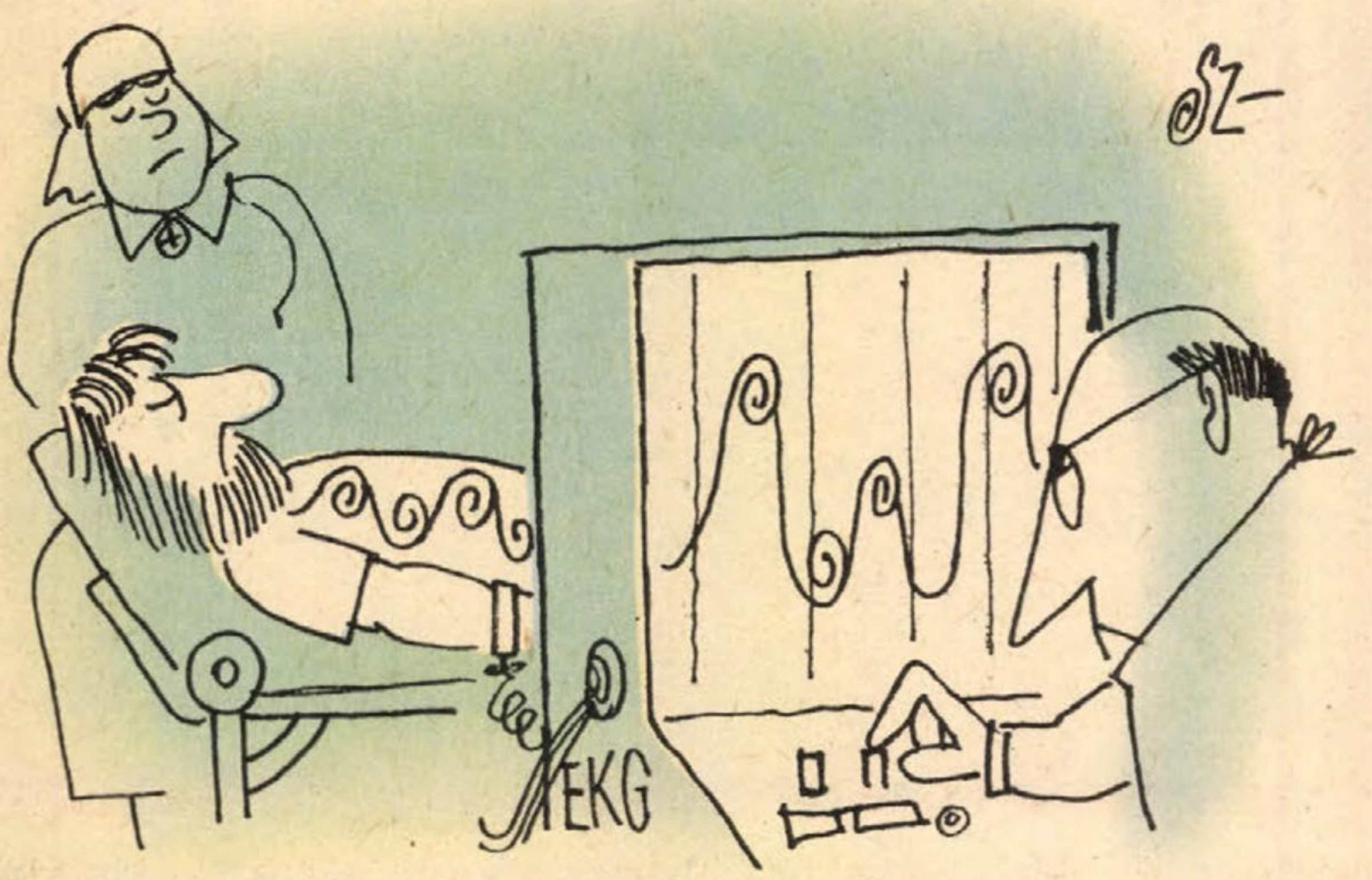

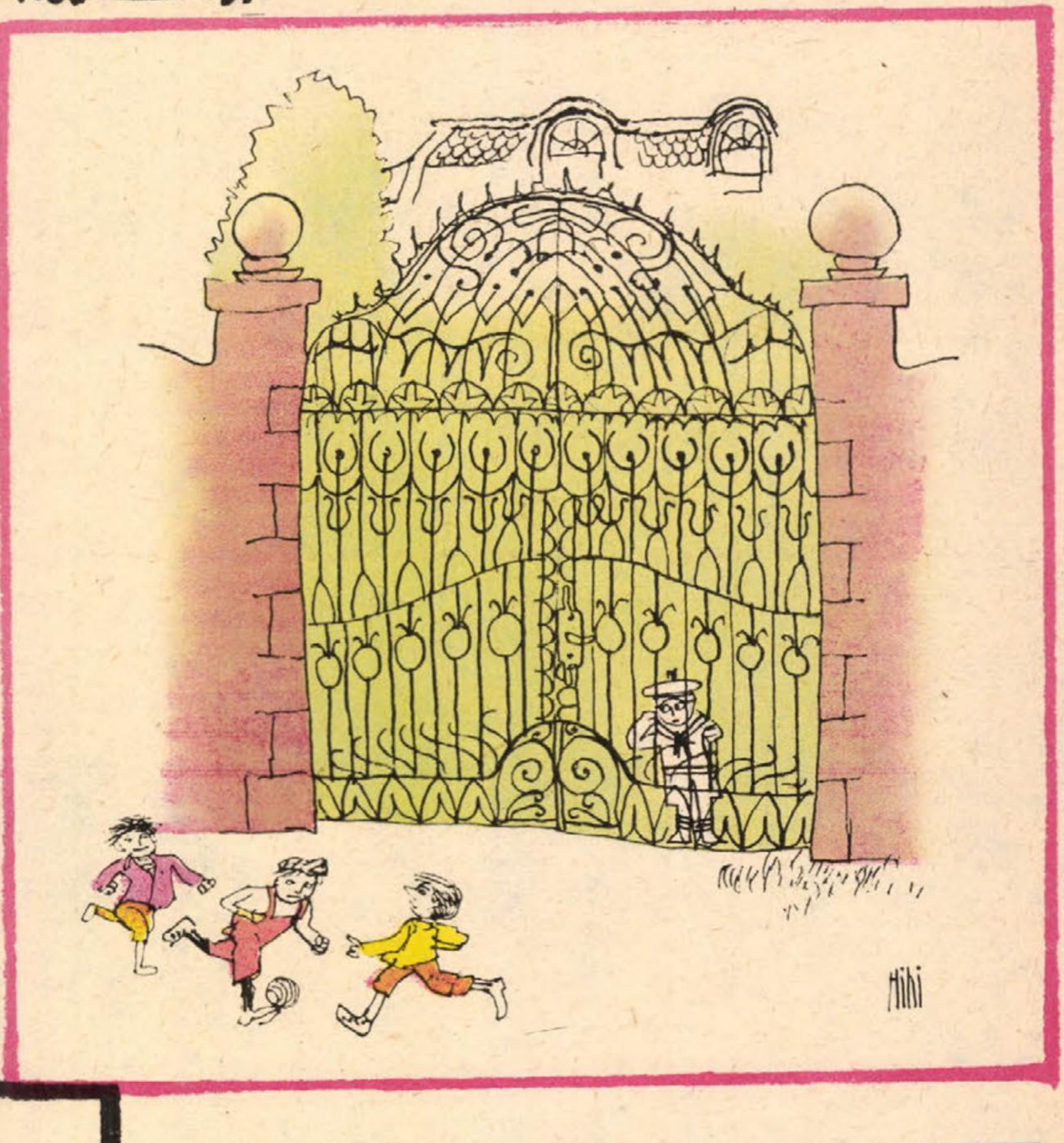

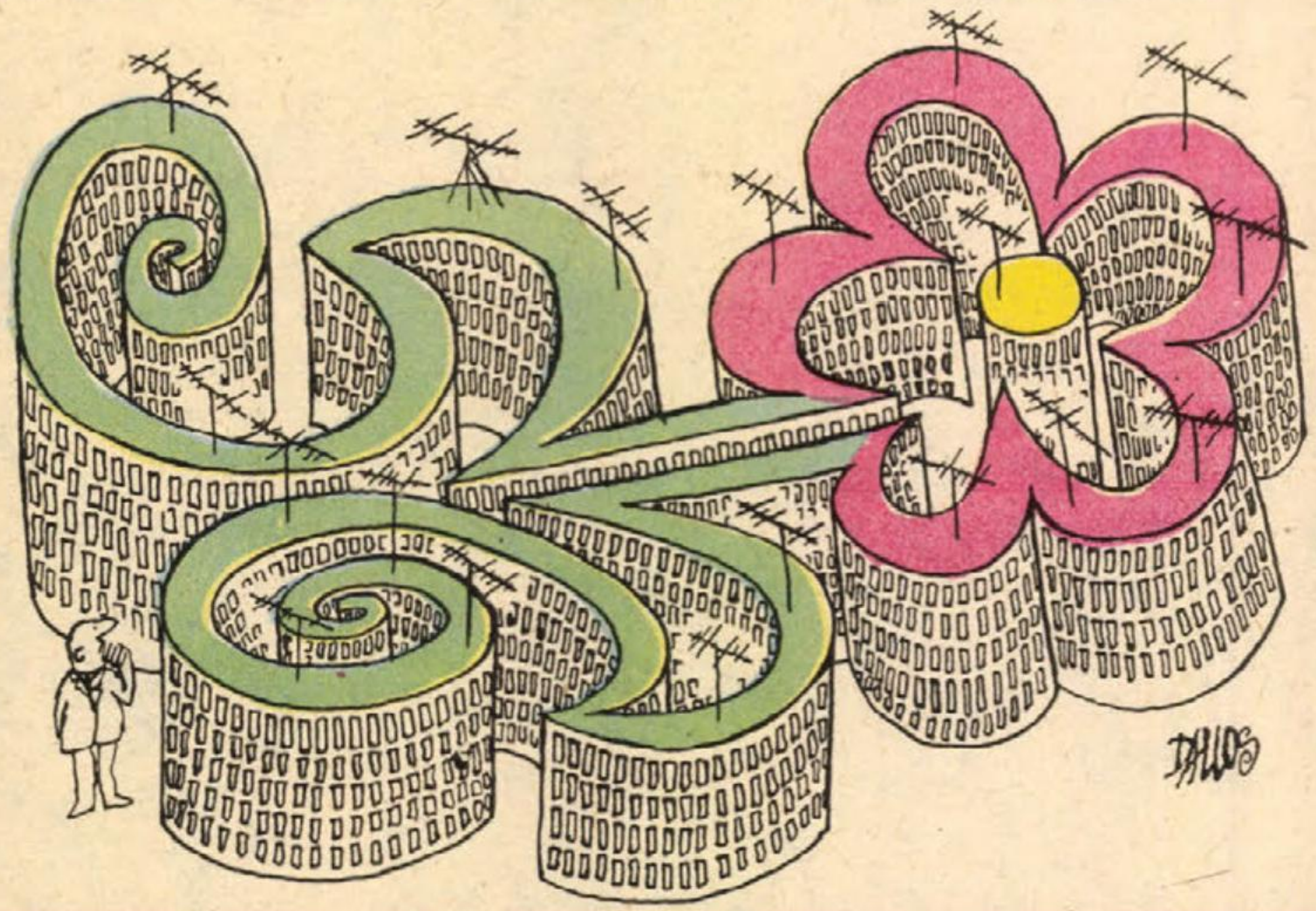

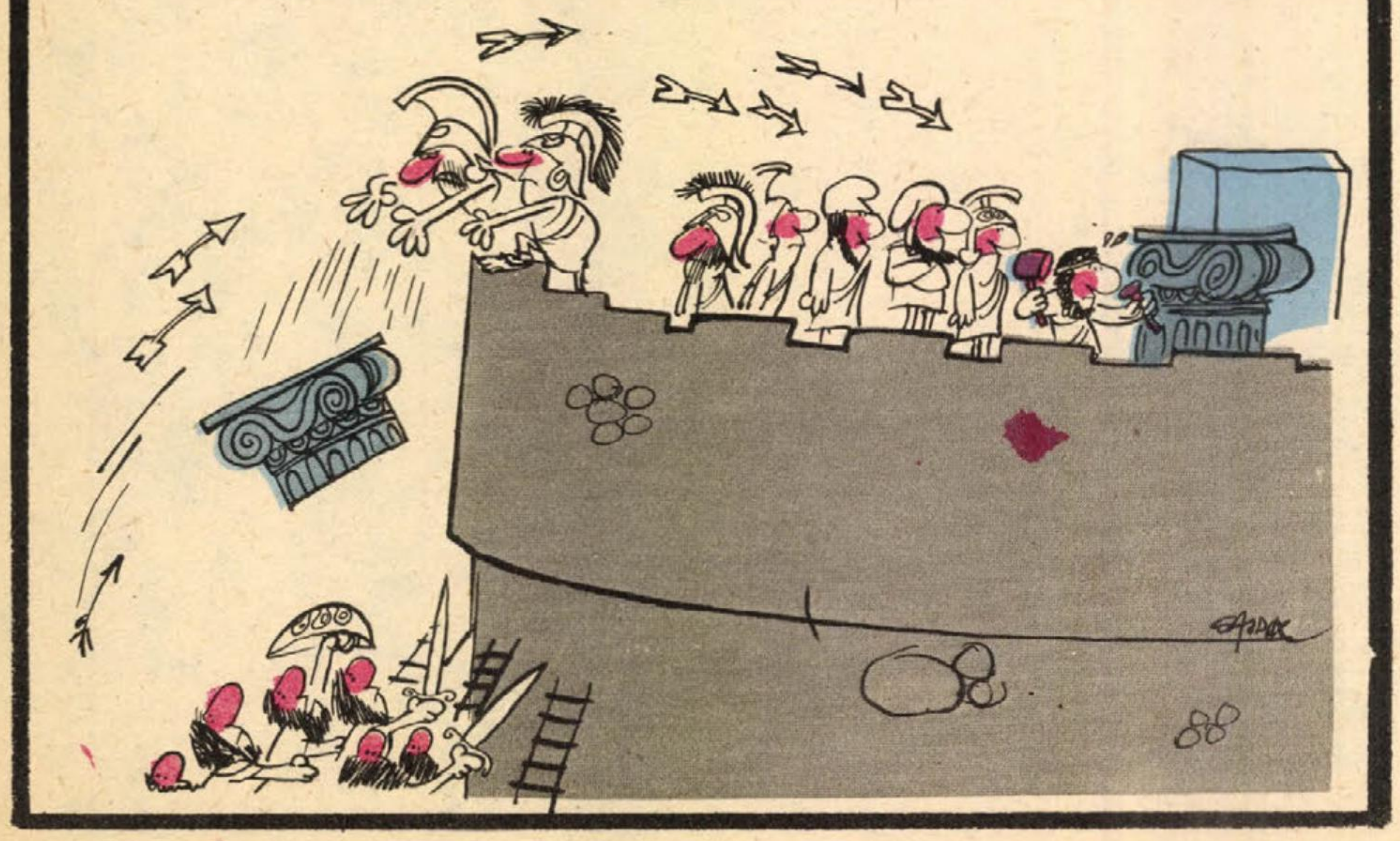

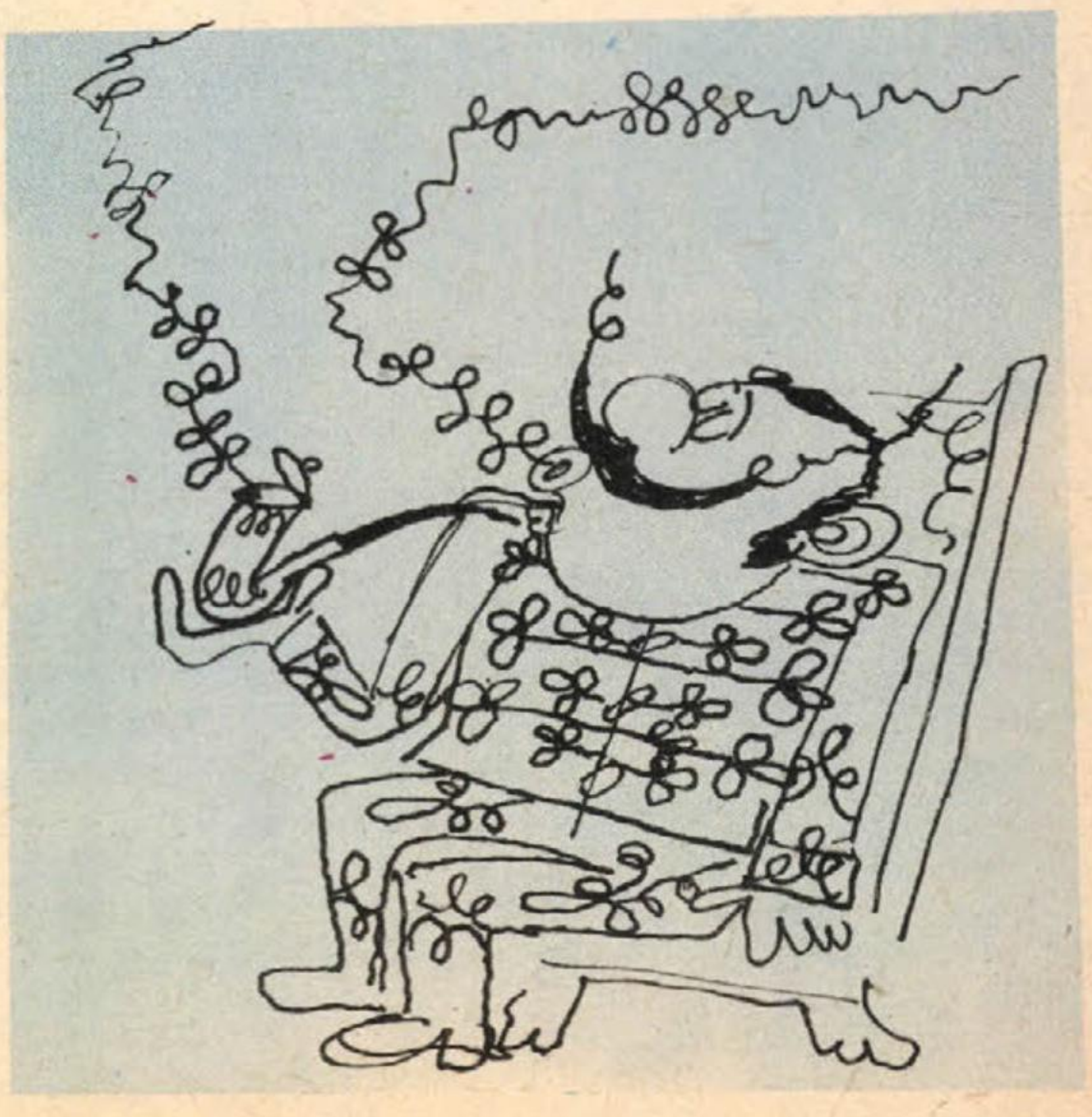

IMPORT HUMOR

RENDES ASSZONYKA

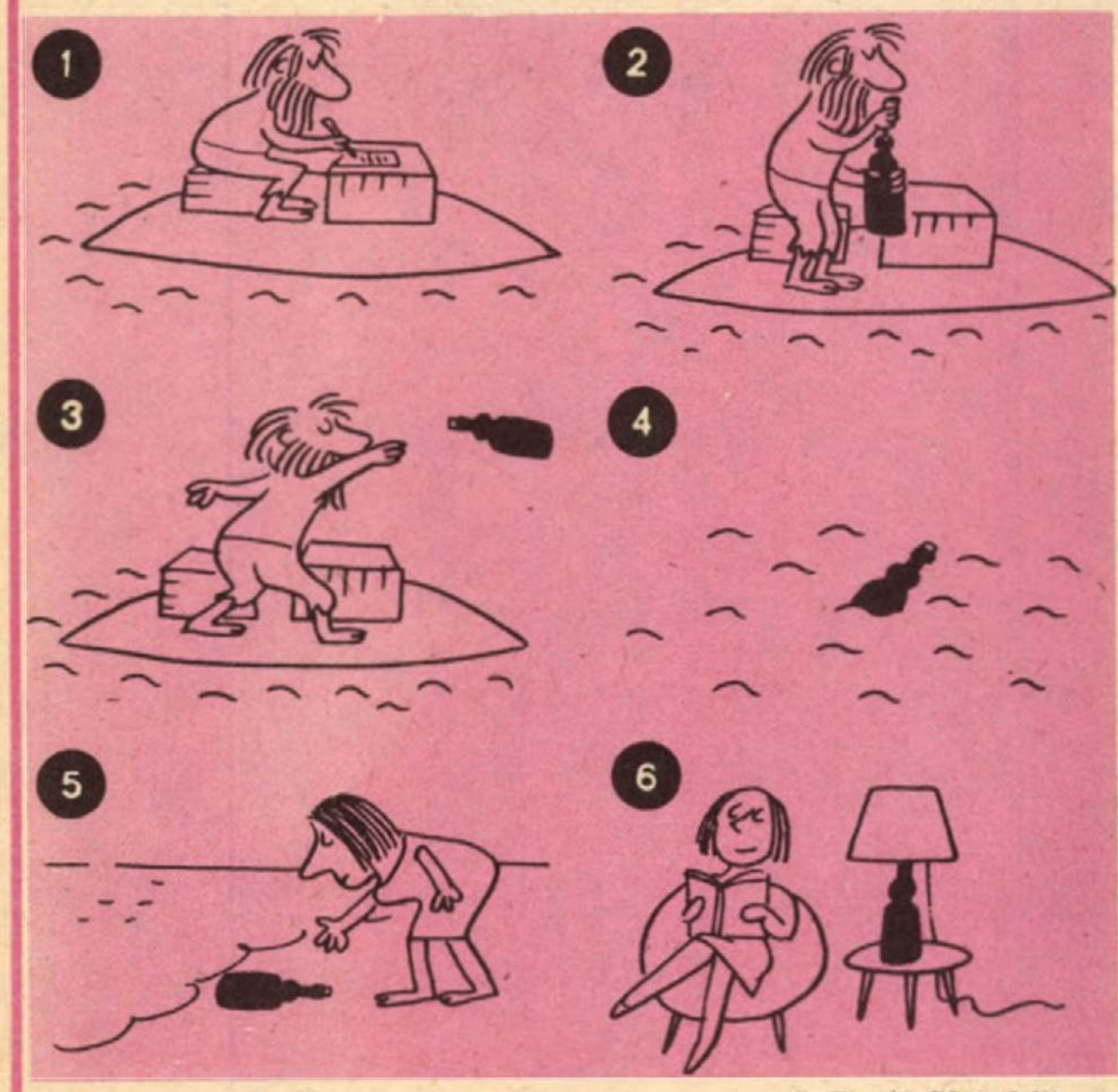

(„Paris Match")

ALKALMAZKODÁS

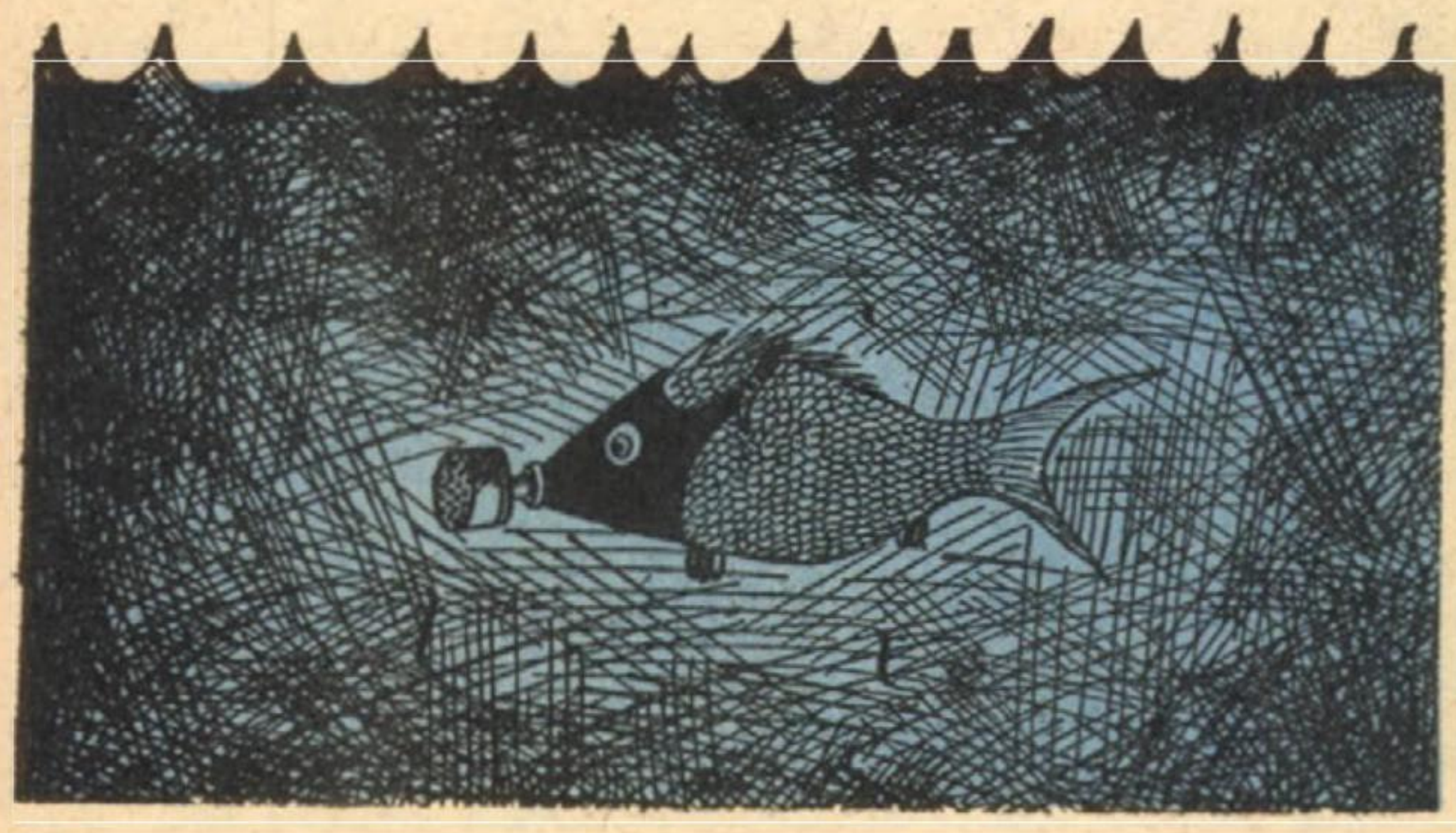

(„Sztrsel", Szofia)

FÁJÓS FOG

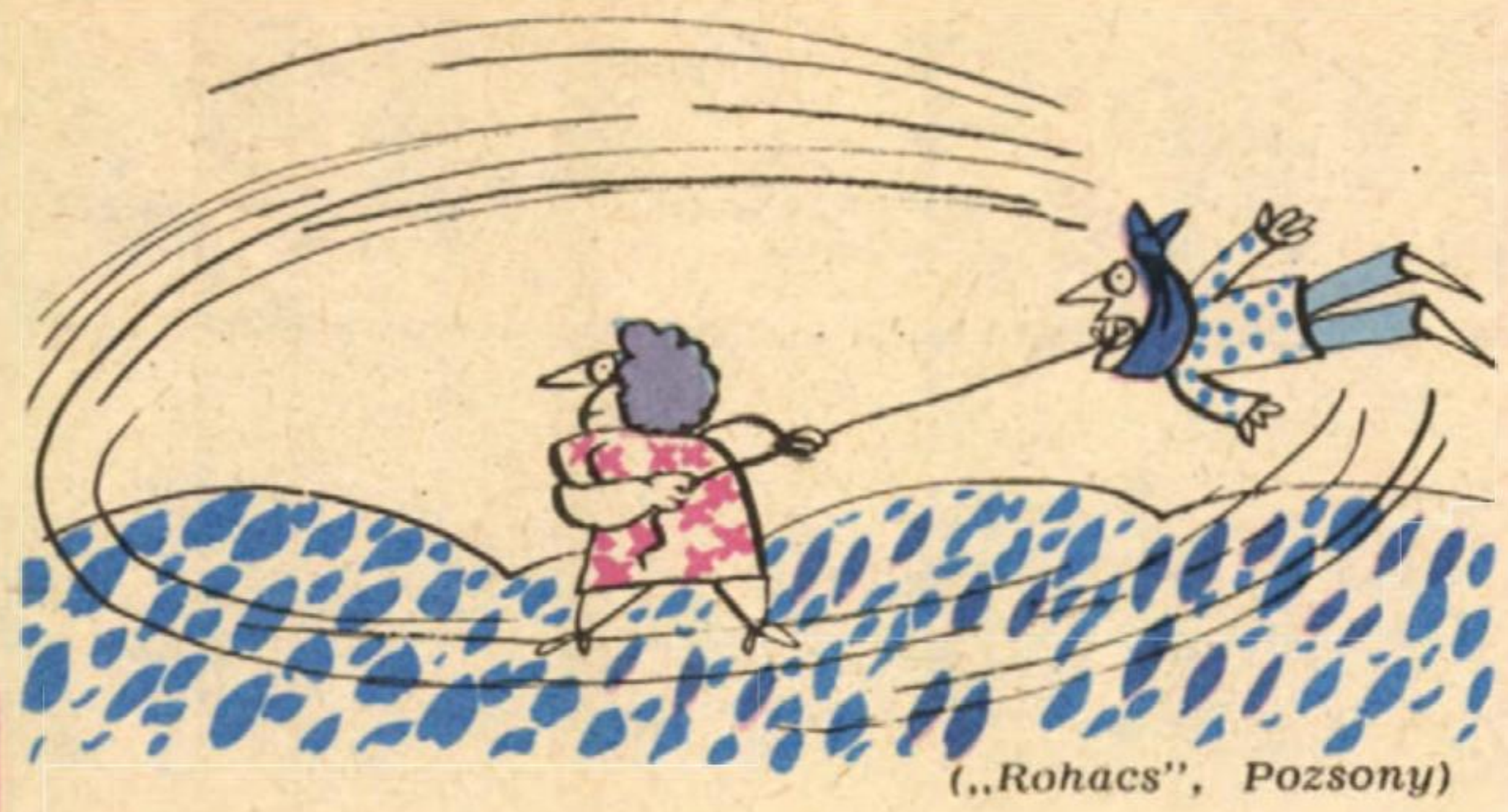

(„Rohacs", Pozsony)

PAPUCSFERJ

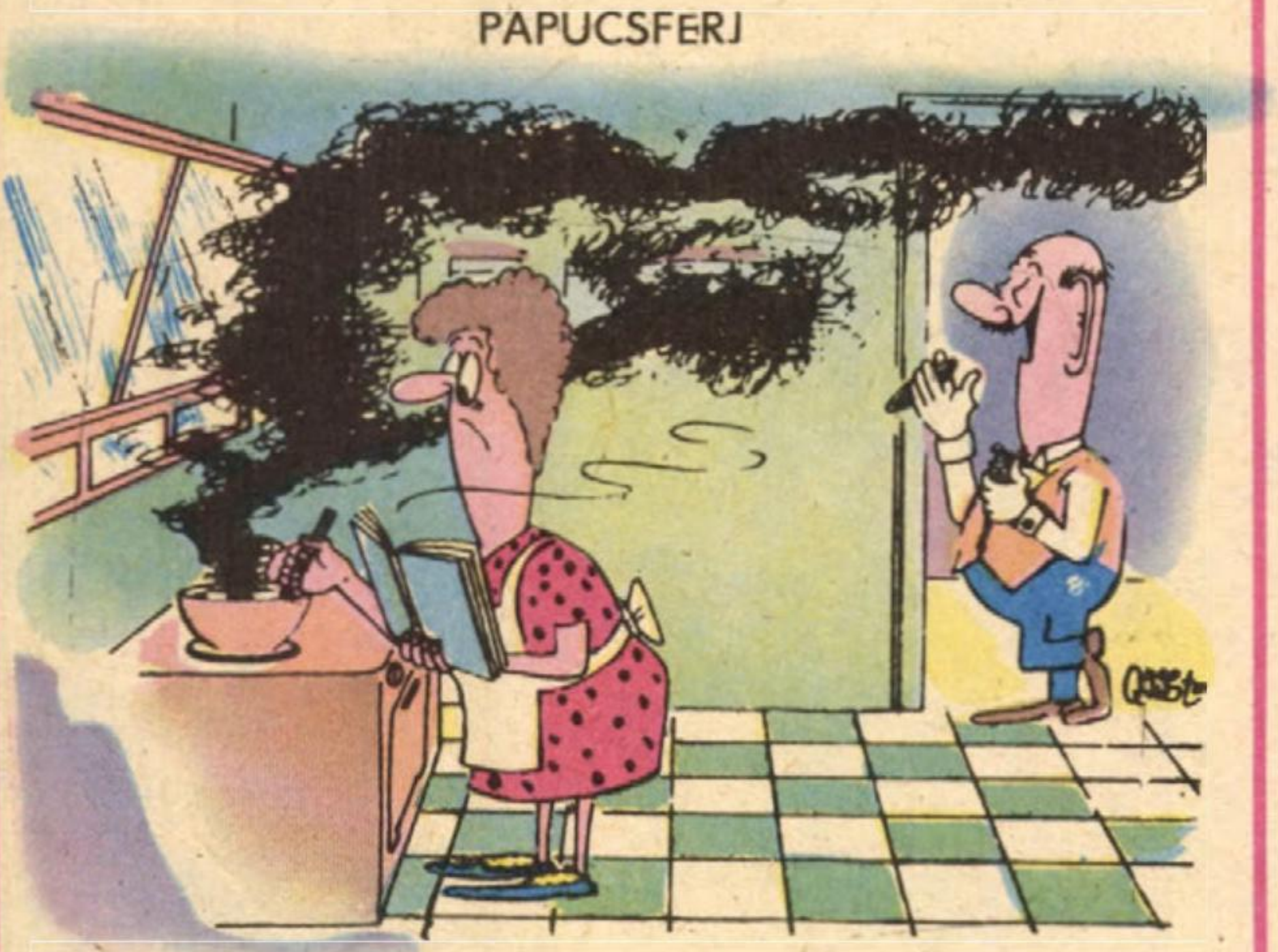

– Van valami kifogásod ellene, ha elfüstölök egy szivart?

(„Ici Paris")

JÓ BEOSZTÁS

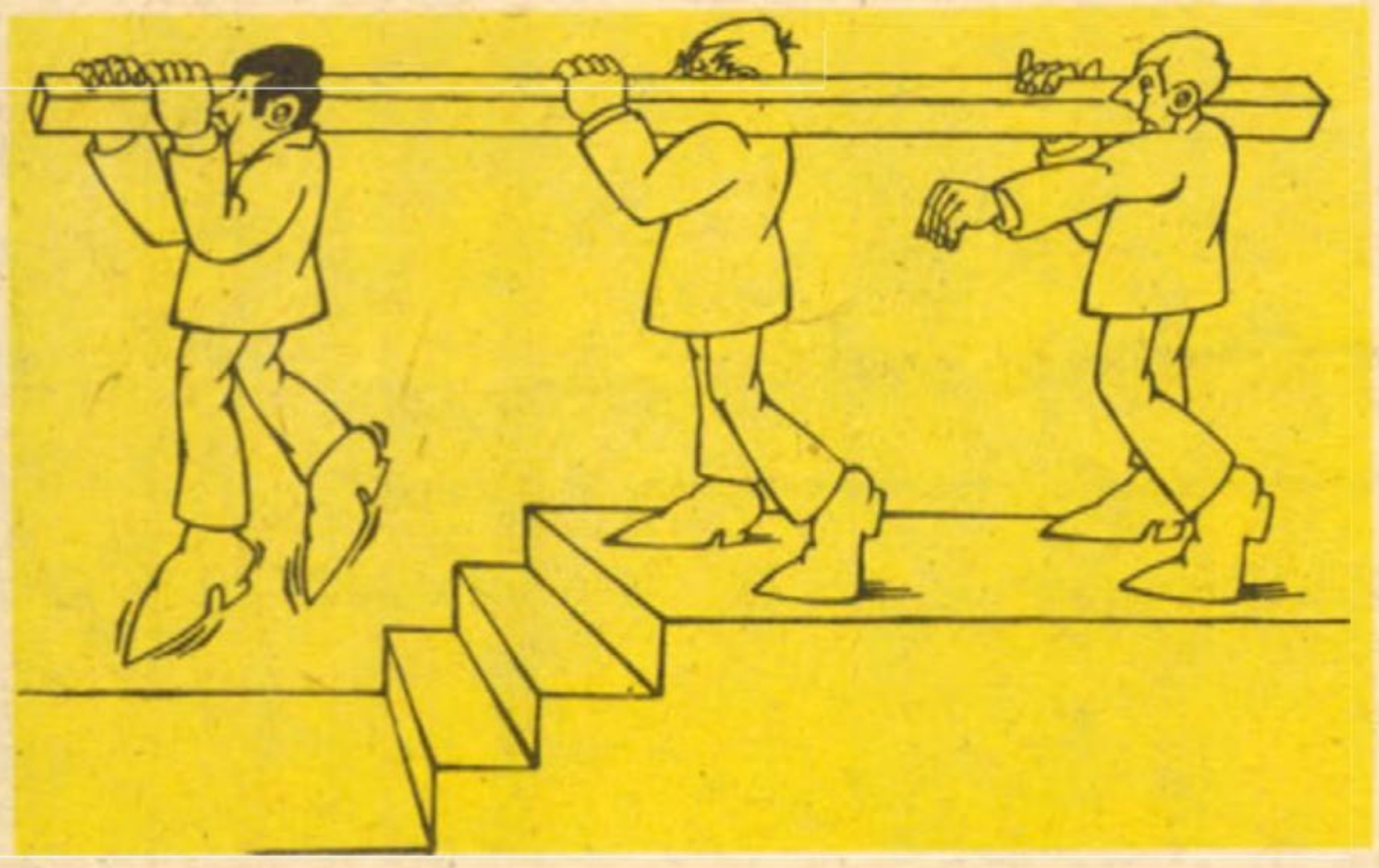

(„Jezs", Belgrád)

EGY DIVATOS FESTŐNÉL

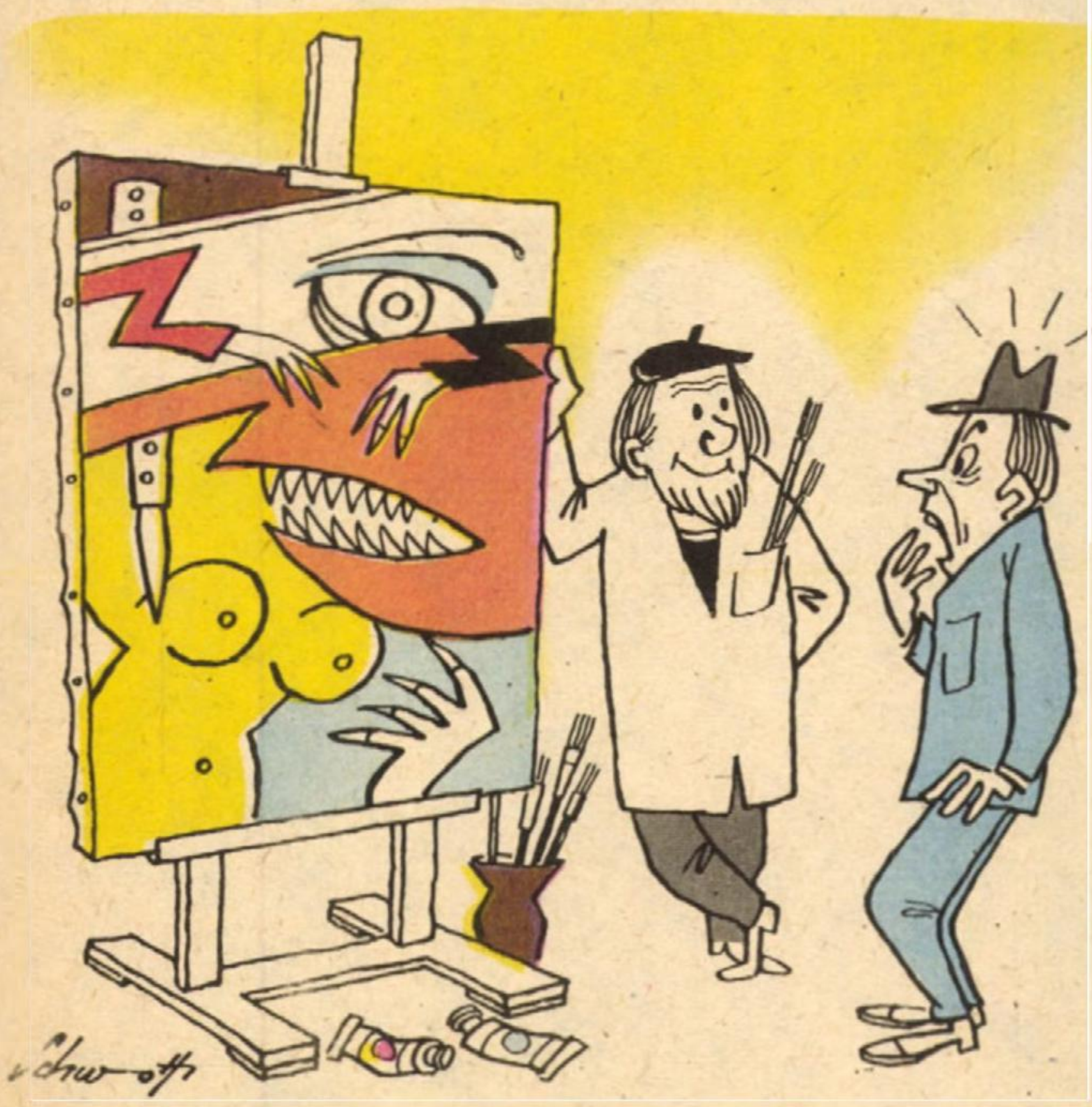

– Mondja, kedves mester, ezzel a képpel nem fél egye il maradni?

PONTOS JÓSLAT

A tenyérjósnő föléje hajol az elébe tartott kéznek.

— Hm... Önnek nagyon érdekes foglalkozása lehet... Missziónárius vagy felfedező... Sajnos egy napon le fogják önt szúrni, megpörkölik és megsütik, vagy megfőzik...

— Asszonyom, várjon! Engedje meg, hogy előbb levegyem a disznóbőr kesztyűmet...

RÉGI HÁZASOK

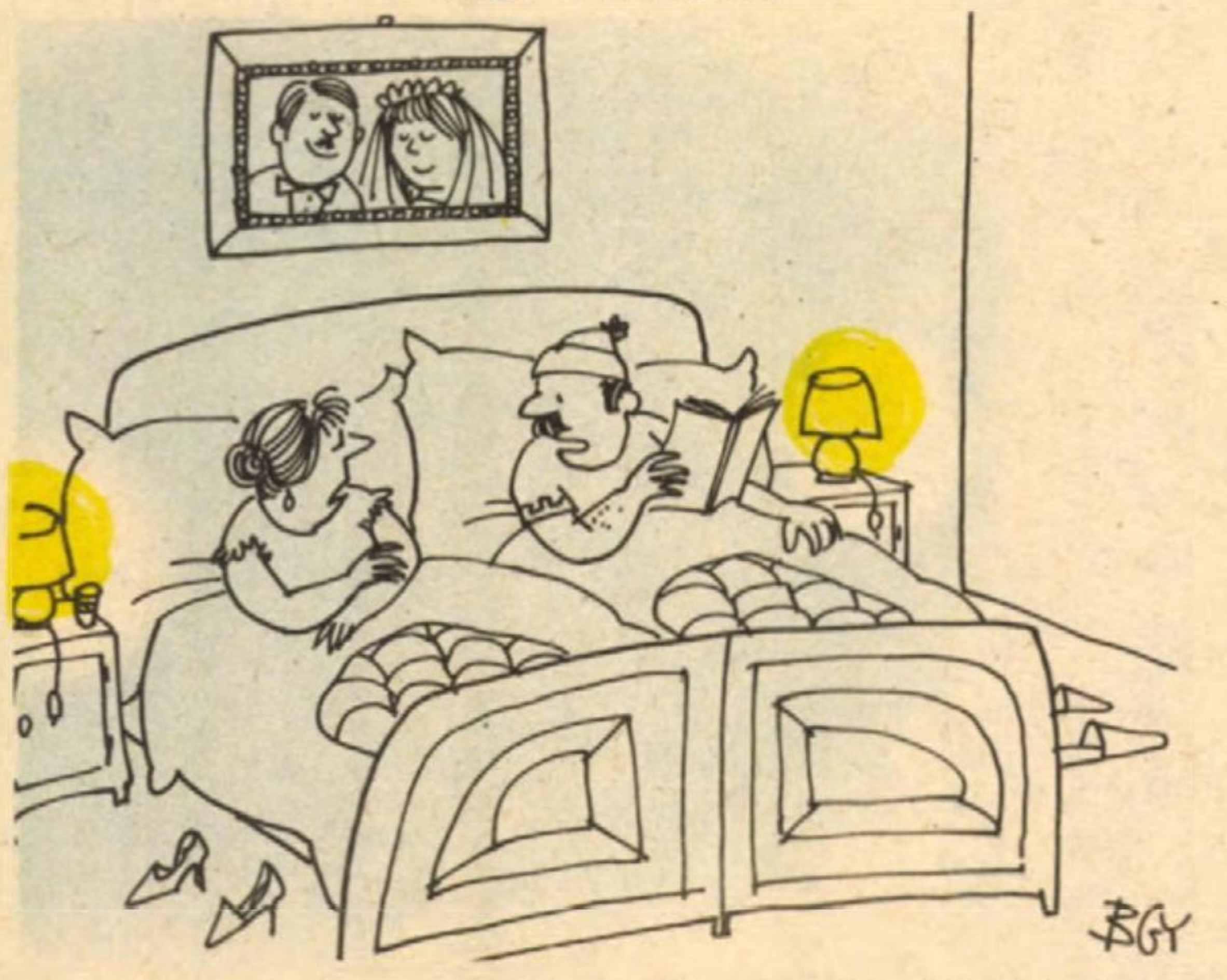

– Persze hogy szeretlek. De mégis, inkább holnap legyen lecsó, és holnapután a grenadírmars.

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

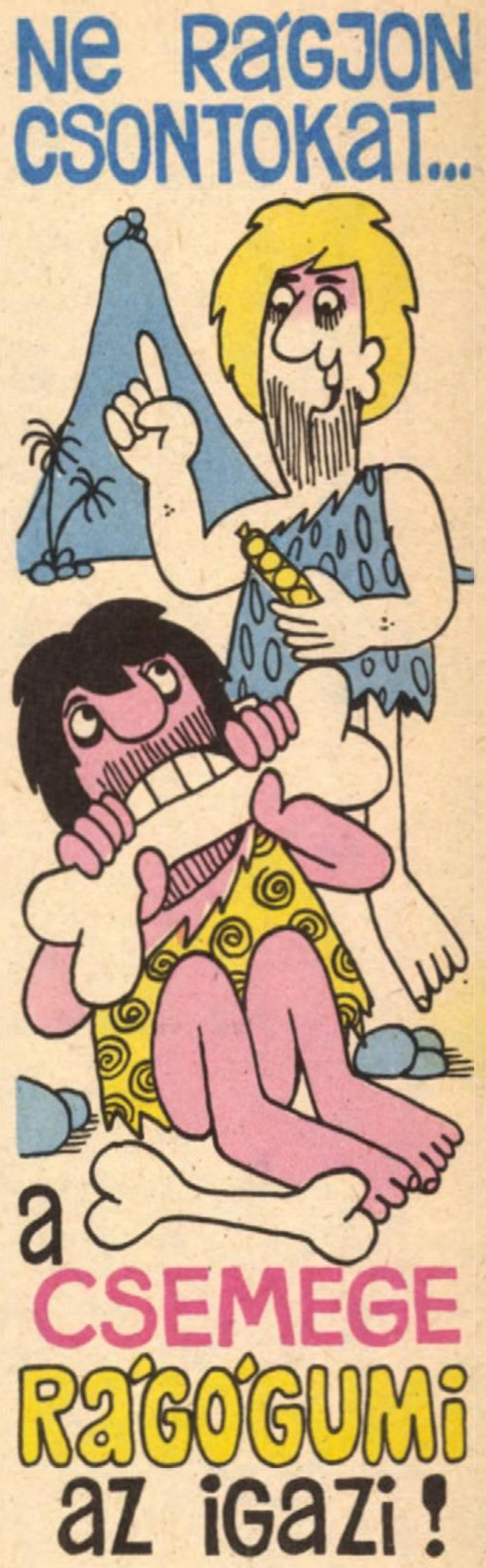
Ne rágjon csontokat...
a CSEMEGE RÁGÓGUMI az igazi!

A MAGYAR ÉDESIPAR TERMÉKE

fabulon
A BŐRE ŐRE!
fabulon
fabulon BIOAKTÍV ARCKRÉMEK
GYÁRTJA: RICHTER GEDEON RT. BUDAPEST

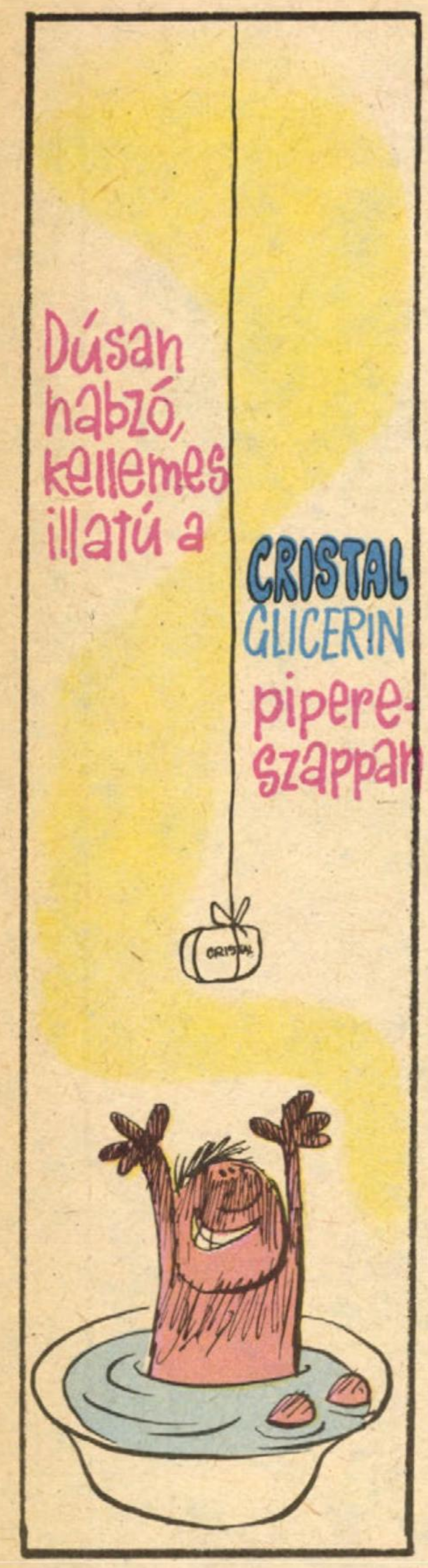

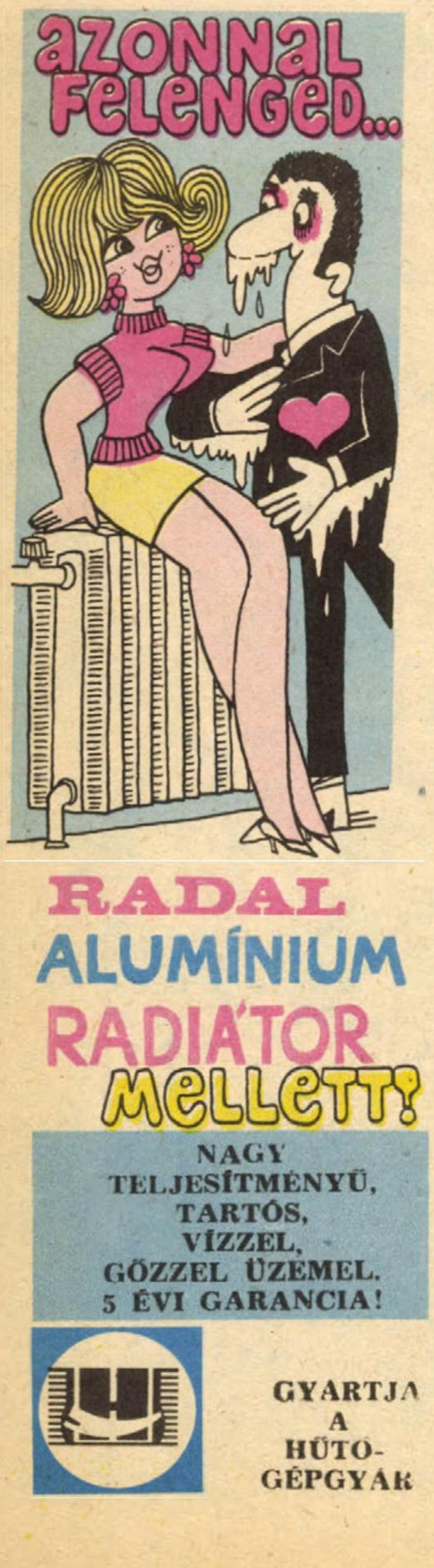

NAGY
TELJESÍTMÉNYŰ,
TARTÓS,
VÍZZEL,
GŐZZEL ÜZEMEL.
5 ÉVI GARANCIA!

GYÁRTJA
A
HŰTŐGÉPGYÁR

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

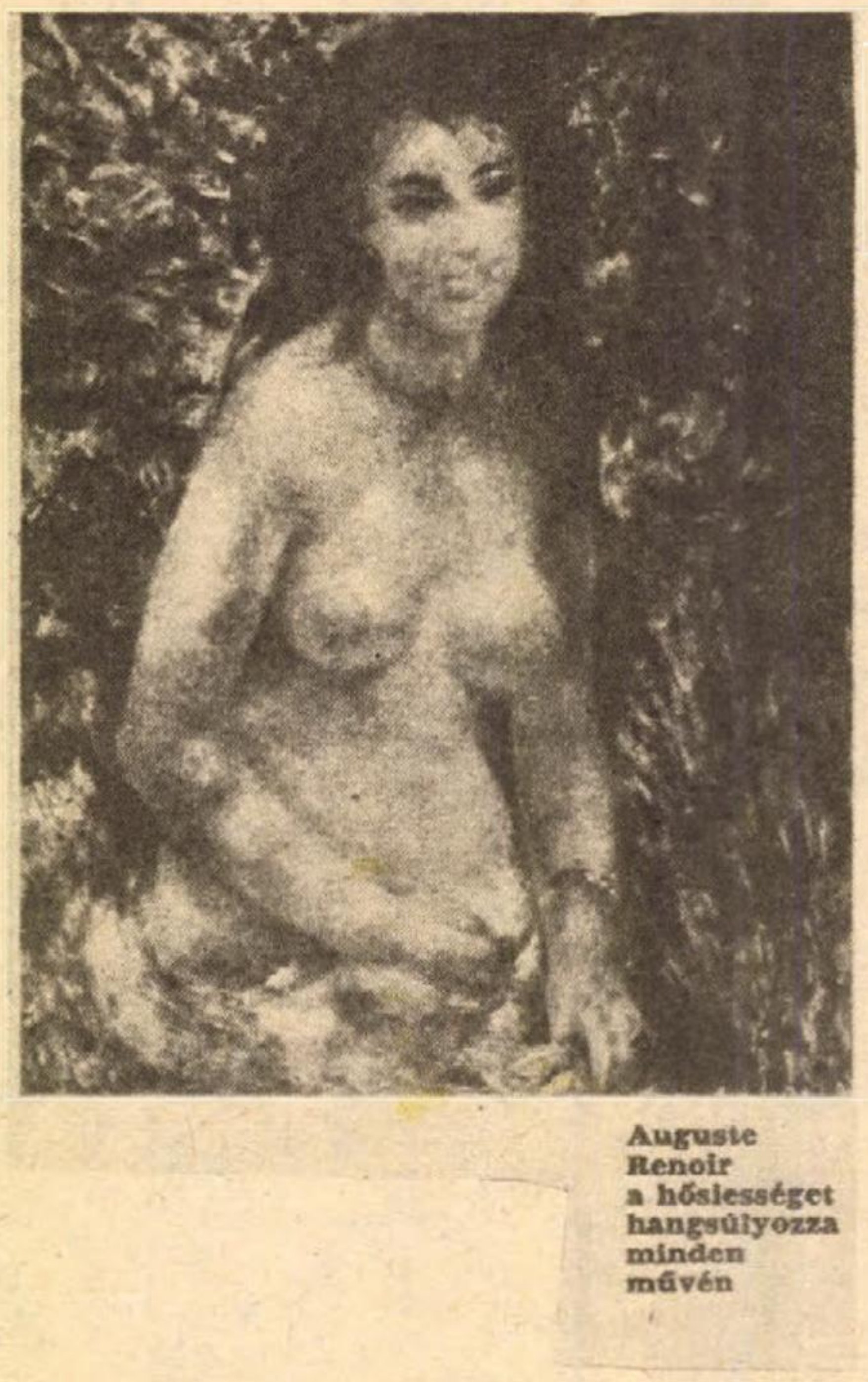

Auguste Renoir a hősiességet hangsúlyozza minden művén

Végre egy hős, a maga meztelen valóságában!

(A Nők Lapjából nyírta: Kiss Rózsa)

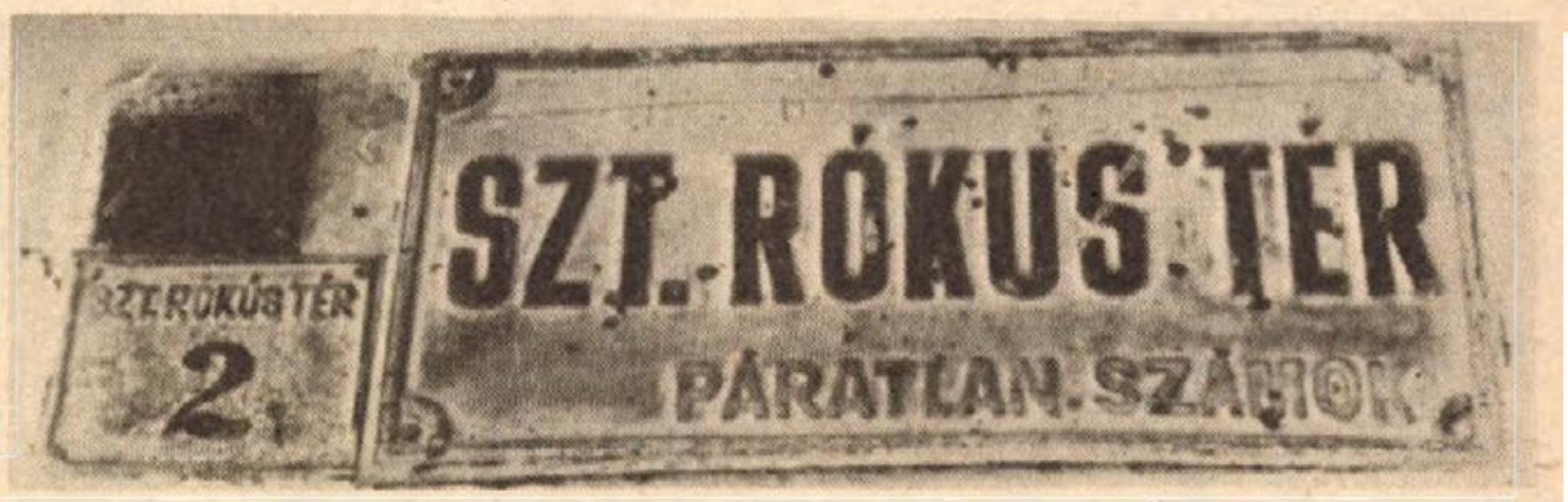

Itt valami nem stimmel az alapvető matematikával!

(Csongrádon fotózta: Kiss László)

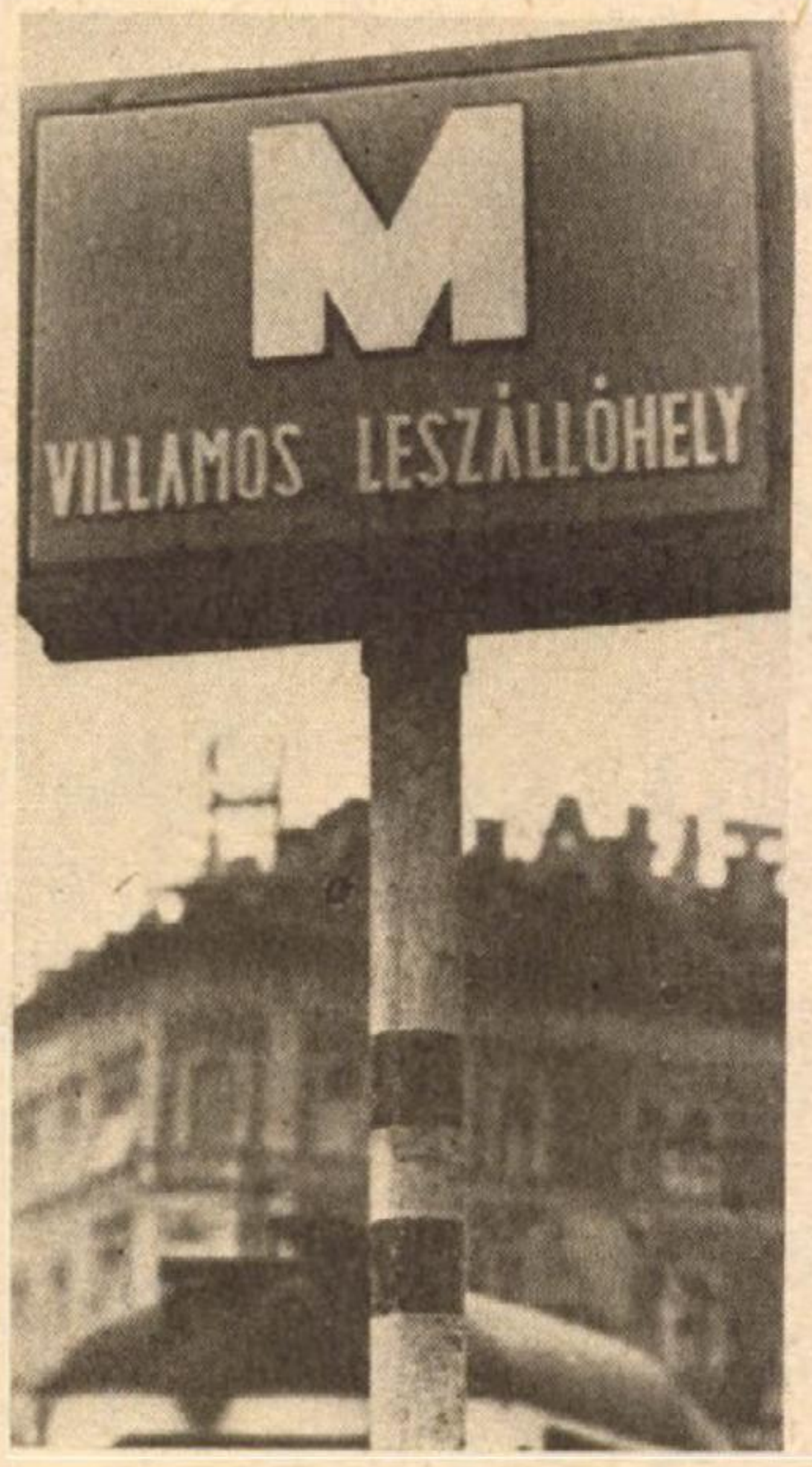

A jövő század regénye. Repülő villamosok közlekednek Budapesten. Persze . . . ez is egy megoldás!

(A Baross téren fényképezte, Táborossy István)

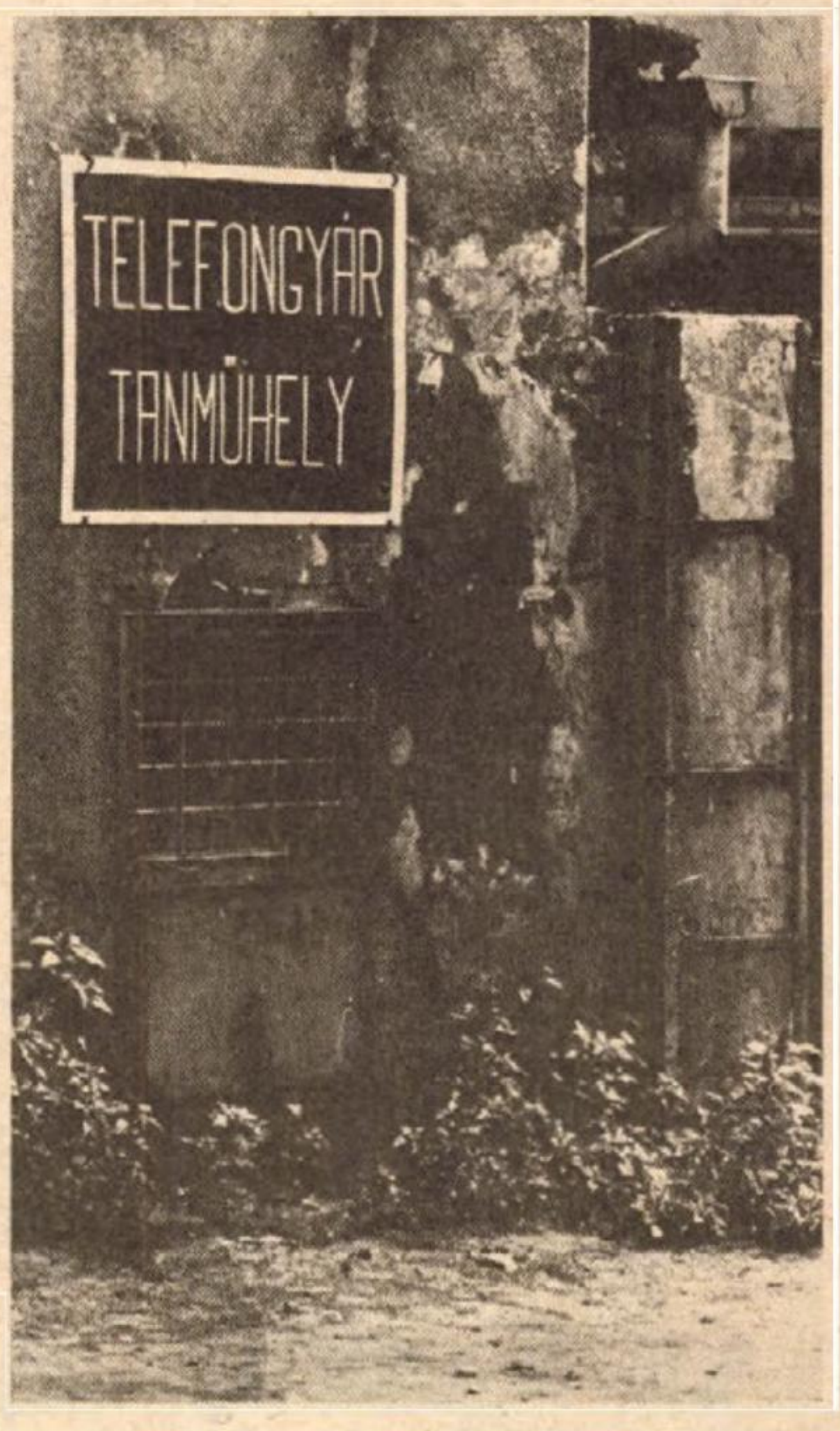

Döntöttünk! Nem megyünk tanulónak a Telefongyárba!

(Pataki Gusztáv felvetele)

HALVÁNYKÉK MEGHÍVÓK

A Kisbaltakészítő Ktsz irodájában együtt ült az egész vezérkar.

— Kartársak! Rendkívüli közgyűlésünk precíz előkészítése most a legfőbb feladatunk — kezdte mondandóját Villogi Kázmér, az elnök. — Aprólékosan vegyünk számba minden teendőt, nehogy bármiről megfeledkezzünk. Nézzük először is a szállítást. Szövetkezetünk két személygépkocsija mellé rendeljünk még két taxit és két konflist, hogy legyen, amivel a felsőbb szervek és a társszövetkezetek küldötteit fuvarozgassuk. A vendégek elszállásolására még időben le kell foglalni a helyi szálloda egész első emeletét.

— Zenekar hány legyen? — kérdezte a kultúros.

— A szokott három. A tűzoltóság rezesbandája, hogy az állomáson köszöntse és búcsúztassa a vendégeket, s hogy a közgyűlésről kintrekedőket térzenével szórakoztassa. A Selyempendely-csárda népi zenekara a közgyűlés utáni banketton kell majd, üzemünk beatzenekara pedig az esti táncmulatsághoz.

— Mi legyen ebédre? — érdeklődött a főszakács.

— Csak valami nagyon szerény menüre gondolok. Legyen először is szárnyaspástétom-leves, azután tyúkmelle Villoginé módra, vaddisznószegy homárral töltve, sült languszta banánlevélen, legvégül kisalföldi túrós rédics.

— Italok?

— Ötven liter kisüsti, öt hordó sör, két hektó a főkönyvelő vörös borából.

A konyhafőnök megkérdezte:

— Meszelyes kartárs is itt lesz a központból?

— Igen.

— Akkor valamilyen más bor is kellene. Állandóan panaszkodik, hogy nem bírja a főkönyvelő borát, a harmadik liter után mindig rosszul lesz tőle.

— Jó, nem bánom, az ő kedvéért egy fél hektó fehér bor is legyen. Mi van még?

— A tálalás, a szerviz . . .

— Mi tagadás, a mi meisseni készletünk egy kicsit már megkopott, némiképp hiányos is, de most még talán megteszi. A felszolgáláshoz elég lesz tizenhat pincér és húsz fiatal lány a szövetkezeti tagok közül, természetesen túlórapénzért.

— Na és a meghívók? — szólt közbe az elnök titkárnője.

— Az ám, a meghívók! No, lássuk csak: volt már tojáshéjszín, okkersárga, almazöld, püspöklila. Akkor most legyen halványkék a meghívó.

— Igen, de mi legyen a szöveg rajta?

— A szöveg? Nos, írja, Gizike: „Szeretettel meghívjuk Önt rendkívüli közgyűlésünkre, amelynek egyetlen napirendi pontja veszteségesen gazdálkodó szövetkezetünk felszámolása.”

Radványi Barna

NEHEZEN JÖN A BUSZ

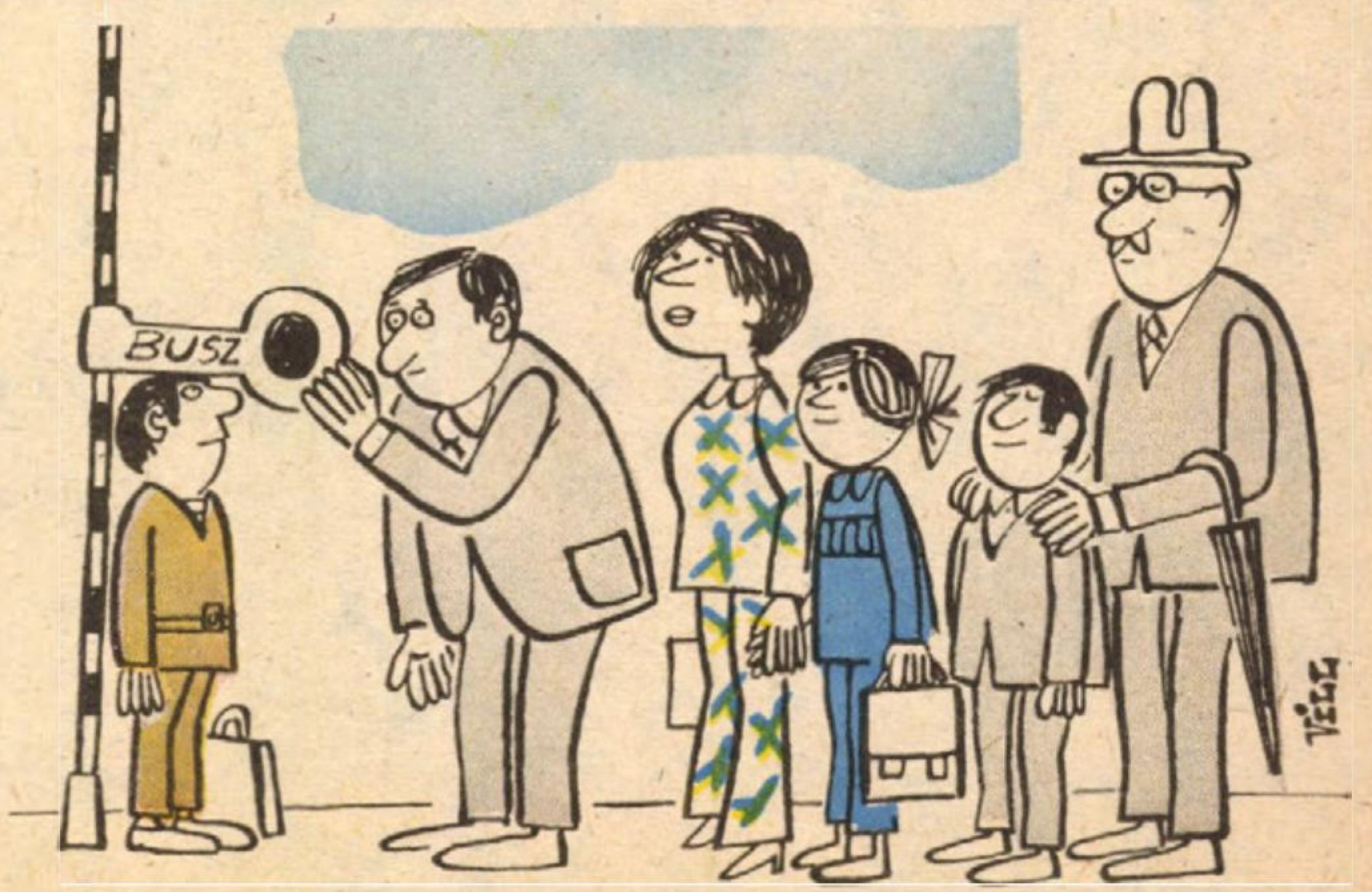

BIROI SZIGOR

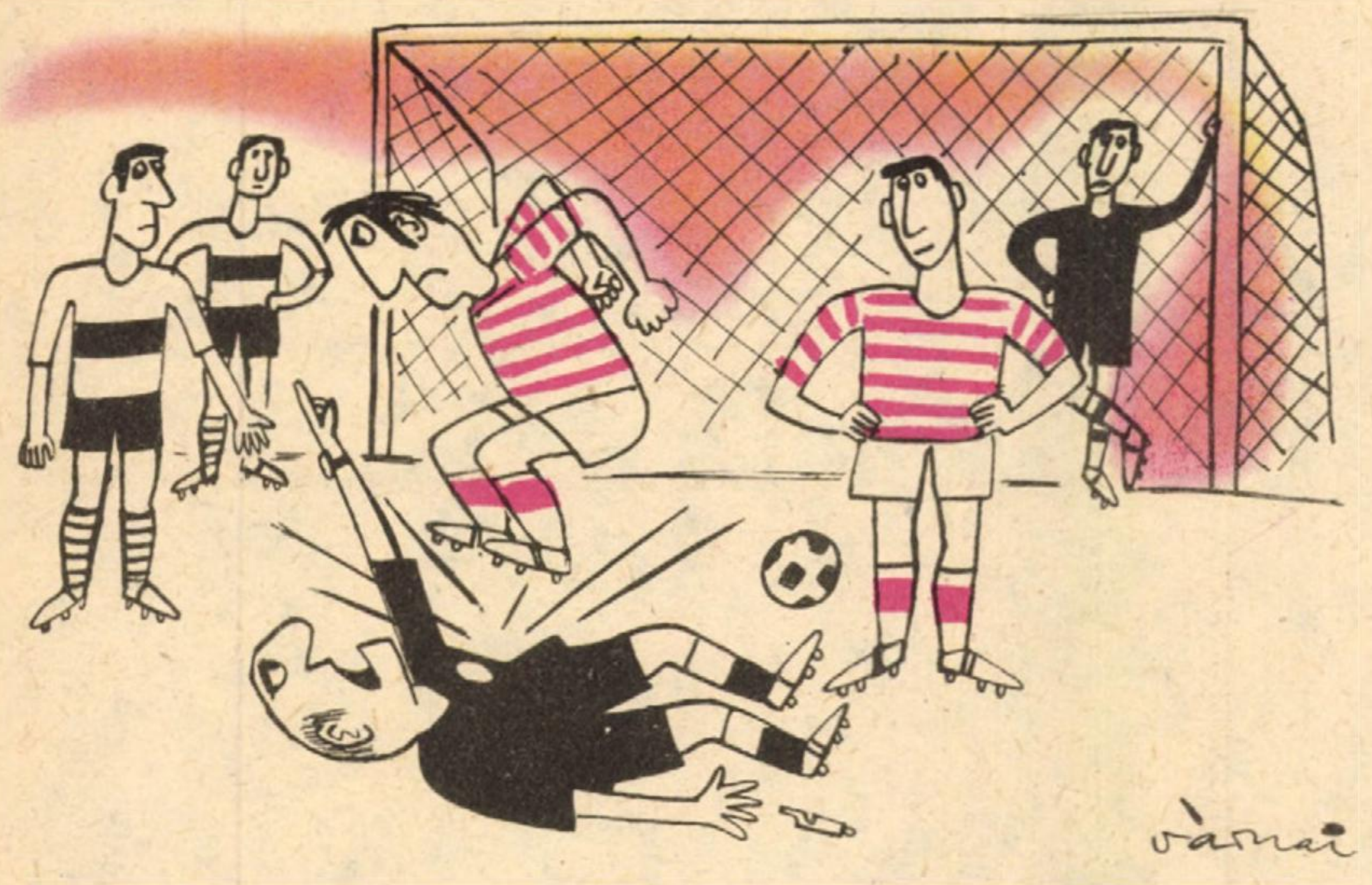

– Ha még egyszer reklamal, kiallitom . . .!

ITALBOLTBAN

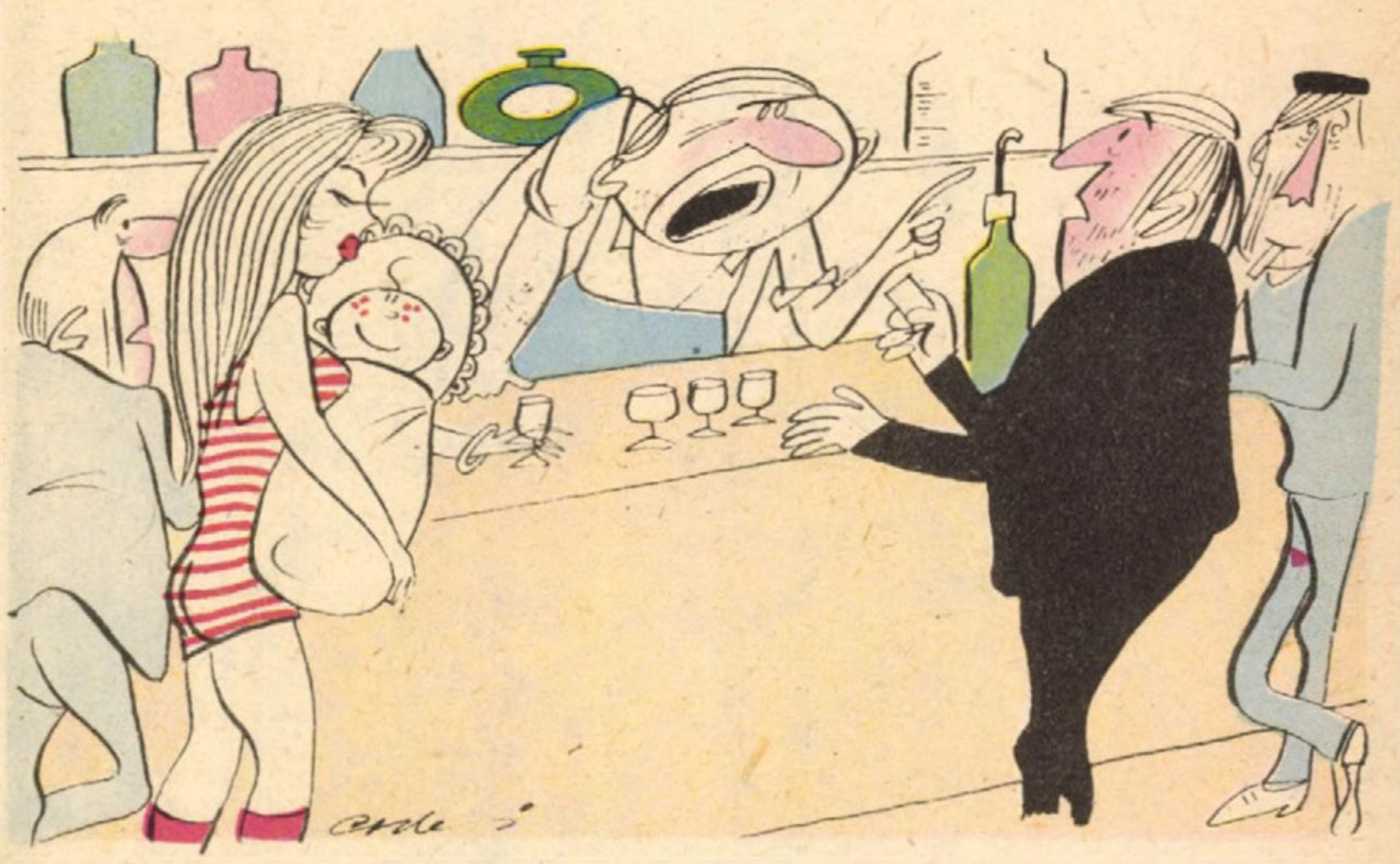

– Mit hőbörög, hogy maga jött előbb? Láthatja, hogy a hölgy gyerekkel van!

Férfi Kitzbühelben

Társasutazás. Végigűztek bennünket fél Nyugat-Európán: mindennap egy másik város, és csak abban nem hasonlított utunk az ismert film témájához, „Ha kedd van, akkor ez Belgium”, hogy mi egy csütörtöki napra rögzítettük Brüsszelnek és az országnak tüzetes megismerését. Így Innsbruck rövid megtekintése után máris tovább repített autóbuszunk a tiroli Alpokon át Linz felé. Az ebéd — több órás út után — Kitzbühelben.

A gyors ebédek menetét már begyakoroltuk: az asztalfoglalás lebonyolítása után csoportos rohanás a kézmosóhelyiségek irányába. A pincében levő homályos teremben idős, sápadt férfi üldögél; cerberusz, előtte asztalka, azon kistányér, amelyre csalogatónak néhány egyschillinges pénzdarabot helyezett. A környezet, a kép ismerős, így van ez a legtöbb nagyváros éttermeinek rejtekén, ahol nem automata nyitja — pénz ellenében — az áhított ajtót. Csak nálunk kizárólag tisztes korú asszonyok üldögélnek, kötnek, olvasnak, és várják a tisztálkodás ellenértékét.

A férfi, mint mondottuk, sápadt és kirí a hegyi napfénytől lebarnult vendégek közül. Ha valaki szórakozottan távozik, szigorúan rákiált: — Ein schilling, bitte!

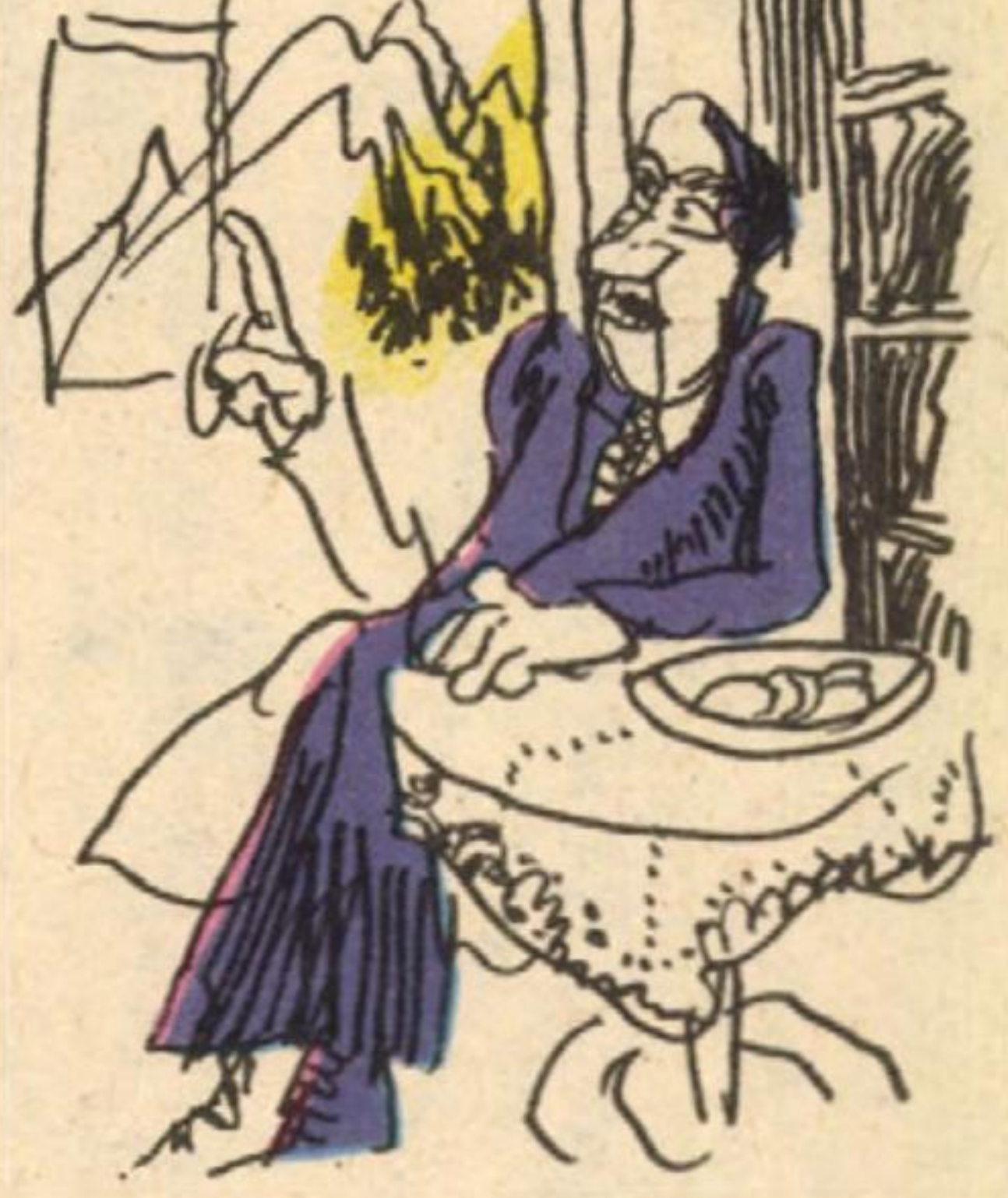

Meghallja a beszédünket, valamelyest felenged szigorú arca. Köhint, majd megszólít.

— Én is magyar vagyok! — közli, gyarapítva az útibeszámolók „még ott is találkoztam magyarral” című fejezetét.

— Hogyan került ide? — kérdem.

Rágyújt, hosszabb mondókára készül.

— Tudja, a tüdőm.. Az orvos levegőváltozást írt elő. Friss, csípős hegyi levegő, az kell magának! — mondta. Hát itt aztán van, dögivel! Három-négyezres hegyek, csak úgy szippantom magamba, amikor bejövök ide. És nem rossz állás ez. A síelők gyakran rendeznek bálokat, akkor enyém a ruhatár. Háromszáz fogas! Ilyenkor berendelem az asszonyt is! De így, hétköznap sem panaszkodhatom. Sok az átutazó vendég, senki sem kicsinyes!

— Ein schilling, bitte! — rivallt rá két zavart amerikai hölgyre, majd folytatta. — Nézze, nekem otthon sem ment rosszul, osztályvezető voltam, de a tüdőm... És nekünk csak ezerméteres hegyünk van...

Gyorsan búcsúzom tőle, kaparászok az erszényemben, de szelíden lefogja a kezem.

— Ugyan, nem kell fizetnie! Egy honfitársnak! — mondja széles mozdulattal, mint egy keleti nagyúr, aki ékkőgyűjteményének legszebb darabjával ajándékozza meg az odavetődő vándort. De a mögöttem levő már nem honfitárs, arra keményen rászól:

— Ein schilling, bitte!

Tardos Péter

ITT AZ ŐSZI NÁTHA

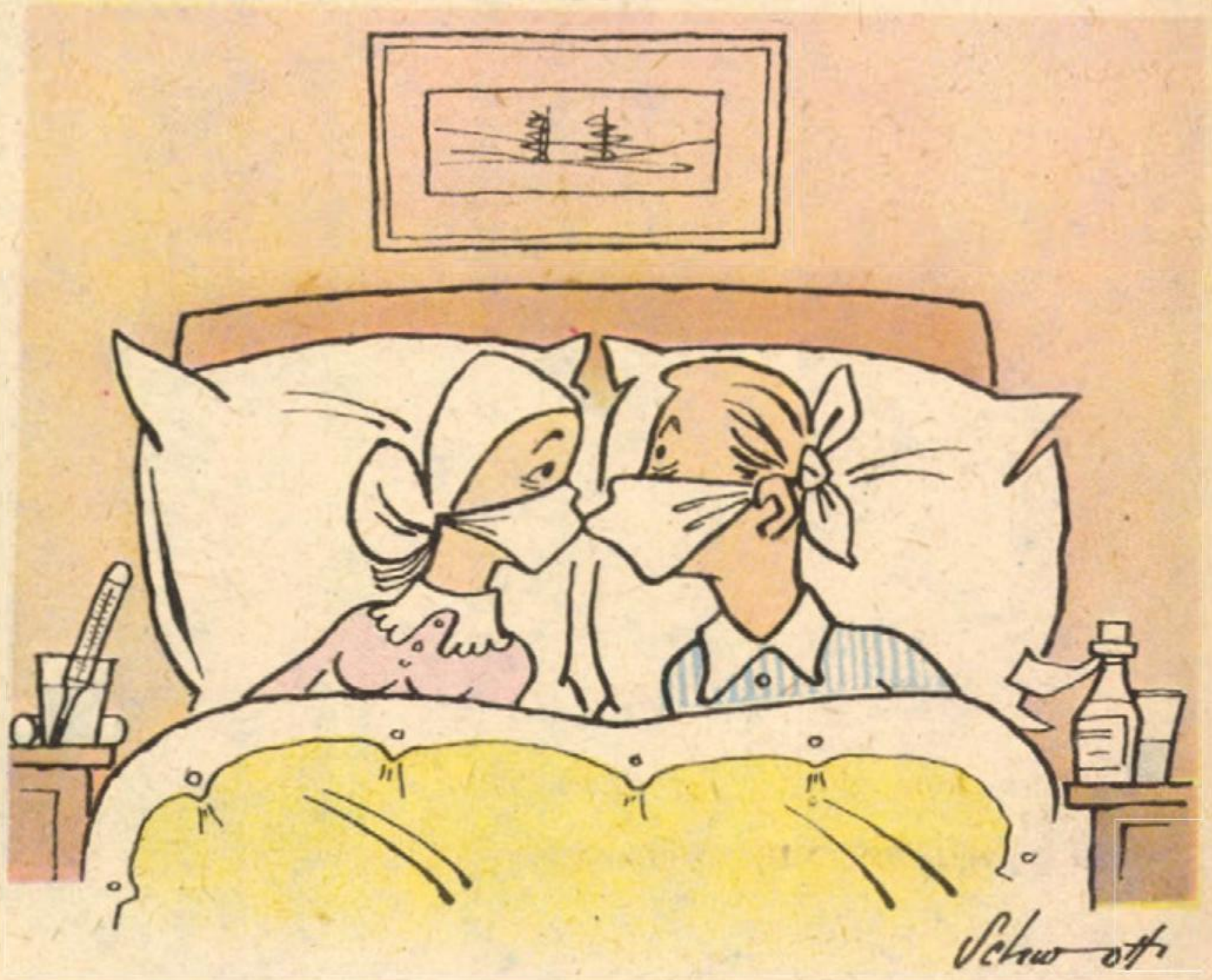

– Jó éjszakát, drágám!...

VÁROSI LEVEGŐ

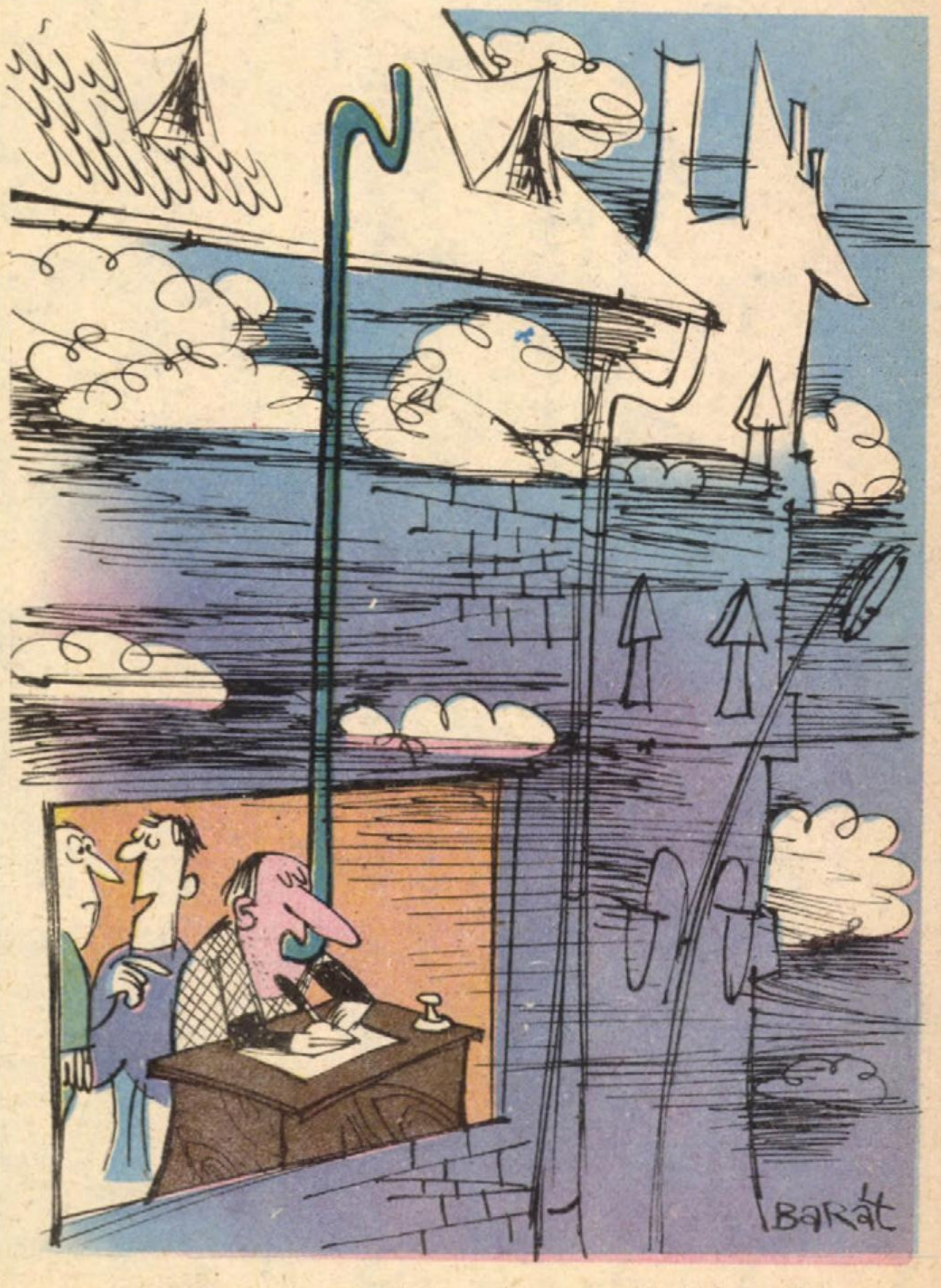

– Az orvos rendelt neki magaslati levegot.

ANYAKÖNYVVEZETŐNÉL

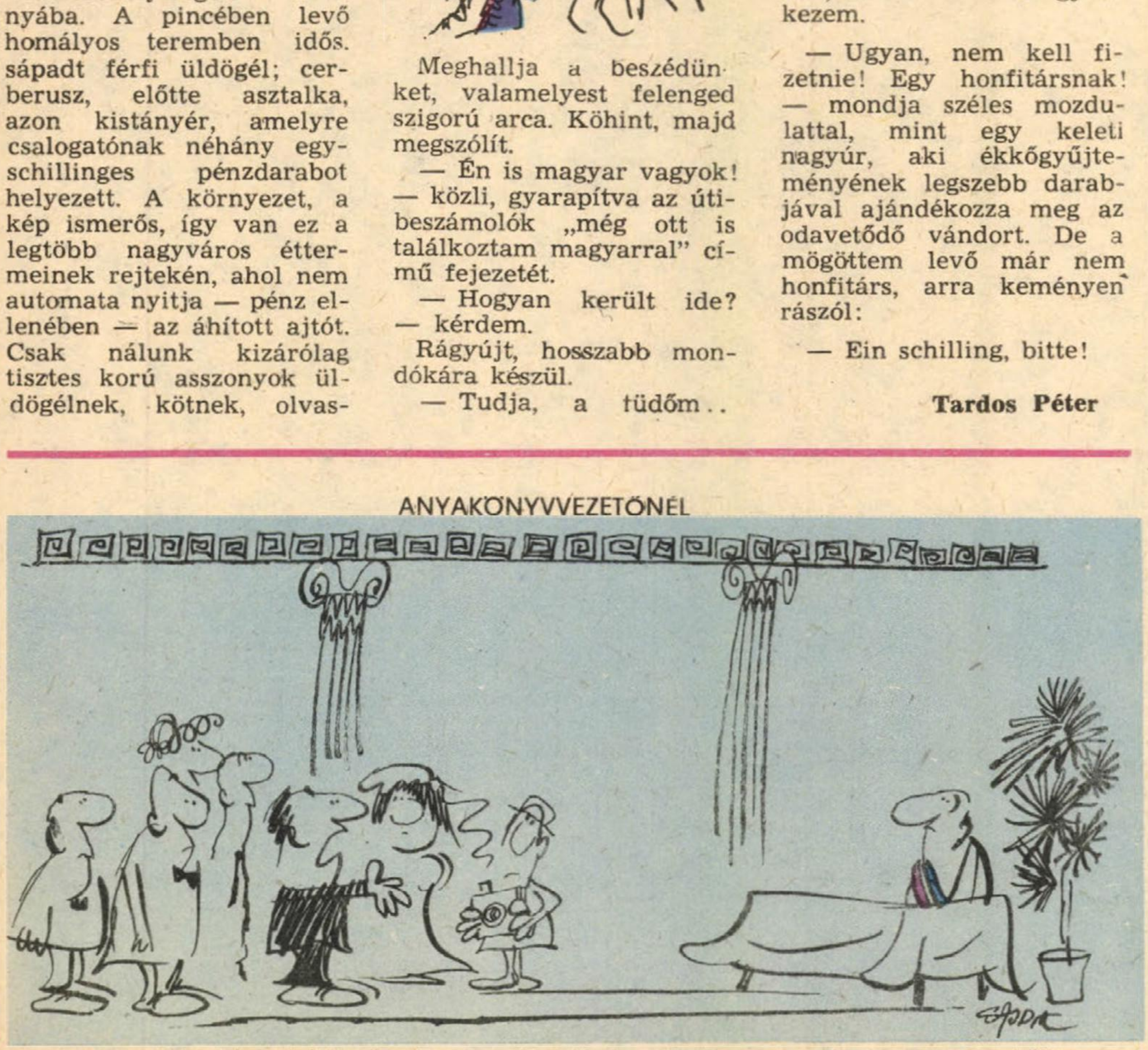

– Igyekezzünk, kérem! Mar igy is mennyi idöt elvacakoltam a szabad szombatomból!

HIGIENIA

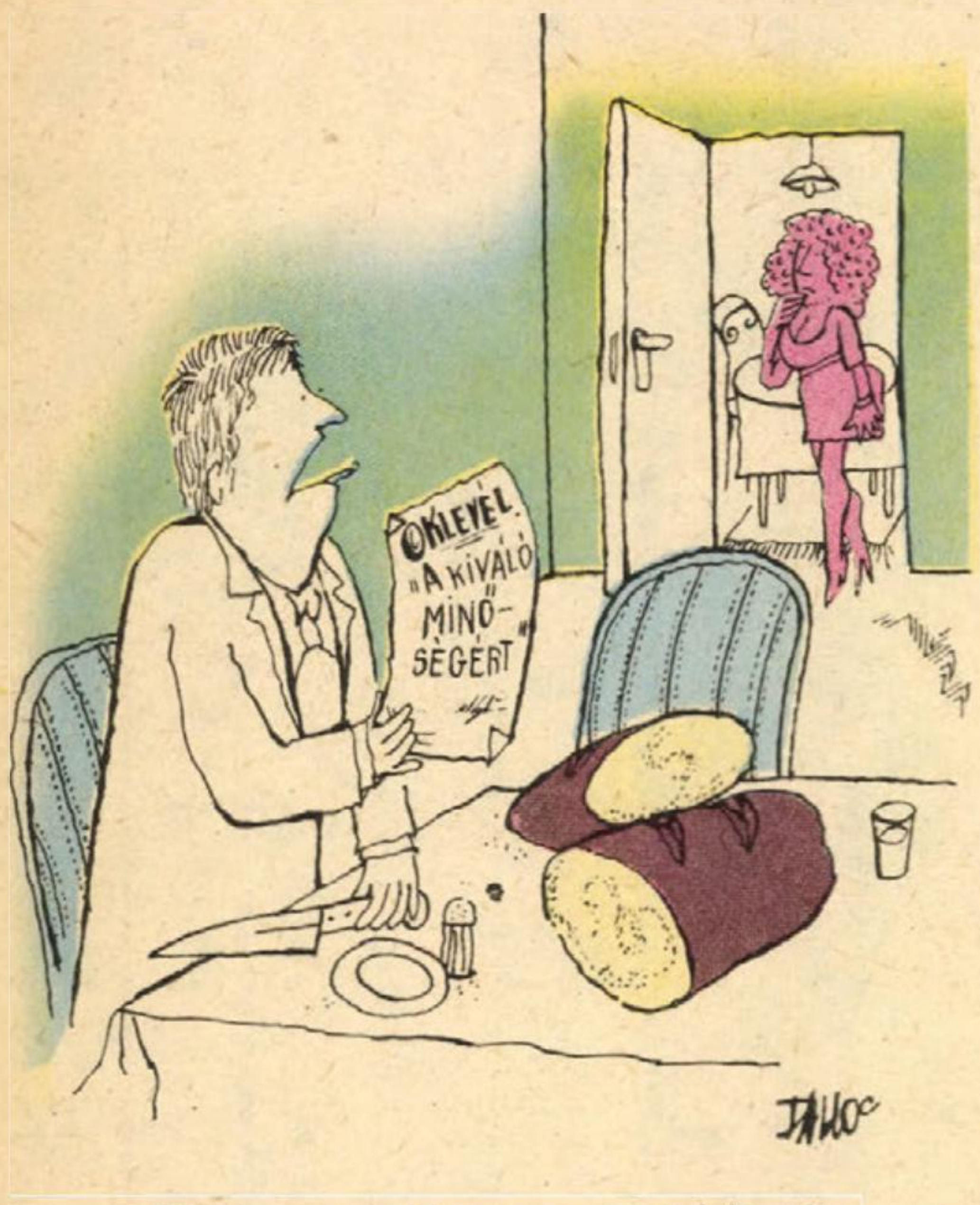

– Nézd, mit találťam a kenyérben!...

KICSIK A MODERN FÜRDŐKÁDAK

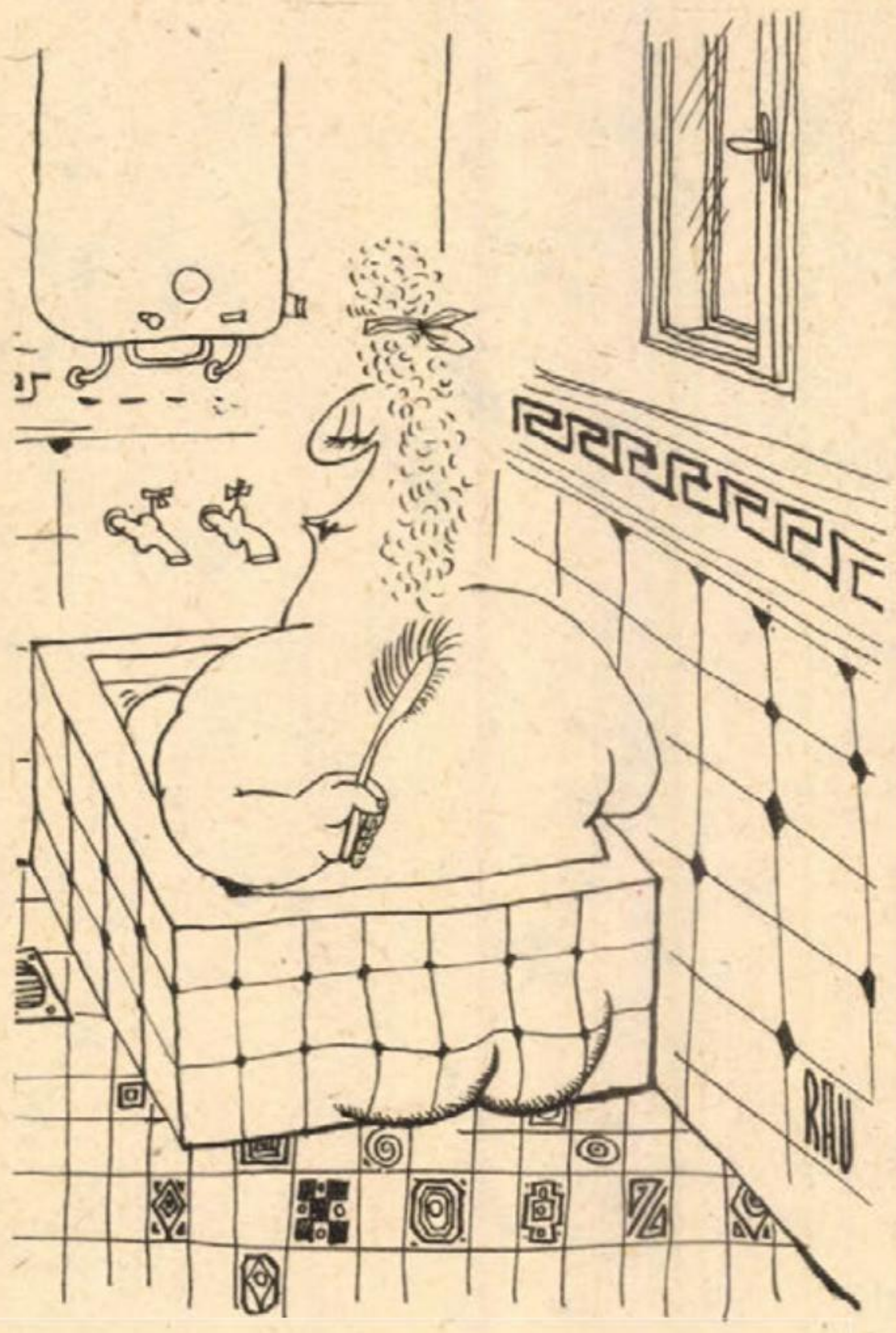

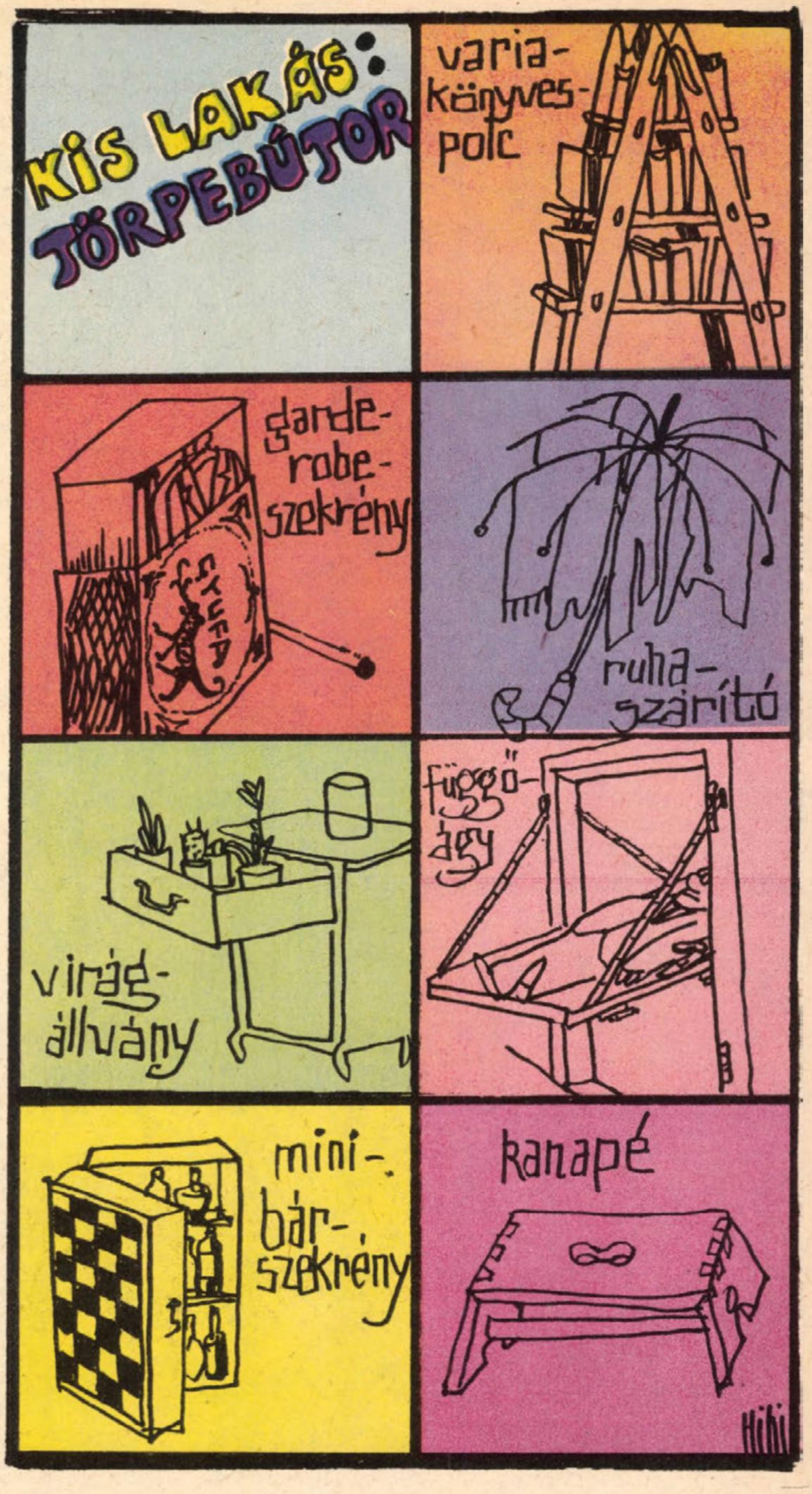

RÉBUSZ

197. rejtvényünk megfejtése:

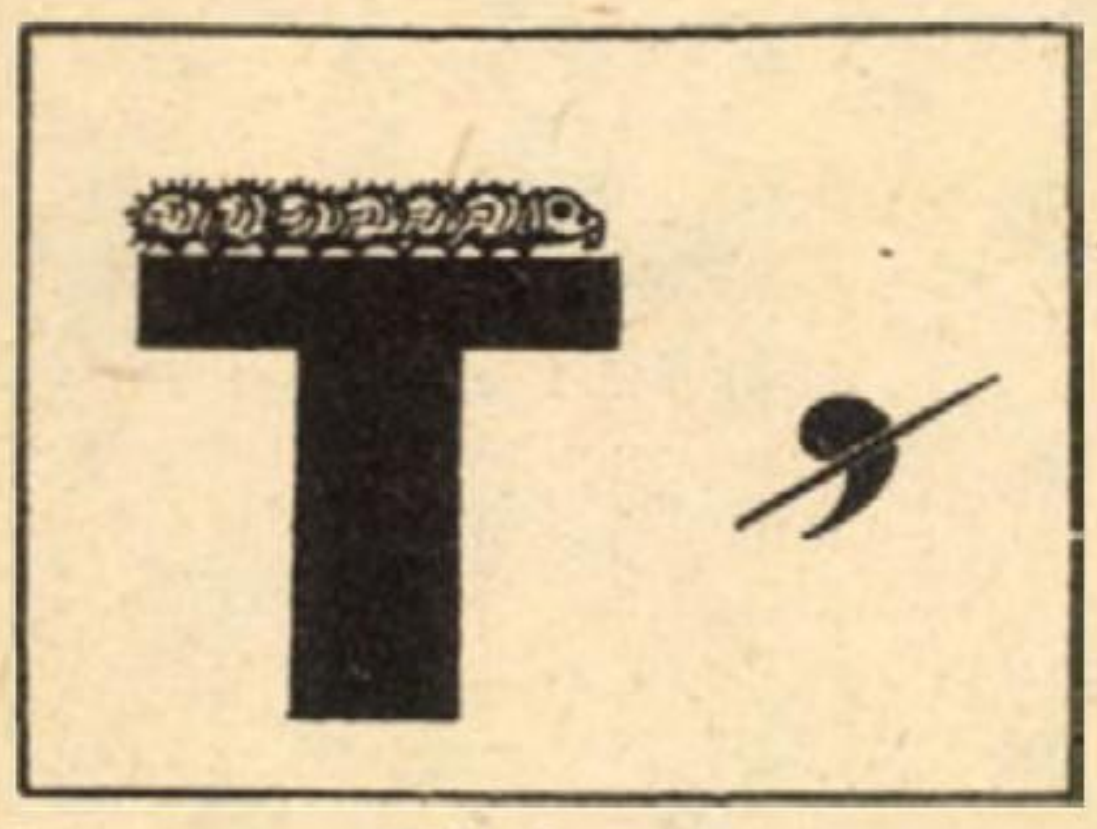

Ténfereg

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Papp Csilla, Bp. XIV., Colombus u. 54/b.

Vajda Antalné, Szentes, Daru u. 3/a.

Máthé Ernő, Izsák, Szabadság tér 10.

199 REJTVÉNYÜNK

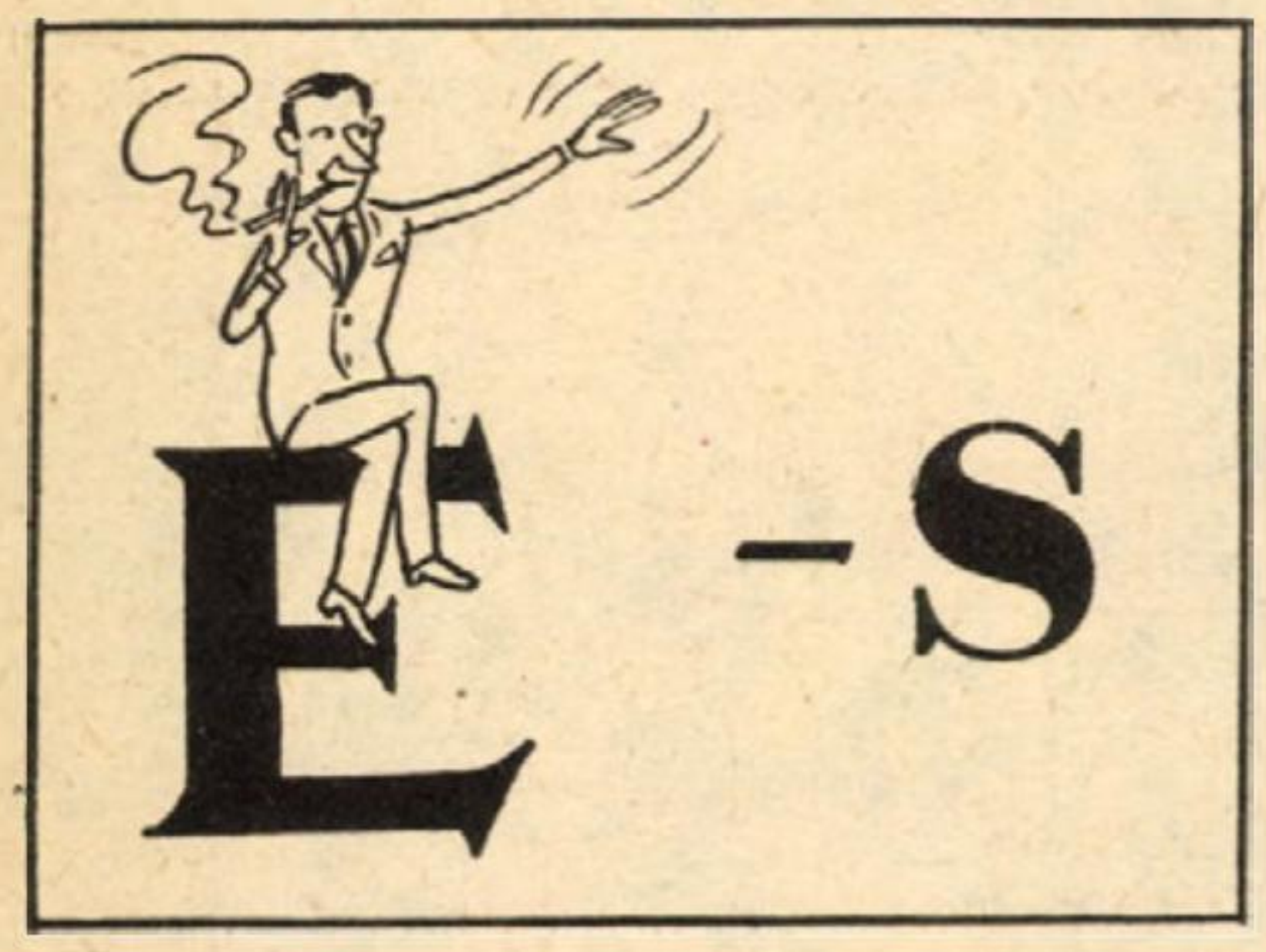

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb október 25-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

HANGVERSENY – 11 HALLGATÓVAL

Az elmúlt hetekben két neves hegedűművész, az amerikai Yehudi Menuhin és a lengyel Henryk Szeryng hangversenyt adott Rómában, s a hangversenyt mindössze tizenegyen hallgatták végig, ezeknek is egyike Menuhin felesége volt.

Ennek ellenére a hangverseny sikeres volt, bár mindössze 15 percig tartott. A színhely a római repülőtér volt, ahol a két hegedűs véletlenül összetalálkozott. Mindketten Párizsba tartottak. Volt egy kis idejük, előszedték hegedűjüket, kicserélték (!), majd negyedórán keresztül felváltva hegedültek egymásnak. Mrs. Menuhinon kívül még tíz repülőtéri alkalmazott hallgatta végig a csodálatos hangversenyt. Negyedóra múlva visszacserélték a hegedűket, és gépre szálltak.

Mindebből legalább megtudtuk, mit csinálnak a hegedűművészek szabad idejükben.

![Ludas Matyi]

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. — 71.3897/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

SZILÁNKOK

LEGÉNYLAKÁS

— Mancika, most, hogy megnézte a bélyeggyűjteményemet, megmondom őszintén: egy ezresért eladom magának az egészet.

IFJÚ KÉPZŐMŰVÉSZ

— Meglátja, eljön az idő, amikor majd a Louvre-ból és az Ermitázsból fogják elrabolni a festményeimet.

TAXIÁLLOMÁSON

— Mennyiért visz el a Móricz Zsigmond körtérre?

— Körülbelül huszonnégy forintért.

— Az nekem sok.

— Akkor adjon egy tízest és menjen gyalog.

ÉRDEKLŐDÉS

— Bocsánat. Nem harap és nem ugat a házőrző kutyájuk?

— Nem. Jöjjön csak nyugodtan be hozzánk.

— Köszönöm, majd éjszaka, ha nem lesznek otthon.

AJÁNLÓLEVÉL

„Szíves figyelmedbe ajánlom unokaöcsémet, aki abszolút tehetségtelen, semmihez nem ért, mindezek tetejébe még modortalan is. A világért se alkalmazd, csak bosszúságod lenne vele. Ennyivel igazán tartozom neked, egyetlen jó barátomnak."

AMERIKÁBAN

— Egy szép fekete álarcot szeretnék.

— Bálba készül?

— Sajnos nem tudok táncolni. Bankrablásra indulok.

MAI SZÖVEG

— Pista, ne siessünk. Tartsuk meg jövőre az esküvőt.

— Hogyisne! Jövő ilyenkor már elvált, szabad ember szeretnék lenni.

FANTASZTIKUS

Z. barátom meséli:

— Tegnap egy gyanús külsejű, rossz arcú férfival leálltam snóblizni egy italboltban. Pillanatok alatt észrevettem, hogy hamisan játszik.

— Legalább tiltakoztál?

— Dehogy. Egy szót sem szóltam.

— Miért?

— Mert az illető egy nagy humanista, emberbarát lehet. Szándékosan úgy intézte, hogy mindig én nyerjek.

ESZPRESSZÓBAN

— A feleségem fiút akart, én lányt. Mindketten megtaláltuk, akit kerestünk, így aztán most válunk.

HÁZKEZELŐSÉGEN

— Mennyi a munkaideje?

— Reggel 8-tól 4-ig veszekednek velem az ügyfelek, félóra ebédidővel...

ELKÉNYEZTETETT GYEREK

— Maga mennyi zsebpénzt ad a fiának?

— Megkapja a teljes havi fizetésemet, és abból visszaad nekem néhány forintot.

Galambos Szilveszter

NOSZTALGIA

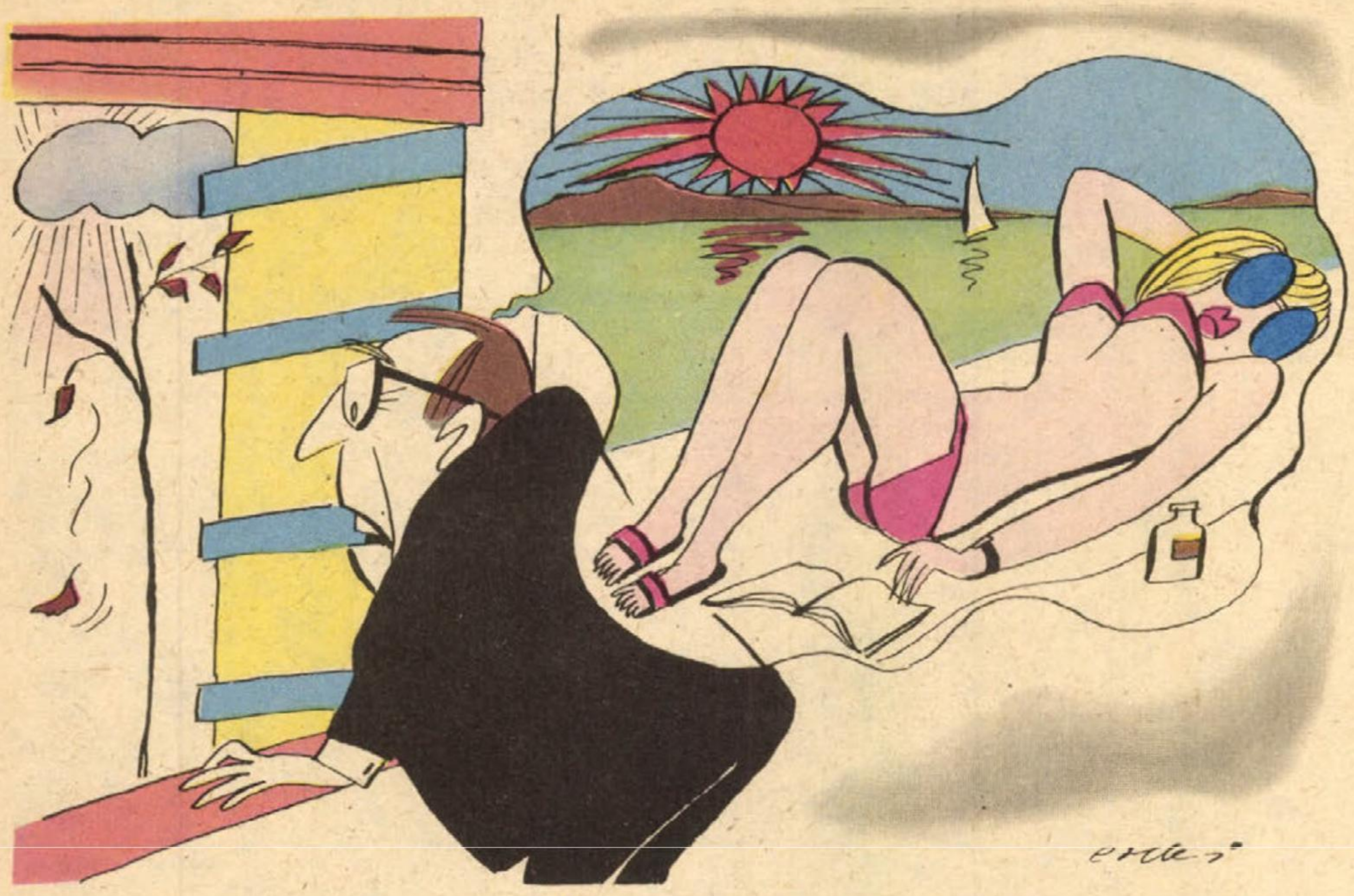

– Utálom a vénasszonyok nyarát!

EGYENLŐTLEN FEJLŐDÉS

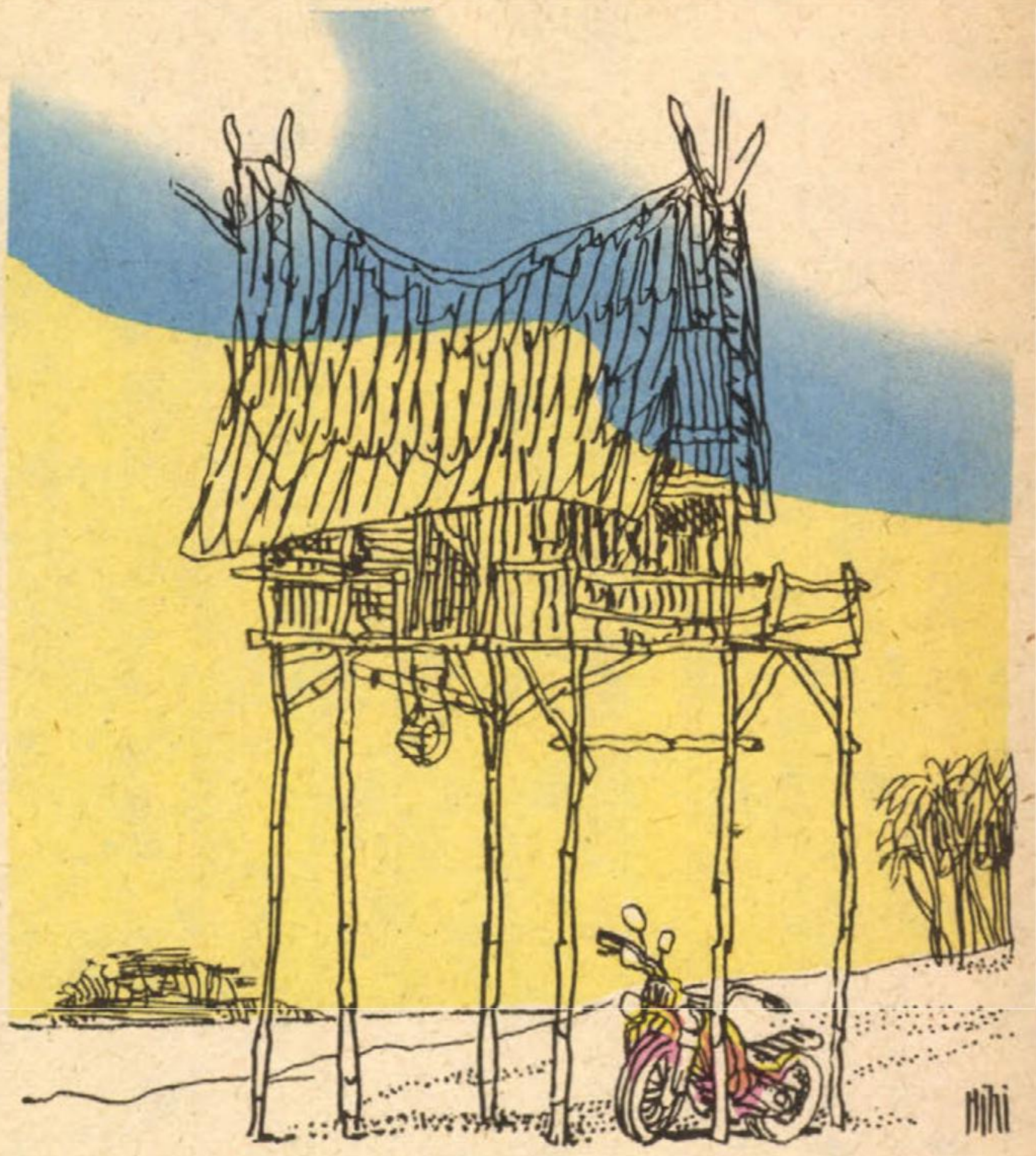

PSZICHOLÓGUSNÁL

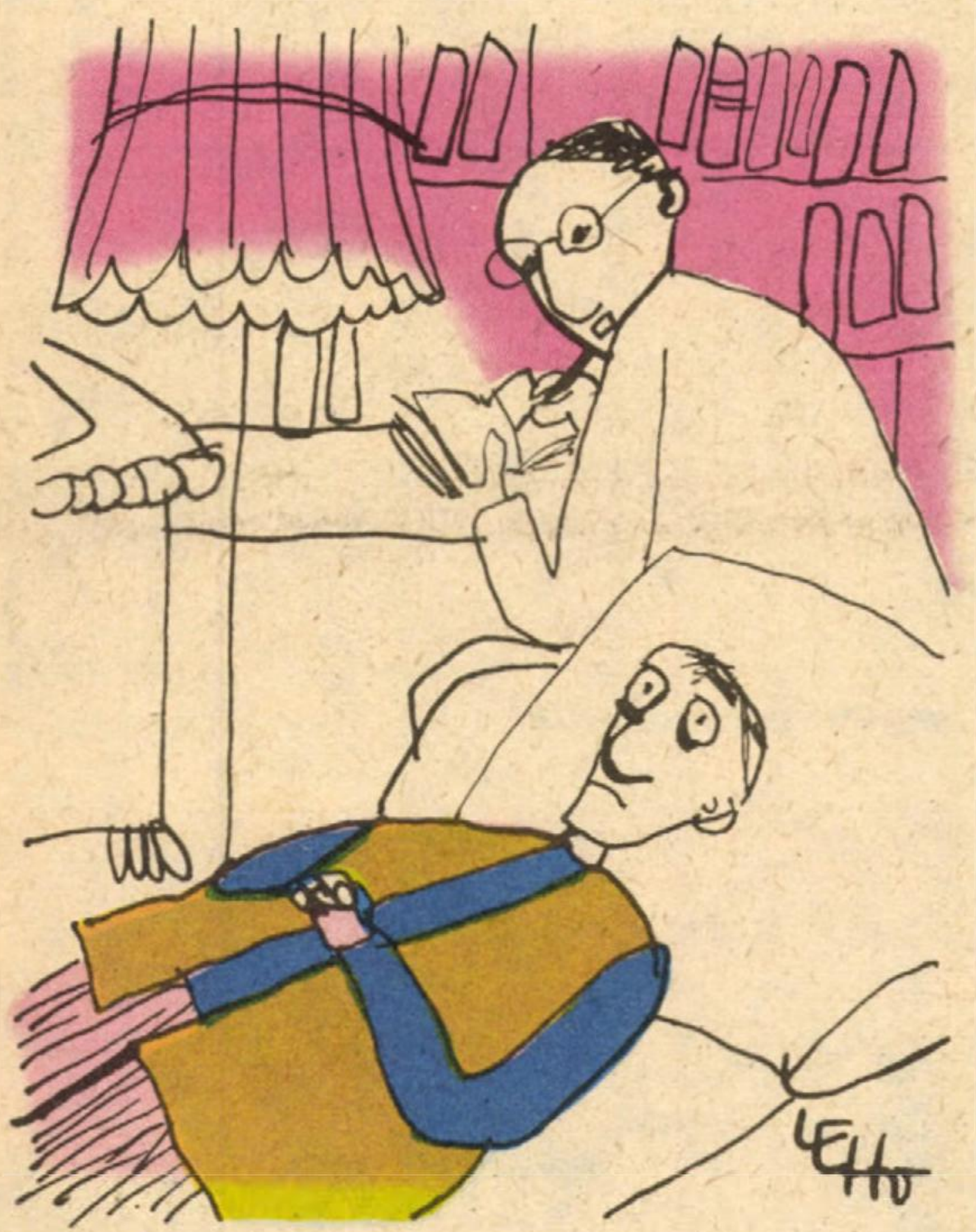

– Es mióta érzi azt, hogy nem szeretne kocsit?

FÉLTÉKENYSÉG

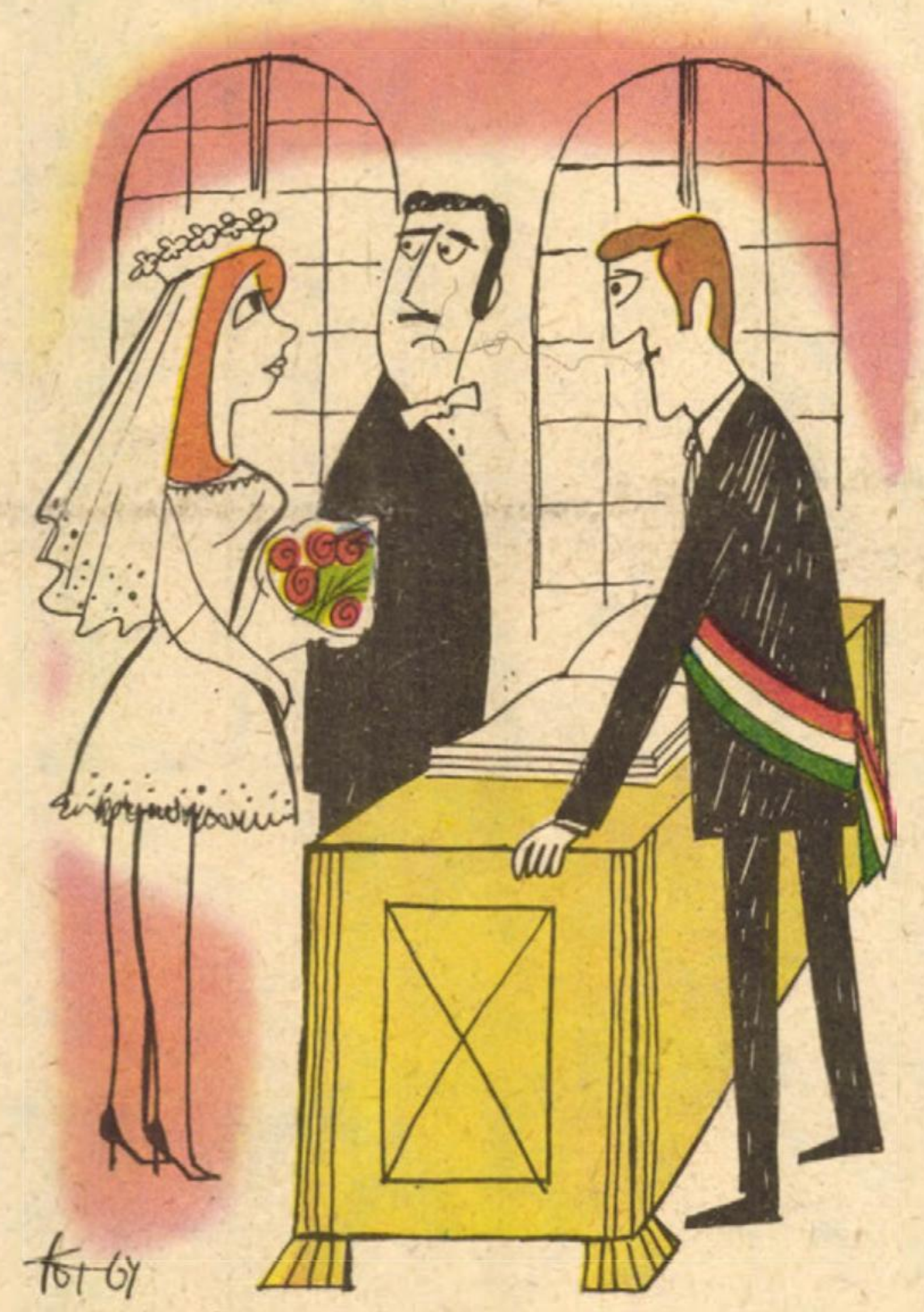

– Mit bámulod úgy az anyakönyvvezetőt?

ÉTTEREMBEN

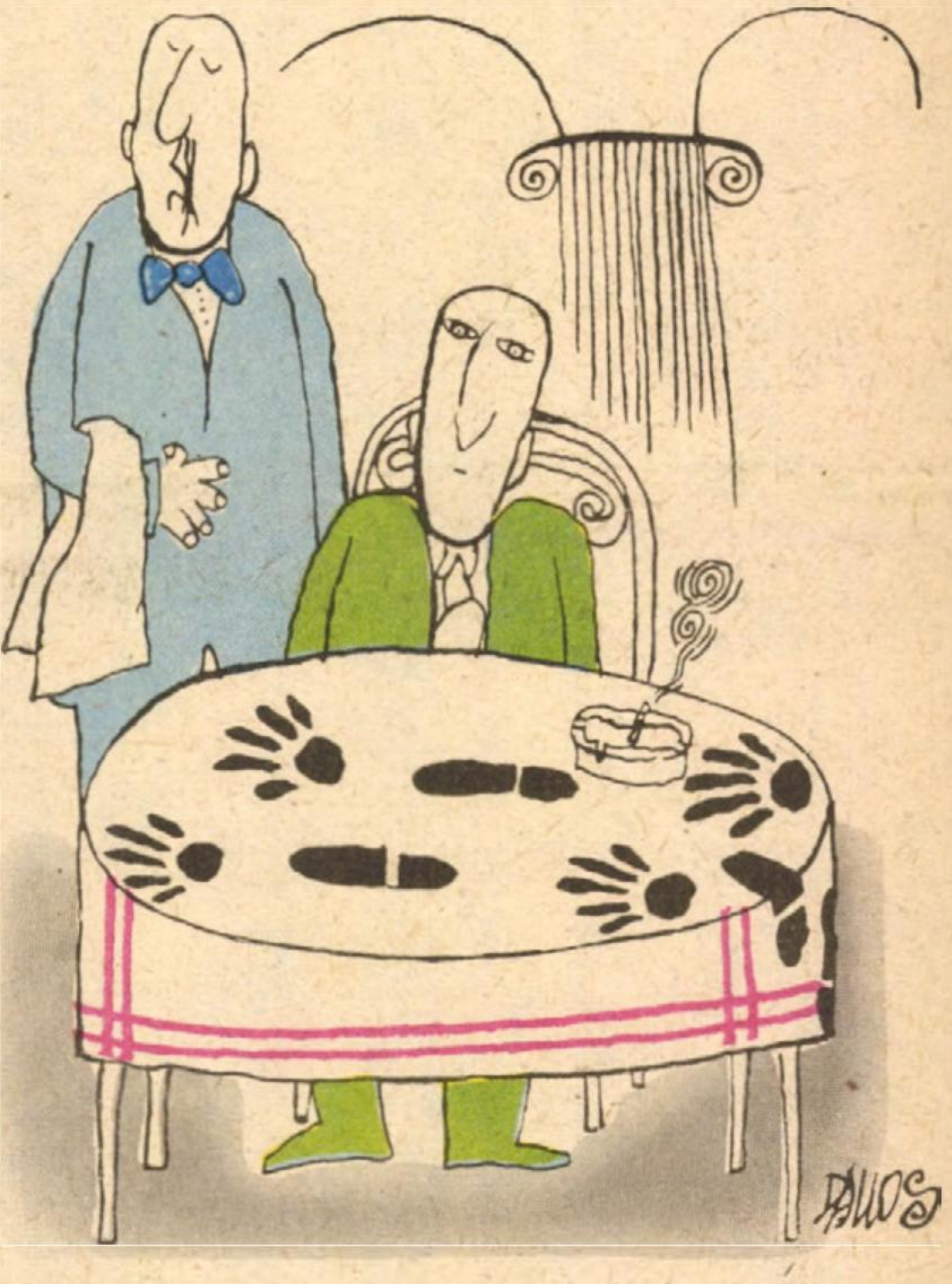

– Téved a kedves vendég, ez az asztalterítő mintája . . .

NŐI FUTBALL

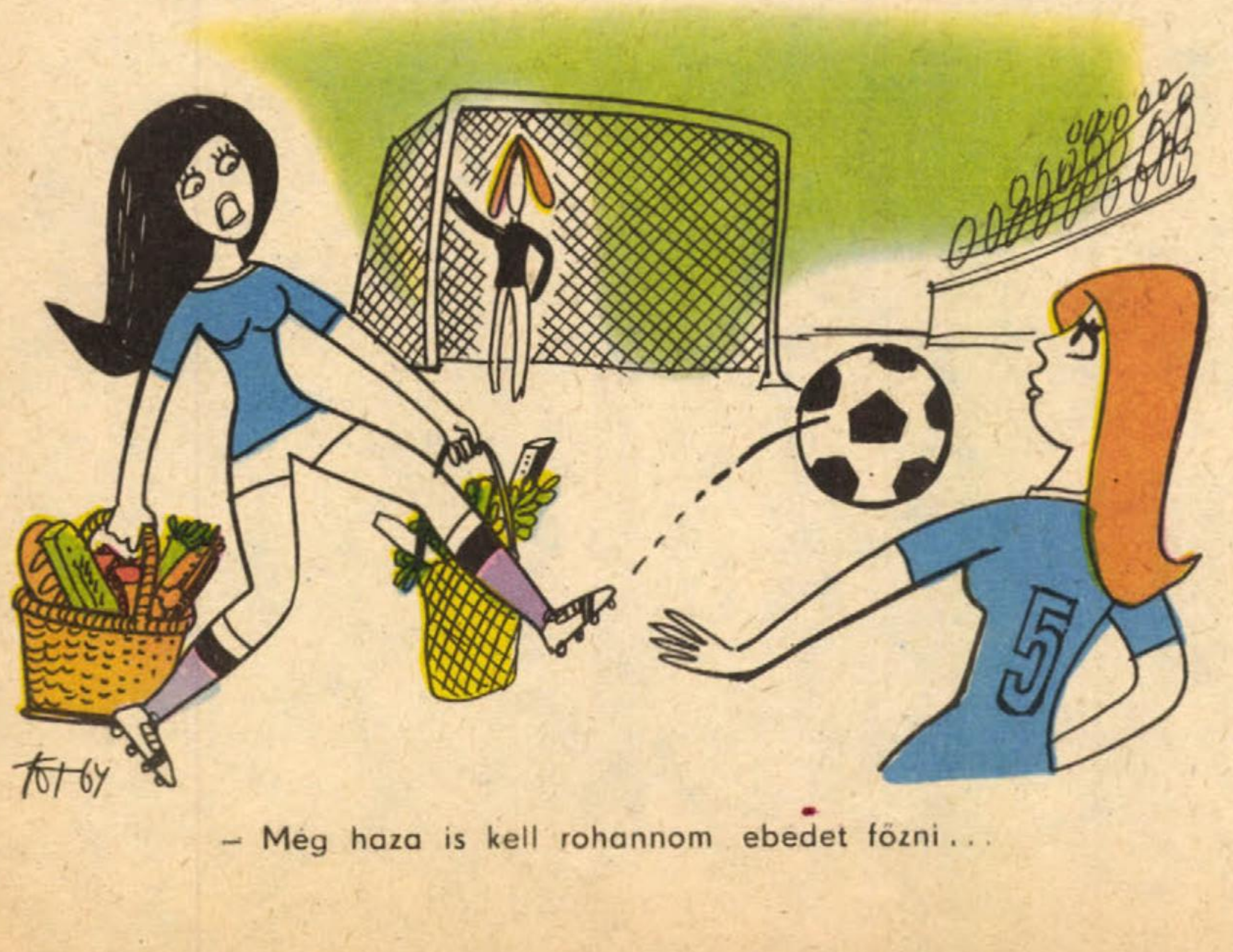

– Még haza is kell rohannom ebedet főzni . . .

ÜZEMI ZUHANYOZÓ

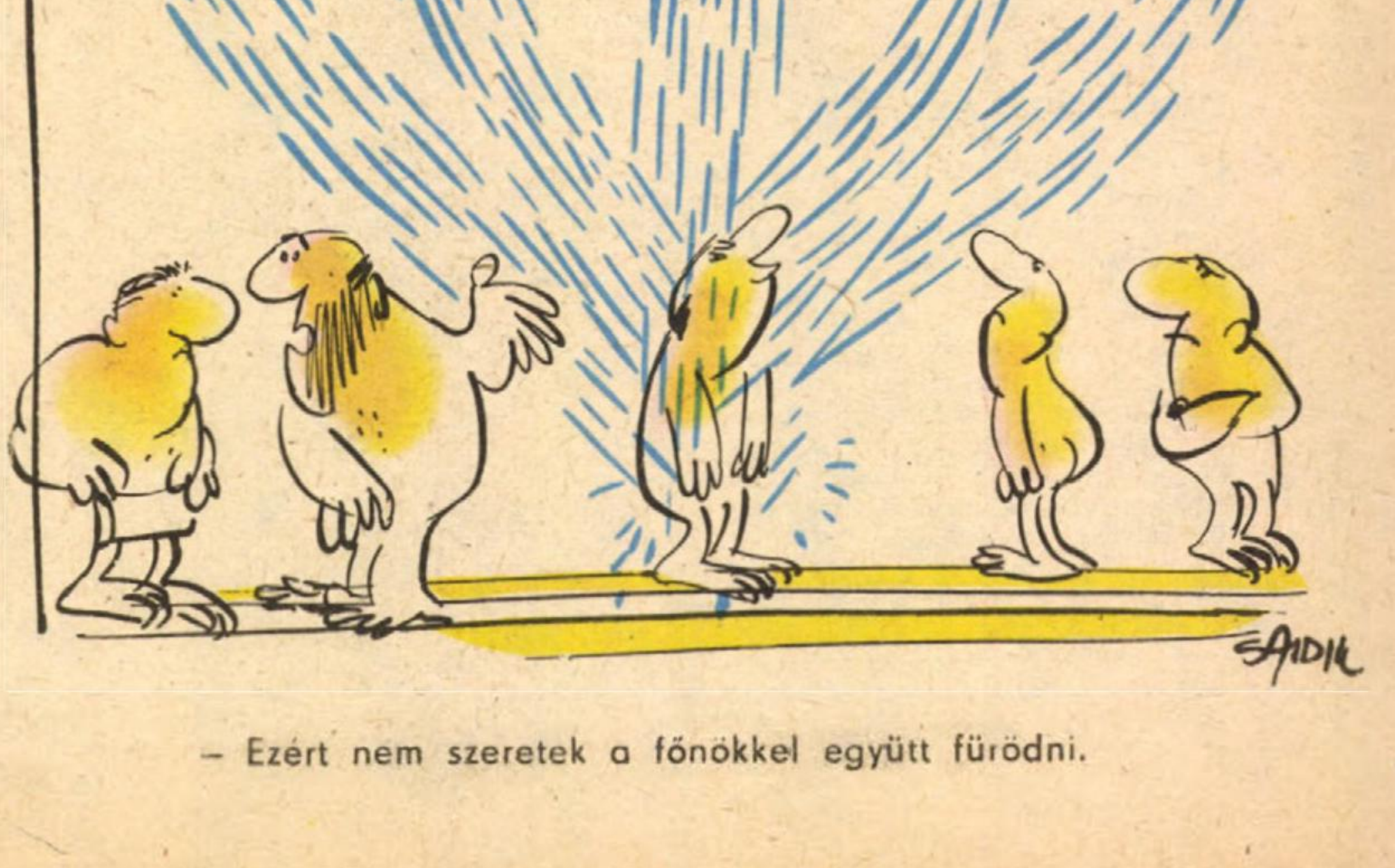

– Ezért nem szeretek a főnökkel együtt fürödni.